

BURMESE
CLASSIC

စုလှမြေ

နတ်ဆက်ချိန်တိုမှန်းတယ်

www.burmeseclassic.com

အပျင်း စာစီ

အခန်း (၅)

ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းဗညား

မောင်ဆိုတဲ့ နာမ်စားဟာ ရှင့်အတွက် မလိုအပ်တော့
တဲ့အတွက် မင်းဗညားလို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ ...

ရှင် ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ
ခရီးတော့ဘူး။ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးခေါင်လှတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို

စိုးစိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားမှာ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာအချို့ကို အချိန်ကာလတစ်ခု အတွင်းမှာ ကုစားနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းပါပဲ ...

ကျွန်မနဲ့ ရှင် လမ်းခွဲကြရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းဇံညား ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မအပေါ် အထင်မကြီးနိုင်တဲ့ ရှင်ဆွေမျိုး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးနဲ့ နောက်ထပ် ပြောဆိုပတ်သက်စရာ မလိုတော့လို့ပါပဲ ...

ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ရက်စွဲလေးတွေကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ကြရအောင် ...

ရှင်ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခင်မမရှင်

အစိမ်းနုရောင် စာရွက်လေးကို ဖတ်ကြည့်အပြီးမှာ သူမ မပြုံးချင်ဘဲ ပြုံးနေမိပါသည်။

ပြီးတော့ စာရွက်လေးကို ခေါက်လိုက်ပြီး အစိမ်းရောင် စာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်သည်။

“မမ”

သူမ အနီးသို့ အလုပ်သမလေး ဝှမ်းပုံ ရောက်လာသည်။
ဘာပဲ။

...

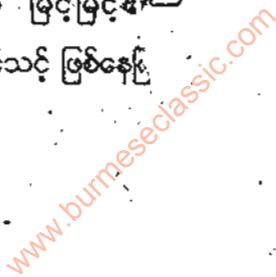
“လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းဖို့ ကားအဆင်သင့် သူတာပဲဗေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝှမ်းပုံ၏ ဆံပင်ကောက်ကောက်လေးတွေကို လှည့်စွတ်သပ်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ဝှမ်းပုံ၊ ဒီစာကို မိတ်ကပ် မာမိကြိုက်ကုန်အစ်ဆင့် မင်းသားကို ပေးလိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”
ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

သူမနှင့်အတူ လိုက်ပါရန်အတွက် မြင့်မြင့်နီကြောင်အေးမြင့်နှင့် ချိုချိုတို့ သုံးယောက်အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်။

“မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ ဖြစ်ပါ့မလား။ အန်တီညို လှက်ခွဲပါရစေဆိုတာ မမက လက်မှမခံတာ”

ဟု သူမ၏ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်ညိုညိုနုက ရင်တမမဖြင့် စိတ်မချနိုင်စွာ ပြောနေသည်။

“စိတ်ချပါ အန်တီရယ် ... ဒီခရီးက စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် သွားကြရမယ့် ခရီးလေ၊ စိတ်အပန်းဖြေခရီး ဆိုပါတော့၊ အန်တီညိုတို့လို အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမကြီး ပတ်သုဇင် အနေရကြာပဲ၊ အသက်ရှူရ ကြပ်တယ်၊ မမ ကက် ဒီတစ်ခါပဲ လိုက်လျောပေးပါနော်”

ကို ခွေဖိုတွေ သိပ်မပြောတတ်သည့် သူမက ဤမျှ နှိပ်နှိပ်ဆိုနေသည် ဆိုတော့လည်း အန်တီညို ဘာမှ ထပ်၍ ပြောတော့ပေ။

“ဟေး မမက လှလိုက်တာ”

အူမ ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားပုံကို ကြည့်ပြီး မြင်မြင်ဌေး သူမ ပြောလိုက်သည်။

အညိုရင့်ရင့်ပေါ် ရွှေခြည်ပွင့်ဆိုး ကတ္တီပါ ဝမ်းဆက် လက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နောက်တွဲဆံထုံးတွင် လိမ္မော်ရောင် သစ်ခွပန်းများကို ပန်ဆင်ထားသည့် သူမပုံစံက အနည်းငယ် လှူကြီးဆန်နေသော်လည်း လှပနေပါသည်။

“မမ ကတ္တီပါ ဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်တာပဲ၊ ဟိုဇာတ်ကားရိုက်တုန်းက ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းကို လှတာပဲ နော်”

တင်အေးမြင့်က သူမ အဝတ်သေတ္တာတွေ ကူသယ် ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

အနက်ရောင် ကရောင်းကားကြီးပေါ်အတက် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြစေရန် သူမ ဟန့်တားလိုက်မိ၏။

“တော်ကြစမ်းကွယ်၊ မမကို လှတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောကြနဲ့တော့၊ မမနဲ့လုံးသားမှာ အလှအပအားလုံး ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် မမကို လှတယ်လို့ မပြောကြ နဲ့တော့”

သူမစကားကြောင့် မိန်းကလေး သုံးယောက်လုံး အံ့သြ
တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ဒရိုင်ဘာ ဦးဖိုးမောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်
ရင်း သူမကို လှည့်ကြည့်၏။

“ကဲ လေယာဉ်ချိန် နီးပြီ ဦးဖိုးမောင်၊ ကားစက်နှိုးတော့
လေ”

ဦးဖိုးမောင် ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
ကားသည် ရန်ကုန်လေဆိပ် ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး
မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

သူမ အတွေးများ ဖျံ့လွင့်ပြီး ငြိမ်သက်တွေဝေစွာ
ပါလာခဲ့၏။

သူမတို့ ခရီးစဉ်က မန္တလေးသို့ သွားရန်ဖြစ်သည်။
မန္တလေးတွင် တစ်ပတ်ခန့် နေပြီးမှ ကသာသို့ ခရီး
ဆက်ကြရန် အစီအစဉ် ချထားပြီး ဖြစ်၏။

လေဆိပ်ထဲ ရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေ ပေါင်ချိန်သည်
နေရာမှာ ထိုင်စောင့်နေကြရ၏။

ခုံစာန်းရှည်တစ်ခုမှာ ထိုင်နေမိရင်း သူမ မျက်ဝန်းတွေ
က မငြိမ်သက်။

ဟိုဟိုသည်သည် ရှားဖွေနေမိသည် မဟုတ်ပါလား...
သူ... လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်လာလေမလား...
ချစ်သူပုံရိပ်တွေ သူမမျက်ဝန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
စပြုန်သည်။

ဒါဟာ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်များလား...
သူ့ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပြီပဲ...
ဘာဖြစ်လို့များ သူ လိုက်လာလေလော့လို့ မိုက်မဲစွာ
မျှော်လင့်နေမိပါလိမ့် ...

ဒါပေမယ့် သူမ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး
အဓိပ္ပာယ်မဲ့လိုက်တာ ...

သူနဲ့တူတဲ့ အရိပ်အယောင်လေးတစ်ခုတောင် မတွေ့
ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ ...

လေယာဉ် ထွက်ခွာချိန်အထိ လေယာဉ်ပြတင်းမှ
တစ်ဆင့် လိုက်ပါပို့ဆောင်သူတွေကြား သူ့ကို သူမ ရှာခဲ့
မိ၏။

နေရပ်ခဲ့ပေတော့ မင်းဗညားရေ ...
ရှင်ကို ကျွန်မ မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ ...

အခန်း (၂)

ဂိမာန်နွေလေရူးသည် ဖြူ၊ ဝါ၊ ပြာတိမ်တို့ကို သယ်
ဆောင်၍ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်လျှောက်သို့ အဆုံးအစမရှိ
ပြေးလွှားနေသည်။

နွေလေအသုတ်တွင် တစ်ပွင့်လေးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်
ကြွေကျလာကြသည်။

တဇင်းပင်များ၏ အကိုင်းများဆီသို့ သူမ မော့ကြည့် လိုက်မိ၏။

ဖြူဝါဝါအရောင်ရှိသော တဇင်းပွင့်များသည် ပင်ယံ ထက်၌ အတန်းလိုက် အဆုပ်လိုက် ပွင့်ပြီး သွေ့ခြောက်လှ သော နွေရာသီကို အလှဆင်လျက်ရှိသည်။ မတ်လနှင့် ဧပြီလတွင် ဖြိုင်ဖြိုင်ပွင့်လေ့ရှိသော တဇင်းပွင့်များသည် အညာဒဒသရှိ ရှားပင်၏ အပွင့်များနှင့် ပွင့်ပုံချင်း ဆင်ဆင် တူလေသည်။

တဇင်းပင်သည် သဘာဝပေါက်ပင် ဖြစ်ပြီး ပင်သက် ဆယ်နှစ်ခန့်တွင် အမြင့် ဆယ်ပေနီးပါးသာ ရှိသည်။

တဇင်းပင်၏ ပင်စည်နှင့် အရွက်ကို ရုတ်တရက်ကြည့် လျှင် မရမ်းမင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသယောင် ထင်ရ၏။

အပွင့်များ တုံးချိန်တွင်တော့ တဇင်းသီးများ စတင် ဖြစ်ထွန်းလေ့ရှိသည်။

ကသာနယ်တစ်ဝိုက်တွင် တဇင်းပင်များကို မြင်ရ တတ်၏။

သူမ လာရောက်တည်းခိုနေသည့် အိမ်ကြီးသည် ကသာမြို့ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပြီး နှစ်ထပ်ယှဉ်ထောင် အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ခြံက အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ ယင်းမာပင်များ မိုးမခပင်များ နှင့် တဇင်းပင်များ အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

တဇင်းပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် သူမ ထိုင်နေခြင်းပါ။

“မမ”

မြင့်မြင့်ဌေးက သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့် သူမအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟိုနှစ်ယောက်ကော”

“တင်အေးမြင့်နဲ့ ချိုတို့နှစ်ယောက် ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ မမစိတ်ကြိုက်ဟင်းတွေ ချက်နေတယ် လေ”

“ညနေစာ စားကောင်းဖို့ထက် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းလှပဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်နော် မြင့်မြင့်ဌေး”

“တစ်အိမ်လုံး ရှင်းလင်းပြီးပြီ မမ၊ ကန့်လန့်ကာစ အသစ်တွေလည်း တပ်ထားပြီးပြီ၊ စမစိတ်ကြိုက် ပရိဘောဂ အချို့လည်း ဝယ်ခိုင်းထားတယ် မမ”

မြင့်မြင့်ဌေးက သူမ၏ အတွင်းရေးမှူးဆိုလည်းဟုတ် အဖော်ဆိုလည်း မှန်သည်။

သူမ ပြောသမျှ၊ သူမ စိတ်ကြိုက်အားလုံးကို ဖန်တီး ပေးတတ်၏။

“အိမ်ကြီးအနောက်ဘက် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာနေတဲ့ ခြံစောင့်အဘွားကြီး လင်မယားက သဘောကောင်းတယ် မမရဲ့၊ လိုအပ်သမျှ အားလုံး ကူညီကြတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ ခြံထဲက မြက်ခွေ၊ ပေါင်းပင်တွေ ရှင်းပေးတာ သူတို့သားလေ”

“ခြံကြီးက ကျယ်လွန်းတော့ တစ်ချို့နေရာတွေမှာ

မြက်ပင်၊ ချုံပင်တွေ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ရှင်းနေတာပါပဲ”

“အဲဒီလူက မနက်ဖြန် မမ လိုချင်တဲ့ ပရိဘောဂတွေ သွားဝယ်ပေးမယ်တဲ့”

မြင့်မြင့်ဌေး ပြောနေသည့် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးသား ဆိုသူကို သူမ စိတ်မဝင်စား။

သူကကော သူမကို စိတ်ဝင်စားနေပါသလား... ဒါကို သူမ နားမလည်။

တစ်ခုတော့ သေချာသည်။ သူနဲ့ သူမတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မဆုံကြ သေးပါ။

“တစ်ဦးပွင့်တွေ အရမ်းလှတာပဲနော် မမ၊ ရှေ့လဆို ဆောင်းသီးတွေ သီးတော့မယ်”

မြင့်မြင့်ဌေးက ကသာဇာတိဖြစ်၏။

ယခု သူမတို့ လာရောက်တည်းခိုသော အိမ်ကြီးကို မြင့်မြင့်ဌေး၏ ဘကြီးက ပိုင်ဆိုင်ပြီး ခြံနှင့် အိမ်ကို ဆော့ခတ် စားရသည်။

မြင့်မြင့်ဌေး၏ ဘကြီးက ကျောက်ထုံးကြီးတွင် သစ်စက် တစ်ခုဖွင့်ပြီး မိသားစုအားလုံး ကျောက်ထုံးကြီးမှာပင် နေထိုင် ကြသောကြောင့် ကသာကအိမ်ကြီးကို လောလောဆယ် ပိတ် ထားရခြင်းပါ။

“ရွာကို လွမ်းလိုက်တာ မမရယ်”

မြင့်မြင့်ဌေးက တမ်းတမ်းတတ ပြောနေတာကို ကြည့်ပြီး ...

“ကျောက်ထုံးကြီးရွာကိုလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးဦးကျပြီဆိုရင် တင်းသီးကောက်တဲ့ သူတွေနဲ့ ပျော်စရာသိပ်ကောင်းတာ၊ ဧရထဲမှာ မျှောပါလာ တဲ့ တင်းသီးမှည့်တွေကို လှေနဲ့ လိုက်ပြီး ဆယ်ကြတာ တစုတဝေးပဲ မမ”

မြင့်မြင့်ဌေး ပြောနေတာ နားထောင်ရင်း သူမပင် ပျော်ရွှင်လာမိသည်။

တင်းသီး၊ တင်းဆီမှ ဆပ်ပြာလုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်ုပ်တစ်ရပ်ရရှိ၏။

ထို့ကြောင့် တင်းသီးများကို လိုက်လံဆယ်ယူပြီး ကသာမြို့တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အဝယ်ဒိုင်များတွင် ရောင်းချလေ့ရှိကြသည်။

“တင်းပွင့်လေးတွေ ပန်ပါလား မမ”

မြင့်မြင့်ဌေးက စကားဆုံးသည်နှင့် တံချူတစ်ခုယူပြီး သူမပန်ရန် တင်းပွင့်အချို့ကို ခူးနေသည်။

“ရှော့ မမ”

တင်းပန်းခိုင်လေး တစ်ခိုင်ကို သူမထံ လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

“တစ်ချို့က တင်းပန်းကို မပန်ကြဘူး မမရဲ့၊ ရနံ့ ချိုလို့လေ ... ဂုဏ်မရှိတဲ့ ပန်းပေါ့”

“ဘာရယ်”

မြင့်မြင့်ဌေးစကားကြောင့် သူမနှလုံးသားထဲမှာ စူးနစ် နာကျင်သွားရသည် မဟုတ်ပါလား ...

“တင်းပွင့်မှာ အနံ့မှ မရှိတာ၊ ရနံ့ကင်းတဲ့ ပန်းဆို တော့ တော်မဝင်ဘူးပေါ့ မမရဲ့”

မြင့်မြင့်ဌေး စကားအဆုံးမှာ တင်င်းပန်းခိုင်လေးကို ကိုင်ပြီး သူမ ငေးဝိုင်းတွေဝေနေမိ၏။ ပြီးမှ ...

တင်င်းပန်းခိုင်လေးကို သူမ၏ နက်မှောင်သန်စွမ်းသော ဆံကောသာမှာ ပန်ဆင်လိုက်သည်။

တကယ်လည်း တင်င်းပွင့်လေးတွေကို မမ နှစ်သက်ပါသည်။

တင်င်းပွင့်လေးတွေမှာ ရနံ့မရှိပေမယ့် လှပသော အဆင်းရှိသည် မဟုတ်ပါလား ...

မမတွေဝေသွားပုံကို ကြည့်ပြီး မြင့်မြင့်ဌေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။

ထိုစဉ် ချိုနှင့် တင်အေးမြင့်တို့ မမ အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ညနေစာ စားကြစို့ မမ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

သူတို့အားလုံး တက်ကြွလန်းဆန်းပြီး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ကသာခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးသို့ မမတို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် အိမ်ကြီးနှင့် ခြံကျယ်ကြီးသည် အတော်ပင် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းပြောင်လက်ပြီး ကန့်လန့်ကာ တွေ့အားလုံး အသစ်ဖြစ်နေပြီ။

ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ရှင်းလင်းနေ၏။

“ဟင် မမခေါင်းမှာ တောပန်းလေးတွေနဲ့ပါလား”

ချိုက တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမဆံထုံးကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

ကသာ ရောက်လာကတည်းက ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားသော မမကို သူတို့ အံ့ဩနေကြသည်။

“ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် မမက သိပ်လှတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“တော်ကြစမ်း၊ လှတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မပြောကြစို့ တားမြစ်ထားခဲ့ပြီလေ၊ တကယ်တော့ ငါဟာ သိပ်လှပါတယ်

၂၂

◆ စုလှဖြူ ◆

ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး ဗွီဒီယိုစုံ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဇာစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... အဲဒီအကြောင်းအရာတွေ
အားလုံး မေ့ပစ်ထားကြရဦးမယ်။"

စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့အနီးမှ မမ ချာခနဲ လှည့်
ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၃)

ဖြူနုဝင်းဝါသော အသားအရည်၊ မြင့်မားသော အရပ်
အမောင်းနှင့် မမ၏ ခပ်သွယ်သွယ်ပုံစံလေးသည် ဆံထုံး
ခပ်မြင့်မြင့် ထုံးပွဲထားပြီး ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန်လေးကို
တပ်ဆင်ထားလိုက်သောအခါ လက်ရှိ အသက်အရွယ်ထက်
ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှ ပို၍ ကြီးသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

မျက်နှာပေါ်တွင် အကောင်းစား Face powder ခပ် ပါးပါးကို လိမ်းခြယ်ထားရုံမှအပ ဘာမှ ပြင်ဆင်ခြယ်သထား ခြင်း မရှိပေ။

နားနှစ်ဖက်တွင် ပုလဲနားကပ် အလုံးကြီးကြီးကို ပန်ဆင် ထားပြီး လည်တိုင်တွင် ခါးထိရှည်သည့် ရွှေခွဲကြိုးတုတ်တုတ် တစ်ကုံးကို ဆွဲထားသည်မို့ လူကြီးဆန်၍ ဣန္ဒြေရရ လှပ နေလေသည်။

ပါတိတ်ထမီကို အရောင်တူ ရင်ဖုံးအင်္ကျီဖုံးဖားဖြင့် တွဲဝတ်ထားသောကြောင့် နဂိုမူလ ပုံစံပျောက်ပြီး အထက် အညာသူ တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

မမဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံကို ကြည့်ပြီး မိန်းကလေး သုံးယောက် အံ့သြနေကြသည်။

“ဟင် မမပုံစံကြီးကလဲ၊ တစ်မျိုး ပြောင်းလွဲနေပါလား။ ဆံထုံးကလဲ မြင့်လိုက်တာ”

မြင့်မြင့်ဋ္ဌေးက မမကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

မြင့်မြင့်ဋ္ဌေး စကားကို ချိုက ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မမပုံစံ ပြောင်းသွားပြီ၊ အရင်တုန်းက

ပုံစံနဲ့ တစ်ခြားစီပဲ၊ အရင်က ပျံ့နေတာ”ဟု ထောက်ခံ လိုက်၏။

တင်အေးမြင့်က ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာဖြင့် “အင်... ယဉ်တော့ ယဉ်ပါတယ်” ဟု ဝေဖန်နေသည်။

“မမ စန္ဒရားတီးပါလား”

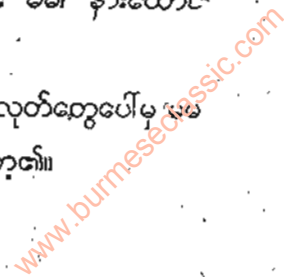
“ဟုတ်တယ်၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ စန္ဒရားကြီး တစ်လုံးရှိတယ်လေ၊ မမအတွက် အဆင်သင့်ပဲ၊ စန္ဒရားကြီးက ဖုံသုတ်လိုက်တော့ ပြောင်လက်သွားတာပဲ မမရဲ့”

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးရှိရာသို့ မမတို့ ရောက် လာခဲ့ကြ၏။

စန္ဒရားရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး စန္ဒရားကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မမ၏ လှပသော လက်ချောင်းသွယ်များဖြင့် တီးခတ်လိုက်မိသည်။

“Hello darling သီချင်းတီးပါလား မမ၊ နားထောင် ချင်လို့”

မြင့်မြင့်ဋ္ဌေးစကားကြောင့် စန္ဒရားခလုတ်တွေပေါ်မှ မမ လက်ချောင်းလေးတွေ ရပ်တန့်သွားတော့၏။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာရုစွာ ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား ...

တကယ်တော့ Hello darling သီချင်းသည် မမ အိမ်တွင် နေ့စဉ် နှုတ်လွင့်ခဲ့သော သီချင်းရယ်ပါ ...

နံနက်စောစော မမ အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်တိုင်း မျက်နှာသစ် နံနက်စာ စားပြီး စန္ဒရားတီးဖြစ်လျှင် သည်သီချင်းကိုသာ တီးလေ့ရှိခဲ့သဖြင့် မမ၏ မိန်းကလေးများပင် အလွတ်ရလောက်ပြီ။

စန္ဒရားရှေ့မှ မမ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့မိ၏။

မိန်းကလေးတွေ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား ...

Hello darling သီချင်းသံကို ကြားမိတိုင်း၊ ကိုယ်တိုင် သီဆိုမိတိုင်း ချစ်ရတဲ့ မောင်ကို တမ်းတရသလို မောင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား ...

ခုလို မောင်နဲ့ လမ်းခွဲလာချိန်မှာ သည်သီချင်းကို မကြားချင် မဆိုချင်တော့ပါ ...

ဖြစ်နိုင်လျှင် မောင်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အတိတ်အကြောင်းအရာ အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။

သို့သော် မေ့လို့ မရ။

မကွေးဘဲ သတိရနေမိသည့် အဖြစ်ရယ်ပါ။

မမ၏ စိတ်အစဉ်က အတိတ်ဆီသို့ ပြေးလွှားချင်နေမိသော်လည်း ကြိုးစားပြီး မေ့ဖျောက်ပစ်နေမိသည်။

အခန်း (၄)

ခြံကျယ်ကြီးသို့ အနီရောင် ဟိုင်းလပ်စ်ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ဟိုင်းလပ်စ်ကားပေါ်မှ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရွယ် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။

သူ့ပုံစံက ရုပ်ရည်သန်ပြန်ပြီး ယောက်ျားပီသ၍ ချောမောလေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညို၊ မေးရိုး ကားကား၊ နှာတံ မချွန်လှသော်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပိရိပြီး စေ့စပ်သေချာသည်။ မျက်ဝန်းများက တောက်ပြောင်ပြီး မျက်ခုံးနှစ်တန်းက နက်မှောင်ထူထဲလှသည်။

သူက ယောပုဆိုး အနက်ရောင် တစ်ပတ်နှွမ်းနှင့် ရှုပ် လက်တို့ အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

မမ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းတွင် အမှတ်တမဲ့ ရပ်နေရာမှ သူ့ကို မြင်တော့ အံ့ဩမှင်သက်စွာ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားမိ၏။

ပြီးတော့ ပြတင်းဝမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ယောက်ျားတွေကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုတော့ပါ။ အထူးသဖြင့် မောင့်လို ရုပ်ရည်ချောမော သန်ပြန်သည့် ယောက်ျားတွေကို ပိုပြီး ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။

“မမ”

ချို အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာပြီး ခေါ်လိုက်
သောကြောင့် မမ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ချို၊ ရှေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့”

“မမ မှာခိုင်းတဲ့ ပရိဘောဂတွေ ရောက်လာပြီ မမ၊
ခြံထဲဆင်းပြီး ကြည့်ပါလား”

“ဟင့်အင်း မကြည့်တော့ဘူး”

“ပရိဘောဂတွေက ပေါ်လစ်ရောင် လက်နေတာပဲ
မမရယ်၊ ရန်ကုန်မဟုတ်ပေမယ့် လက်ရာတွေ မညှံလှဘူး၊
အပျံ့စားသိလား”

“ချိုတို့ သုံးယောက်ပဲ လက်ခံယူထားလိုက်ကြပါ၊
ဩဇာ ငွေလောက်ရဲ့လား၊ မသိဘူး၊ အကယ်၍ ငွေလိုသေး-
တယ်ဆိုရင် မြင့်မြင့်ဌေးဆီမှာ ထပ်ပြီး ထုတ်လို့ရတယ်နော်”

မြင့်မြင့်ဌေးက ငွေကိုင်စာရေးမို့ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

“ငွေက ပေးပြီးသားမမရဲ့၊ ထပ်လိုရင်လည်း ပေးဖို့
ပြောလိုက်ပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချို ပြေးဆင်းသွားသည်။

ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ သူမကပ်လာခဲ့ပြီး ကန့်လန့်
ကာစနောက်မှ အသာကွယ်ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကို ဒရိုင်ဘာနှင့် စောစောက
လူရွယ်တို့ သယ်ချွန်နေကြသည်။

ဆိုဖာဆက်တီကြီးများနှင့် ထမင်းစားပွဲခုံလှလှ၊ ပန်းအိုး
တင်ရန် ခုံရည်များ၊ မှန်တင်ခုံ အသစ်စက်စက် ...။

အင်း ပုံစံတွေ မဆိုးလှပါဘူး ...

ကျေနပ်ပြီးဖြင့် မမ တွေးနေမိသည်။

◆ အိမ်ကြီးအနောက်ဘက် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ
နေတဲ့ ခြံစောင့်အတွားကြီး လင်မယားက
သဘောကောင်းတယ် မမရဲ့၊ လိုအပ်သမျှ
အားလုံး ကူညီကြတာ ...

◆ ဒီနေ့ ခြံထဲက မြက်တွေ ပေါင်းတွေ ရှင်းပေးတာ
သူတို့ သားလေး အဲဒီလူက မနက်ဖြန် မမမှာတဲ့
ပရိဘောဂတွေ သွားဝယ်ပေးမယ်တဲ့ ...

Furniture (ပရိဘောဂများ) ကို မမောမပန်း သယ်ယူပြီး အိမ်ကြီးထဲအထိ ပို့ဆောင်ပေးနေသည့် လူရွယ်ကို ကြည့်ပြီး မမ ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ၏။

ဒါဖြင့် သူဟာ ဒီခြံကျယ်ကြီးထဲက ခြံစောင့်တစ်ယောက်ပေါ့... ခြံစောင့်သာဆိုတယ် လူရည်သန်တစ်ယောက်ပါလား...

မမ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

တယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူစိမ်းယောက်ျားတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်တော့တာ အမှန်ပါ။

မမ အခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ မမအနီးသို့ မြင့်မြင့်ဌေး ရောက်လာသည်။

“ပရိဘောဂတွေ စုံပြီ မမ၊ လာကြည့်ပါဦး”

“ဟိုလူတွေကော”

“ပြန်သွားကြပါပြီ၊ ကားပြန်ထွက်သွားပြီလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကြည့်ဦးမှ” မှန်တင်ခုံပေါ်မှ မျက်မှန်လေးကို လှမ်းယူပြီး တပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

Furniture အသစ်စက်စက်များကို ကြည့်ပြီး မမ ဘော့ကျ နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမ ကြိုက်ရဲ့လား” ဟု တင်အေးမြင့် မေးသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ နယ်မှာဝယ်တာ ဖြစ်ပေမယ့် လက်ရာ တွာ ခေတ်မီပြီး လှပတယ်လေ”

“ဒါတွေအားလုံး နေရာချလိုက်မယ်နော် မမ၊ ပစ္စည်းအစားတွေကိုတော့ ခြံကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်စွန်းမှာရှိတဲ့ အိုဒေါင်ဟောင်းကြီးထဲ စွန့်ပစ်ရမယ်တဲ့”

မြင့်မြင့်ဌေး စကားကြောင့် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“ဟုတ်လား၊ ခြံကြီးအနောက်ဘက်စွန်းမှာ ကားဂိုဒေါင်ဆင်းကြီး ရှိသေးသတဲ့လား”

မမ တအံ့တဩ မေးလိုက်မိသည်။

“ရှိတယ် မမရဲ့၊ ခုနကလူ ပြောသွားတာလေ၊ သူ့ နာမည်က ဝသန်တဲ့ ... ကိုဝသန်”

“ဟဲ့ ဝသန်မဟုတ်ဘူး၊ မုတ်သုန်”

ဟု ချိုအမှားကို တင်အေးမြင့်က ပြင်ပေးလေသည်။

လောလောဆယ် မုတ်သုန်ဆိုသူသည် မိန်းကလေး သုံးယောက်ကြား ရေပန်းစားနေ၏။

“သူက ညနေမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ပရိဘောဂ ဟောင်းတွေ အိမ်ကြီးရှေ့ ထုတ်ထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ခြံ အနောက်ဘက်ကို ရွှေ့ပေးမယ်တဲ့ မမရဲ့”

“ကဲ ... ကဲ ဒါတွေ နေရာချကြလေ”

ထိုလူရွယ်အကြောင်း စကားပြတ်သွားစေရန် သူမ ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသုံးဦး တိုက်ချွတ်ထားသောကြောင့် ပြောင် လက်နေပြီဖြစ်သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပရိဘောဂများကို နေရာတကျ ထားသလိုလိုက်သောအခါ နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင် ရှေးအိမ်ကြီးသည် ကျက်သရေရှိစွာ ခံ့ညားနေတော့၏။

“မမ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ခေတ်မီလှပသွား ပြီ ... မမက အနားယူဖို့ ထွက်လာတာ ဆိုပေမယ့် အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက်နေမှာ မဟုတ်လား”

တင်အေးမြင့်အမေးကို ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးလိုက် သည်။

“မမ ခုနကလူကလေ မြင့်တို့ဘကြီးရဲ့ လူယုံမိသားစု တဲ့ ဘကြီးဦးအောင် သူ့ခြံကြီးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ကျောက်ထုံး ကြီးမှာ သွားနေကတည်းက သူတို့ကို အပ်ထားခဲ့တာတဲ့၊ သူတို့ပဲ ဒီအိမ်နဲ့ ခြံကြီးကို စောင့်ရှောက်ထားကြတော့ သံယောဇဉ်ရှိတယ် မမ၊ မမ လိုအပ်တဲ့ အံ့ကူအညီ အားလုံး သူပေးနိုင်မှာပါ”

မြင့်မြင့်ဌေး ပြောနေတာတွေ စိတ်မဝင်စားသလို မမ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စိုးရိမ်တကြီး အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မြင့် ... ငါ့အကြောင်းတွေ သူသိသလား”

“ဘာအကြောင်းလဲ မမ”

“ငါဟာ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗွီဒီယို သရုပ်ဆောင်

ဆိုတာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဖို့ ငါ မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“မြင့်တို့ ဘယ်သူမှ မပြောကြပါဘူး၊ မမ၊ မမဟာ သူ့ဌေးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကသာမှာ အနားလာယူ တာလို့ပဲ ပြောထားပါတယ်”

မြင့်မြင့်ဌေး အဖြေကြားမှပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွား မိသည်။

“မမက မသိစေချင်ပေမယ့် မမကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ သိသွားမှာပါပဲ မမ”

တင်အေးမြင့် စကားကြောင့် မမမျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာသွားမိသည်။

“အို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ မမှတ်မိကောင်းပါဘူး၊ အခု ငါ့ရဲ့ ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုကို ကြည့်ပါလား၊ ဒါပဲနော် ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး”

စိုးရိမ်တကြီး ပိတ်ပင်နေမိသည့် မမကို ကြည့်ပြီး မိန်းကလေးတွေ နားမလည်နိုင်ကြပါ။

မမရင်ထဲက ခံစားချက်အမှန်ကို သူတို့ သိအောင် ပြောပြရဦးမည် ...

အနားယူရန် လာရောက်နေထိုင်သည့် ရက်များအတွင်း မမကို မည်သူကမျှ -မင်းသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် မသိစေ ချင်ကြပါ။

သိလျှင် လူတွေ ဝိုင်းအုံလာကြမည် ...

မမ၏ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုသော လွတ်လပ်မှုတို့ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား ...

တာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ရက်များအတွင်း မမသည် နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး ခင်မမရှင် မဖြစ်လို ပါ ...

“မမ” ဆိုသည့် နဂိုရှိသည့် အသက်ထက် ပို၍ ကြီးရင့် နေသည့် မိန်းမလတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အဖြစ်သာ အားလုံးက သိရှိနေစေချင်မိပါသည်။

အခန်း (၅)

ခြံမြောက်ဘက်ရှိ စပယ်ရုံများသည် မြက်ပင်အချို့နှင့်
 ရောလျက်ရှိနေသည်။
 စပယ်ပွင့်တွေက ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်နေကြသည်။
 စပယ်ပွင့်အချို့ကို ခူးနေမိရင်း မမ အတွေးတွေ
 ပျံ့လွင့်နေမိ၏။

မမမျက်နှာပေါ်တွင် ဘာတစ်ခုမှ လိမ်းခြယ်မထား။
 ဆံပင်တစ်ထွေးကြီးကို ခပ်မြင့်မြင့် ထုံးဖွဲ့ထားပြီး
 ပါတိတ်ထာဘီ တစ်ပတ်နှင်း၊ အရောင်တူ အင်္ကျီလက်ရှည်
 တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ပြင်ဆင်ခြယ်သမှု ကင်းမဲ့နေသည့် မမပုံစံလေးသည်
 ယဉ်ယဉ်လေးလှနေပြီး မင်းသမီး ခင်မမရှင်ဆိုသူမှန်း
 ရုတ်တရက် မှတ်မိရန် မလွယ်ကူလှပေ။

“ဒီကအန်တီ”

နောက်နားဆီမှ ကြားလိုက်ရသည့် ခေါ်သံကြောင့် မမ
 ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မမအနီးမှာ ရပ်နေသည့် သူ့ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်
 ရသည်။

မမမျက်နှာကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသောကြောင့်
 မမ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်မိ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အန်တီက ဒီအိမ်ကြီးကပဲလား ... အဲ မမ”

တင်းနေသည် မမပျက်နာအမူအရာ၊ မမ ဝတ်စား ပြင်ဆင်ထားပုံနှင့် မမ အသက်အရွယ်ကို သူ ခန့်မှန်း၍ ခက်နေပုံရယ်ပါ။

သူ့ပုံစံက မနက်ခင်းကတွေ့ရသည့် ပုံစံမျိုး မဟုတ် တော့ပေ။

ဘောင်းဘီရှည် ကာကီရောင်ကို စပို့ရှပ်ဟောင်း တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

“မမ ... ပရိဘောဂဟောင်းတွေ ရွှေ့ဖို့ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် လာပြောတာပါ”

“ဪ ခါလား၊ အိမ်ကြီးထဲ သွားပါ။ မြင့်မြင့်ဌေးဌေး ရှိတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

မမပျက်နာတင်းတင်းကို ဆက်လက်မကြည့်ဝံ့တော့ သလို သူ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူ လှည့်ထွက်သွားသောအခါ စပယ်ရုံတွေ အနီးမှ မမ ထွက်လာခဲ့ပြီး သစ်ခွံရုံဟောင်းလေးဘေးရှိ ဒန်းကလေး ဝေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

ထိုနေရာလေးမှ ကြည့်လျှင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ပရိဘောဂဟောင်းများ ကို တစ်ခုချင်း သယ်ထုတ်နေသည့် သူ့ကို တွေ့ရသည်။

ပရိဘောဂတွေကို ခြံအနောက်ဘက်စွန်းရှိ ကားဂိုဒေါင် ဟောင်းလေးရှိရာသို့ သယ်ယူနေ၏။

ခြံအနောက်ဘက်သို့ သူသွားနေစဉ် မမ အိမ်ကြီးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

“မမ ... ကိုမှတ်သန် ပစ္စည်းဟောင်းတွေ သယ်နေ တယ်”

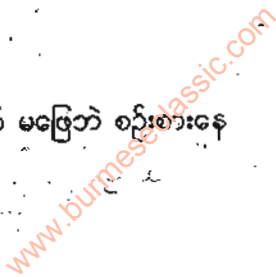
“တွေ့တယ် ... ”

“တစ်ခြံလုံး ရှင်းပြီးရင် မြေဩဇာတွေချပြီး ပန်းပင် တွေ စိုက်ခိုင်းရမလား မမ”

“ကောင်းသားပဲ”

“လခနဲ့ ငှားမလား မမ”

မြင့်မြင့်ဌေးအမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ စဉ်းစားနေ ပြီးမှ ...

၉

“အင်း ... ကောင်းသလို ကြည့်လုပ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“လခနဲ့ ငှားလို့ရပါမလား မြင့်ရဲ့” ဟု တင်အေးမြင့်က လှမ်းမေးသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ မယ်မယ်ရရ အလုပ်ရှိပုံမရဘူး။ ကျောက်ထုံးကြီး ပြန်မယ်လို့လဲ ပြောနေလေရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မြင့်မြင့်ဌေး သက်ပြင်းရှိုက်နေသည်။

“ကျောက်ထုံးကြီး ဘာပြန်လုပ်မှာပါလိမ့်” ဟု ချိုကစိတ်ဝင်တစား ပြောသည်။

“ဟဲ့ တိုးတိုးပြောကြစမ်းပါ။ တော်ကြာ သူ့အကြောင်းတွေ ဒီလောက် ရေပန်းစားနေတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်သွားပါဦးမယ်”

မမက သတိပေးလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိ မမအိမ်ခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အိမ်ခန်းပြတင်းဝမှာ ရပ်ပြီး ခြံထဲကို ကြည့်မိတော့ ခြံထဲတွင် မြက်ပင်တွေ ရွှင်းနေသည့် မုတ်သုန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... သူ့စောစောက Furniture ဟောင်းတွေ သယ်နေပါတယ် ... ခု အလုပ်ပြီးသွားလို့ မြက်ပင်တွေ ဆက်ညှပ်နေတာ ထင်ပါရဲ့”

သူ့ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး အိမ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

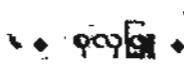
• မောင်တို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြမယ်နော် ချစ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဖောင်ကော ချစ်ပါအနုပညာ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ တစ်နေ့မှ မအားလပ်ကြရဘူး။ တမင် အနားယူမှပဲ နားကြရမှာ ...

• အဲဒီလို နားကြတဲ့အခါ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးဝေးမှာ နားမဖြစ်မှစနော်၊ ရန်ကုန်နဲ့ နီးရင် ဒါရိုက်တာတို့ ပရိုဂျက်ဆာ တို့က လိုက်လာကြဦးမယ် ...

မောင်နှင့် မမတို့ တစ်ခါက တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်လည်တွေးတော စဉ်းစားနေမိသည်။

ခုတော့လည်း မမ တစ်ယောက်တည်းပါလား ... မောင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ရန်ကုန်နှင့် အတော်ဝေးသည့်

ကသာမြို့မှာ မမတစ်ယောက်တည်း အနားယူနေခဲ့မိပြီ ...

အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ချင်လောက်အောင် စိတ်နာကြည်း သွားခဲ့ရတာ မောင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ပါပဲ မောင်ရယ် ...

အမေကို သိပ်ချစ်တဲ့ မောင်ဟာ အမေ့ဆန္ဒကို မလွန် ဆန်နိုင်တဲ့အတွက် မမကို ကျောခိုင်းရက်ခဲ့တယ်နော် ...

မမရဲ့ အလှအပ၊ မမရဲ့ တန်ဖိုး၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အားလုံးကျဆင်းခဲ့ရတယ် ...

မောင်နဲ့ မမ ချစ်ခဲ့ကြ၊ တစ်တွဲတွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းကို မမရဲ့ ပရိသတ်တွေ သိခဲ့ကြသလို မောင်ရဲ့ ပရိသတ်တွေကလည်း သိခဲ့ကြပါတယ် မောင် ...

ဒါကြောင့် မမ အရှက်ရခဲ့တယ် ...

မောင်ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့မိပြီးမှ မောင်က ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့လို့ မမ အရှက်ရခဲ့တာပါမောင် ...

မမရဲ့ အလှအပ၊ လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ... ဒါတွေအားလုံး မောင်ကြောင့် တန်ဖိုးနည်းခဲ့ရပြီ ...

ဒါကြောင့် မမလေ နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ ...

မမရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေ ကုစားလို့ မရသရွေ့ မင်းသမီးဘဝထဲ မမ ပြန်မလာတော့ဘူး။

မမတစ်ယောက်တည်း အတွေးသံသရာထဲမှာ နစ်မြုပ်နေမိတာ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားခဲ့ပါလိမ့် ...

မြင့်မြင့်ဌေး အခန်းထဲ ဝင်လာမှပင် အတွေးမှ ဇွတ်တရက် လန့်နိုးခဲ့ရ၏။

“မမ ဟိုလူ့ကို လစာပေးပြီး ငှားဖို့ ပြောတော့ သူက ငြင်းတယ်၊ သူတို့ မိသားစု ကျောက်ထုံးကြီး မြန်ကြတော့ ခယ်တဲ့”

မြင့်မြင့်ဌေးစကားကြောင့် မမ အံ့ဩနေမိသည်။

“သူတို့ မိသားစု ဒီခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတာ ခြားပြီး မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် ကျောက်ထုံးကြီးရွာ မြန်ကြတာပါလိမ့်”

“သူ့ ဝိတတွေ ကျောက်ထုံးကြီး ပြန်ချင်လို့ သူ ရန်ကုန် က ပြန်လာရတာတဲ့၊ တစ်လတောင် မရှိသေးဘူးလို့ ပြော တယ်၊ ရွာပြန်ပြီး သစ်စက်မှာ အလုပ်ဝင်မယ်လို့ ပြောတာ ဝဲ မမ”

“ဪ ဟုတ်လား”

“အဖိုးကြီး အဘွားကြီးက ဒီမှာ လာစောင့်နေရတာ ကြာလဲကြာလှပြီ၊ စီးပွားရေးကလည်း အဆင်မပြေကြဘူး ထင်တယ် မမ၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့ သားကို ခေါ်ပြီး ရွာပြန်ကြတော့မှာ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ခြံအလုပ်သမားအတွက် စိတ် ညစ်ရတော့မည်ဟု တွေးနေမိ၏။

“လစာ ခပ်များများ ပေးကြည့်ပါလား မြင့်”

မြင့်မြင့်ဌေးက တွေ့ဝေစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“မရဘူး မမရဲ့၊ သူတို့ ပြန်ဖို့ကိစ္စအတွက် ဆုံးဖြတ် ထားပြီးကြပြီ၊ ရွာကို လွှမ်းနေပုံရတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ခြံတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းပြီး လိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင်သွားပေးဖို့ ပြောကြည့်ပေါ့ကွယ်”

“သူက ပြောပါတယ် မမရဲ့၊ တစ်ခြံလုံး ပန်းပင်တွေ စိုက်ပေးခဲ့မယ်တဲ့၊ ကျန်တဲ့ မြက်တွေလည်း ရှင်းပေးခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်”

“အိုကေ .. အိုကေ .. ညနေစာ ပြင်လိုက်ရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မြင့်မြင့်ဌေး အနားမှ လှည့်ထွက်သွားသောအခါ မမ မှန်စာင်ခုံရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဆံထုံးမြင့်မြင့်တွေကို ဖြည့်ချ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ဖြင့် စည်းလိုက် သည်။

မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် မမပုံစံလေးသည် လောလော ဆယ် နုပျိုနေပါ၏။

ဆံပင်တွေ ပြန်ချထားသောကြောင့် အနည်းငယ် နုပျို နေခြင်းရယ်ပါ။

အခန်း (၆)

မြက်ပင်၊ ချုံနွယ်ပင်များ ရှင်းလင်းလိုက်သောအခါ
ခြံထဲရှိ ကွန်ကရစ်လမ်းကလေးသည် လှပစွာ ပေါ်လွင်လာ
သည်။

ထိုကွန်ကရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း မမတစ်ယောက်
သည် လမ်းလျှောက်နေမိ၏။

မျက်နှာသစ်ပြီးခါစ မမ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာတစ်ခုမှ
ထိန်းခြယ်မထားပါ။

ထုံးစံအတိုင်း ခြံထဲဆင်းချိန်တွင် ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်
ထိုးခွဲပြီး မျက်မှန်တပ်ထားသည်။

ထိုစဉ် အသားဝါဝါ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်
နှင့် ပါးပြင်ထောင့်မှာ စပယ်တင်မဲ့နက်ကလေး ရှိနေသော
မမ၏ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလာသည် မျက်နှာလေးကို တိတ်တစ်ခိုး
စောင့်ကြည့်နေသည့် လူတစ်ဦးအား မမ လုံးဝ မမြင်ပေ။

ထိုလူသည် ခြံအုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ပြီး သူ့မျက်ဝန်း
အားက မမထံ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မမရှုတ်တရက် သူ့ကို အမှတ်မထင် မြင်သွားသည်နှင့်
ခြေလှမ်းတွေ တုံခနဲ ရပ်သွား၏။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး”

သူ့ဟန်ပန်က ရဲတင်းသွက်လက်လှသည်။

“မင်း ဒီခြံကနော်”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော်က ဟိုဘက်ခြံကို တစ်နေ့ကမှ ပြောင်းလာ တဲ့ သူပါ။ အကူအညီတောင်းချင်လို့”

သူနှင့် စကားဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိသောကြောင့် တင်အေးမြင့်တို့ကို ခေါ်ရန် အိမ်ကြီးဘက် ခြေလှမ်းပြင်လိုက် သည်။

“ဒီမှာ ကလေးမ”

သူက မမကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့် သည်။

ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေ များသလား”

စပ်စပ်စုစု သူ့အမေးကြောင့် မမ စိတ်မရည်နိုင်တော့ ပါ။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လာစပ်စုနေရ တာလဲ” ဟု ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

“ကျုပ်အိမ်အတွက် အလုပ်သမားတစ်ယောက် လိုချင် လို့ပါ မိန်းကလေး၊ အဲဒါ”

“ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမား မရှိဘူး”

“မင်းတို့ ခြံထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး တွေ့ ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မေးကြည့်တာပါဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျုပ်အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်ပြီး ထမင်းချက်ဖို့ပါ”

သူ့အပြောက ရင့်သီးလှသောကြောင့် မမ ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒီမှာ ရှင် အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်လိုချင်တဲ့ အလုပ်သမ မရှိဘူး”

မမ စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် သူက ...

“ဒီမှာ ခဏလေး သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာမှလုပ်တတ်တာ မဟုတ် ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ နေတုန်းက အစ်မဝမ်းကွဲနဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ

က ချက်ပြုတ်ကျွေးကြတာ၊ ခု ဒီရောက်လာတော့ ဆိုင် ထမင်း ဆိုင်ဟင်းလည်း မစားနိုင်၊ ချက်ပြုတ်ကျွေးမယ့်သူလဲ မရှိနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူပါ။”

စိတ်ကို ဆွဲဆန်ပြီး သူပြောနေသမျှကို နားထောင်နေ ရ၏။

သူ့စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ...

“ရှင်ပြောချင်တာ ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ အမြန်ဆုံး ထွက် သွားရင် ကောင်းမယ်”

သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မရှိဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ နယ်မော လိုက်သည်။

“ကသာသူတွေ သိပ်လှတယ်လို့ ကြားခဲ့ဖူးတာ အစက မယုံခဲ့ဘူး ကလေးမရဲ့၊ မင်းကို သေချာကြည့်မိမှ”

သူ့စကားကြောင့် မမမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွား သည်။

“ကျုပ်က ပျော်စေ ပျက်စေ နောက်လိုက်တာပါ”

သူပြောပုံ ဆိုပုံတွေက မမကို အကြောင်းမဲ့ သက်သက် နှိမ့်ချသလို ဖြစ်နေသည်မို့ မမ ဒေါမောင်းလှပြီ။

သူ့ကို မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး မမ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

နိဂုံး

၅၅

အခန်း (၇)

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာ။

လိပ်သည်းကျောက်တုံးများဖြင့် လှပစွာ ပုံစံဖော် ပြုလုပ်

ထားသည့် ရေကန်ငယ်လေးသည် လှပလျက်ရှိ၏။

ရေကန်တွင်း ရေများ ကြည်လင်စိမ်းလဲ့ပြီး ကန်၏

တွင် အင်္ဂလိပ်နှင်းသီနှင့် ဒေါင်းဖလ်ဝါပန်းရောင်စုံများ ဖူးပွင့်
နေသည်။

ကန်ငယ်လေးဘေးရှိ ကျောက်တုံးလေး တစ်ခုပေါ်တွင်
ထိုင်နေမိရင်း ကန်ထဲရှိ ငါးလေးတွေကို အစာကျွေးနေမိ
သည်။

“အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့”

အိမ်ကြီးရှေ့မှ အော်ခေါ်သံကြောင့် မမ ထိုင်နေရာမှ
ရှုတ်တရက် ထရပ်လိုက်မိသည်။

အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမ မျက်လုံး
ပြူးသွားမိ၏။

ဟိုနေ့ကလူ ...

သည်ကနေလည်း ဟိုတစ်နေ့ကလိုပင် ပုဆစ်ကွက်
ပုဆိုးနှင့် လည်ကတုံး ကော်လာအင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

ခြံတံခါး ဘယ်သူ ဖွင့်ပေးလိုက်လို့ ခြံထဲဝင်လာတာ
ပါလိမ့် ...

သူ့ကို ကြည့်ပြီး မမ တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေသည်။

ချိုက မမအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“မမ ဒီလူကြီးနဲ့ သိသလား”

ချိုအမေးကို ခေါင်းခါရမ်းလှက်သည်။

“မမကို မေးနေလို့ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာပါ။ ဆံထုံး မြင့်မြင့်နဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ မမ၊ သူ မှာထားတဲ့ ကိစ္စ မေးချင်လို့ဆိုပဲ”

“ဘာများ မှာထားလို့လဲ၊ မမ ဘာမှမသိဘူး”

မမ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုလူက မမကို မြင်တော့ မမအနီးသို့ လျှောက်လာ သည်။

“ဗဟိုတစ်နေ့က ကိုယ် အကူအညီတောင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေး အဲဒါ လာမေးတာ”

“ရှင့်ကို ရှာညီမယ်လို့ ကျွန်မမှ မပြောလိုက်တာ ရှင်က ဘာကိစ္စရောက်လာရပြန်တာလဲ”

မမ ဒေါသဖြင့် ရန်တွေ့လိုက်မိ၏။

သူ့မျက်နှာကြီး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒီလောက်ပဲ အလုပ်သမ ရှာရခက်သလား မိန်း ကလေး၊ မင်းကို အသေအချာ အကူအညီ တောင်းထား ရက်နဲ့များ”

အားမနာပါးမနာ အပြစ်တင်နေသောကြောင့်

“ဒါက ရှင့်ကိစ္စ၊ ဒီမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေဟောင်း တွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ဘာသာ ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် သွား မေးကြည့်လိုက်၊ ဒီမှာ အပူလာရှာမနေနဲ့”

“အတော် စိတ်ဆတ်တဲ့ သူပါလား”

ဟု သူ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒေါသ ပိုဖြစ်နေမိသည်။

“ကဲ ရှင်လာရာလမ်းကိုကြာ”

“မိန်းကလေး အုပ်စုတောင့်လို့ အကူအညီတောင်းမိ ပါတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ချိုက ဘေးမှာရပ်နေရာမှ ...

“ဒီမှာ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလာနှောင့်ယှက် နေရတာလဲ၊ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲဆိုပြီး အထင်တသေး လာမလုပ်နဲ့၊ ပါးကွဲသွားမယ်”

ချိုစကားကြောင့် သူ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်း နောက်ဆုတ် သွားပြီး ...

“ဒီလောက်စွာမှန်း၊ လူမှုရေးနားမလည်မှန်း သိရင် ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီ လာမတောင်းခဲ့ပါဘူးကွာ၊ သွားမယ်ဗျာ၊ ဆောရီးပဲ”

သို့သော် ပြောသည့်အတိုင်း လှည့်မထွက်သွားသေးဘဲ မမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး ...

“နာမည်လေး ပြောပါဦး”

မမ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေစိ သည်။

ထိုစဉ် မမတို့ သုံးဦးအနီးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက် လာ၏။ သူက အခြားသူ မဟုတ် ...

မှတ်သန်ပင် ဖြစ်သည်။

မှတ်သန်မျက်နှာက သုန်မှုန်နေပြီး ခါးပေါ် လက် နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ထိုလူ့ကို မျက်နှာထားဆိုးဆိုးဖြင့် ကြည့် နေသည်။

ပြီးတော့

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကိစ္စ ခြံထဲ ဝင်လာရ တာလဲ”

“ကျုပ်က ဟိုဘက်ခြံကို ပြောင်းလာတဲ့ သူပါ။ ခြံထဲ ဝင်လာရတာကတော့ ဟိုကလေးမ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလို့ပါပဲ”

ချိုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလိုက်သောကြောင့် ချို ပျာပျာသလဲ ရှင်းမြဲလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက မမကို အကူအညီတောင်းထားတဲ့ ကိစ္စ မေးမယ် ဘာညာနဲ့ ပြောလို့ ဖွင့်ပေးမိတာပါ”

“ခင်ဗျား ခုထွက်သွားစမ်း”

“မင်းက ဘယ်ကကောင်လဲ”

“ခင်ဗျား ခုထွက်သွားပါ”

“မင်းက ဘာကောင်လဲကွ၊ ကြည့်တော့ ပေပေရေရေ
နဲ့ ... အလုပ်ကြမ်းသမားကများ”

မြေဆွေးတွေ ထည့်၊ အပင်တွေ ရွှေ့နေချိန်မို့ သူ့
တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျဲနေသည် မဟုတ်ပါလား ...

“ကျုပ်က ဒီခြံထဲမှာနေတာ ... ခြံရှင်ဆိုလဲ
ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား လူစကား နားလည်လား”

ပြောရင်း စိတ်မရှည်သလို ထိုလူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်
ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ခြံသို့ ခေါ်ထုတ်သွားတော့၏။

ခြံဝရောက်တော့ ခြံပြင်သို့ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး
ခြံတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

သူ့အပြုအမူကို ငေးကြည့်နေကြရာမှ ချိုက ဝမ်းသာ
အားရ ပြောလိုက်၏။

“အားကိုးရတယ်နော် မမ”

“အေး အားကိုးနေကြ၊ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတာလဲ ချိုပဲ”

မမ စကားဆုံးသည်နှင့် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှည့်ထွက်
လာခဲ့မိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စပ်စပ်စုစု နိုင်လှသည့်
တစ်ဖက်ခြံမှ လူကြီးကို မမ စိတ်ထဲမှာ မုန်းတီးနေမိသည်။

မှတ်သန်ကိုတော့ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။
သူက ခြံကိစ္စ၊ အပြင် ဗာဟိရကိစ္စများသာမက ခုလို

ကိစ္စမျိုးတွင်လည်း အားကိုးရသူပါလားဟု ချီးကျူးနေမိ
သော်လည်း မမ စိတ်ထဲမှာပင် ထားလိုက်မိသည်။

မှတ်သန်အကြောင်း မိန်းကလေးများရှေ့တွင် ထုတ်
ဖော်ချီးကျူးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်အထိ မှတ်သန်သည် မမ နှလုံးသားထဲ
ဝင်ရောက်မလာခဲ့သေးပါ။

ရိုးရိုးခြံသမားလေး တစ်ယောက်အဖြစ်သာ မှတ်သန်
ကို စွဲမှတ်ထားခဲ့မိသည်။

အခန်း (၈)

မမ တစ်ယောက်တည်း စနုရားတီးရင်း သီချင်းသည်း
နေမိသည်။

“မမ”

မြင့်မြင့်ဌေးအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီအနီးအနားမှာ ဆရာဝန် ရှိသလား မသိဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုမှတ်သန်ရဲ့ အပေလေ အပျင်းဖျားပြီး သတိလစ်
နေလို့တဲ”

“မှတ်သန်မရှိဘူးလား”

“မှတ်သန် ကျောက်ထုံးကြီး ပြန်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ
တဲ့ မမ”

“ဒါဖြင့် ...”

“အဲဒါ သူ့အမေကြီး လူစုပြောလို့ သိရတယ်၊ အဖိုးကြီး
အတော်ဖျားနေတာဆိုတော့ ဘယ်လို ကူညီရမှာပါလိမ့်”

“နင် မြို့ထဲထွက်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်လောက်
ခေါ်ပေးလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မြင့်မြင့်ဌေး မြို့ထဲထွက်သွားပြီး ဆရာဝန်ပင့်လာခဲ့
သည်။

ပြီးတော့ မှတ်သန်၏ ဘခင်ဦးစောကို ဆရာဝန်ပြသ
ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

ဆရာဝန်က လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသခဲ့ပြီး
ရေခဲအုပ်ပေးသောကြောင့် အဖျားကျစ ပြုလာခဲ့သည်။

ဆေးဖိုးကို မမထံမှပင် စိုက်ပေးခဲ့ရ၏။

“သူတို့ ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရှိပုံမရဘူး
မမရဲ့”

မြင့်မြင့်ဌေး ပြောတာ နားထောင်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်
လိုက်မိသည်။

ဘဝမှာ သည်လိုမပြေလည်တဲ့လူတွေ အများကြီး
ရယ်ပါ ... ဒါကို မမ နားလည်ပါသည်။

သို့သော် ကူညီရမည့်ဝတ္တရားအပြင် မမ ရင်ထဲမှ
စေတနာလည်း ပါခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...

ဦးစော တစ်ပတ်ခန့်ကြာမှပင် အဖျား လုံးဝ ပျောက်
ကင်းသွားတော့၏။

ဦးစော အဖျား လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားသည့် နေ့မှာပင်
မုတ်သုန် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“မမ”

“တာလဲ မြင့်မြင့်”

“ကိုမှတ်သုန်က သူ့မိဘတွေကို ဂရုတစိုက် ကူညီခဲ့တဲ့
အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်နေတယ်။ သူ ကျောက်ထုံးကြီး
ကြိုပြီး သူတို့အိမ်လေးကို အဖွားပြင်တာပါတဲ့ ဒီလကုန် ရွာပြန်
ဤမယ်”

“မမကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့တဲ့။ ခဏကြာ
သူလာလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက် မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်”

အမှန်ပြောရလျှင် သူ့ဖခင်အတွက် ဆေးကုသရန်
လိုအပ်မှုကို မိန်းကလေးများမှတစ်ဆင့် မမ စိုက်ထုတ်ပေး
ခြင်းမှလွဲ၍ သူ့အဖေထံ လှူနာမေးဖို့ပင် တစ်ခေါက်မှ
မရောက်ခဲ့ပေ။

“ဒီလောက် မလိုအပ်ပါဘူး။ သူ ကျေးဇူးတင်ရ
တာအောင် သူ့အဖေကို လှူနာမေးဖို့တောင် မရောက်ခဲ့

ဘူးလေ”

“ဒါပေမယ့် သူက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်ပါ တယ်တဲ့ မမ”

မမ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ မမနှင့် ပတ်သက်ချင်နေပါလိမ့်။

“မြင့်မြင့်”

“ပြောပါမမ”

“သူလာရင် နင်တို့ပဲ လက်ခံပြီး စကားပြောလိုက်ကြ ပါ”

“အားနာစရာ မရယ်”

“အားနာစရာ မဆိုပါဘူး။ ပြောပြလိုက်ပါ။ ကူညီခွင့် တဲ့ စေတနာရှိလို့ ကူညီခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုဘူး လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မှတ်သန် ရောက်လာလျှင် စကားပြောရမှာ ဝန်လေး သောကြောင့် မမ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေလိုက်သည်။

အခန်း (၉)

ခမ်းနား ထည်ဝါလှသည့် ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်
လိုက်ရင်း သူ့မျက်လုံးများက “မမ” ဆိုသည့် အမျိုးသမီး
ကို အလိုလိုရှာဖွေနေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...

သို့သော် သူတွေ့မြင်လိုသည့် မမကို မတွေ့ရဘဲ
မိန်းကလေး သုံးယောက်ကသာ သူ့ကို ဆီးကြိုနေကြသည်။

“လာ ကိုမှတ်သန်”
မှတ်သန်က နည်းနည်းမှ မတုန်လှုပ်၊ ထည်ဝါခုံညား
နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်မှာ
ထိုင်လိုက်သည်။

“မမကော ခင်ဗျာ”

သူ့အသံသည် တည်ငြိမ် အေးဆေးသော်လည်း
မျှော်လင့်ချက်တို့ ပြည့်လျှံနေမှန်း သိသာလှ၏။

“မမ မတီးစိပ်နေလို့”

ဧည့်သည်လာတိုင်း ဟန်ဆောင်ပြောစာတိကြသည်
သူတို့ အမူအကျင့်အတိုင်း တင်အေးမြင့်က မြောလိုက်သည်။

“မမကို ပြောပြပြီးပါပြီ ကိုမှတ်သန် ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း ရွာမြော်မလိုဆိုတော့ မမက ဒီလောက် မလိုအပ်
ပါဘူးတဲ့” စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါလို့ ပြောစာယ်”

မြူးမြင့်ဋ္ဌေးက မမပြောသည့်စကားကို ပြန်ပြောပြနေ
ရင်း နတ်သန်မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။
မှတ်သန် မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းဘဲ ဝိုင်တွေ့နေတာ

မြင်ရတော့ အားလုံး အားတုံအားနာ ဖြစ်နေမိကြ၏။

“မမမှာ အားလပ်ချိန် သိပ်မရှိဘူး။ ရှင် ကျေးဇူးစကား ပြောချင်ရင် မမ ခြံထဲဆင်းတဲ့အချိန်ကို စောင့်နေပါလား” ဟု ချီက ပြောလေသည်။

“မမက အားလပ်ချိန်တွေဆို ပုတီးစိတ်နေတတ်တာ အပိုစကားတွေ သိပ်မပြောဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ ဩော် ဒါနဲ့ ပန်းမျိုးစေ တွေ ကြထားတာ ပန်းပင်လေးတွေ ပေါက်နေပြီနော် ... အဲဒီ ပန်းမျိုးက နှစ်လလောက်ဆိုပွင့်ပြီ”

“ဟုတ်လား”
“ရွာပြန်ဖို့ ရက်က နီးနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် ပြောပြ တာပါ။ ကျွန်တော် မပြန်ခင်တော့ တာဝန်ခိုင်သမျှ ပန်းတွေ စိုက်ပေးခဲ့တာပါ”

“ကျေးဇူးပဲရှင်”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

...ပြန်ပြင်ပေးနှင့် တင်အားပြင်တို့ နှစ်ဦး ပြိုင်တူ ပြော လိုက်ကြသည်။

သူ နှုတ်ဆက်ပြီး မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် မြန်လာခဲ့ ရသည်။

တကယ်တော့ မမ၏ မြန်မာဆန်ဆန် ဣန္ဒြေရရ ပုံရိပ် လေးတွေကို သူ့နှလုံးသားထဲတွင် စွဲမြဲနေမိပြီ ဖြစ်သည်။

ဣန္ဒြေရှိလာလှသော မမသည် လူကြီးဆန်ပြီး အေးဆေး တည်ငြိမ်သူရယ်မီ။

စကား အလွန်ပြောခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူနှင့် မမဆိုကြရသည်။

မမက မကြာခင်က ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေလေ့ ရှိ၏။

သူက ခြံထဲတွင် မြက်နတ်၊ ပေါင်းသင်း၊ မြေဩဇာ ချရင်း မမနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရခြင်းပါ။

သို့သော် မမသည် သူ့ကို မြင်တိုင်း မသိမသာ မျက်နှာ လွှဲသွားတတ်၏။

မေနှ့် တယ်နေရာမှာများ သိတောင်းကျွမ်းပေးနင်းတွေ
ဖြစ်ခဲ့တာပါလိမ့် ...

မမကို မြင်ဖူးအိမ်ထဲမှာ...
နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်သံရုပ်ဆောင် မမကို မမြင်ဖူးသူ
ရှားသည်။ မိမိတို့အဖေ နှင့် အမေတို့ကလေး
ရုပ်ရှင်ထဲက ပုံစံပျောက်အောင် မမကလှုပ်ပြောင်းထား
အောင်ကြောင်းသာ မမတ်မိခြင်းရယ်ပါ...
မမကို မြင်ဖူးသည်နေကစ၍ သူ့နှလုံးသားထဲ အစွဲ
လမ်းကြီး စွဲခဲမီးသွားခဲ့မိတာ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးပင်။
မမကတော့သူ့ကို အရေးတယူပုဒ် မရှိ ...
မမကရမစိုက်သော်လည်း သူ့ကတိတ်တခိုး အချစ်
တွေ ပိုလျက်ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...

အခန်း (၁၀)

အနောက်တောင် မုတ်သုန်ရာခီလေသည် မိုးစက်ပွင့်
ဆိုကို သယ်ဆောင်လျက် ကြမ်းရမ်းစွာ တိုက်ခတ်လျက်
နည်းသည်။

မိုးကုတ်စက်ပိုင်းကို မမ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ တိမ်မည်း

ညိုတွေ အံ့ဆိုင်းနေတာကို တွေ့ရသည်။

မှတ်သန်ရာသီလေသည် ဧရာဝတီကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဖက်ဆွတ်တောင်တန်းကြီးကို ကျော်၍လာခဲ့သည်။

မိုးစက်ပွင့်များကို သယ်ဆောင်လာသော မှတ်သန် ရာသီလေကို တစင်းပွင့် အကြွင်းအကျန်တို့က စောင့်ကြိုနေ ကြဆဲပင်။

မမသည် တစင်းပင်အောက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးပေါ် တွင် ထိုင်ပြီး တဖွဲဖွဲ ကြွေကျနေသည့် တစင်းပွင့်ဖတ်လေး တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မိုးပြေးတစ်ပြိုက်ရွာပြီးကာစို့ မြေသင်းနဲ့တွေ့ နှာခေါင်း ထဲ ဝင်လာသည်။

“မမ”

ကျောဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် မမ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ဪ”

“မမအနားတို ကျွန်တော် ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ”

ထစ်ယောက်တည်း အတွေးလွန်နေသလားလို့ ခုမှ အသံပြု လိုက်မိတာပါ”

... သူက မမဖျတ်နှာလေးကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ပြော ဆဲသည်။

မမက ဖျတ်မှောင်ကွပ်၍ ကြည့်နေမိပြီးမှ ...

“ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ” သူ့အသံတင်းတင်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လာနှုတ်ဆတ်တာပါ မမ”

“ဪ”

သူ့ဖျတ်နှာကို ခုမှပင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိ၏။ သူ့ ဖျတ်နှာက ယောက်ျားပီသ၍ ခုံညားချောမောသူရယ်ပါ။

အသာဗျိုဗျို။ အရပ်မြင့်မြင့်ဆိုတော့ အတော် ကြည့် ကောင်းသူပင်။

“ကျွန်တော်တို့ ပီသားစု ဒီကနေပဲ ကျောက်ထုံးကြီး ရွာ ပြန်တော့မယ် မမ၊ ပေပေနဲ့ မေပေက မမတို့ အစစ တူညီခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်ပါ”

တယ်။

မမအမူအံ့ရာက အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။

ပြုံးစ ရုတ်တရက် အာမူပြန်မပြောချေဖြင့် မှတ်သန် အတော် အနေခက်မိ၏။ ပြီးမှ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် ...

“မမ ကျွန်တော် ဒီပန်းချီကားချပ်လေး လက်ဆောင် ပေးခဲ့ပါရစေ” ဟု စက္ကူအိတ်ခပ်ကြီးကြီးဖြင့် ထည့်ထားသည့် ရွှေချည်ထိုး ပန်းချီကားချပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

မမ အံ့သြနေသည့် အမူအရာဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မလွဲမကင်းသာ ပုံစံဖြင့်

“ဘာပုံဆွဲထားတာလဲ” ဟု မေးသန့်။

“အာနန္ဒာ ဆရာမပုံပါ မမ၊ ကျွန်တော် ပုဂံရောက်တဲ့ နှစ်က ကိုယ်တိုင် ထိုးထားတာပါ။”

“ရွှေချည်ထိုး လက်မှုပညာပေါ့”

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ ရွှေချည်ထိုး ပန်းချီကို သင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကားချပ်ကို ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တာပဲ”

မမခေါင်းညိတ်ပြီး ပန်းချီကားချပ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“မမ ကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ”

ပန်းချီကားချပ်ကို ယူထုတ်ပြီး မမ ကြည့်လိုက်၏။

အာနန္ဒာစေတီကို တစ်တယ်သပွယ်စွာ ပူးတွေလိုက် သည်။

“သပွယ်လိုက်တာ” ဟု မမနှုတ်မှ ဖွင့်ပြောလိုက်မိ သည်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော် မမ”

“ကောင်းပါပြီ”

သူ ခြေလှမ်းကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

မမ ပန်းချီကားချပ်လေးကို ကိုင်ပြီး အိမ်ကြီးထဲ ဝင်လာ

သည်။

မြင့်မြင့်ဌေးက၊ စန္ဒရားကြီးကို ဖုန်သုတ်ရာနေရာမှ ကို မြင်တော့ ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“မမလက်ထဲက ဘာလဲ ပေး ... ပေး”

“မှတ်သန်ဆိုတဲ့လူလေ၊ သူ လက်ဆောင် လာပေး တာ။ ပြီးတော့ ဒီကနေပဲ ကျောက်ထုံးကြီး ပြန်ကြတော့

ယေတံ လာနတ်ဆက်သွားတယ်”

မြင့်မြင့်ဌေးက ပန်းချီပုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်မှာ ချိတ်ရမလဲ မေ”

ဟု မေးသည်။

“ဘုရားပုံဆိုတော့ ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ချိတ်ထားလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အာပိုင်း နှစ်

အခန်း (၅)

ပျင်းရိကြီးငွေဖွယ် ရက်ကလေးတွေ တစ်ရက်ပြီး
တစ်ရက် ကုန်သုံးခဲ့သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့တာ သုံးလ
ပြည့်တော့မည်။

မမသည် သူ့ကို သတိရမိတိုင်း ရင်မှာ ခံစားရလွန်း၍
နာကြည်းစွာ မုန်းမေ့ပစ်ခဲ့မိသည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် မေ့ဖျောက်ပစ်ရန် မလွယ်ပေ။
တစ်ခါက သူပေးခဲ့ဖူးသည့် ရွှေလော့ကက်ပြားလေးကို
ဖြုတ်ထားခဲ့ပြီးမှ အလွမ်းပြေ ကြည့် မိသည်။

ခွဲခွာလာခဲ့ရသည့် ခွဲခွာကာစရက်များကဆိုလျှင် မမ
နှလုံးသားက ပိုပြီး နာကျင်ခဲ့ရ၏။

သည်အချိန် သူနှင့်အတူ သီချင်းနားထောင်တတ်ကြ
သည့်အချိန် ...၊ သည်အချိန် သူ့လာကြိုချိန် ... ညနေစာ
အတူသွားစားတတ်သည့် အဆင့်မြင့် ဟိုတယ်များ၊ နှစ်
ယောက်အတူ ရုပ်ရှင်သွားရိုက်ခဲ့ကြသည့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းများ
ဗွီဒီယိုရိုက်ချိန် ကားရိုက်ကွင်းများ ...

ပြီးတော့ သူနားထောင်နေကျ Heros and friends
သီချင်းကို ကြားယောင်နေခဲ့မိသည်။

အိပ်ပျော်နေသည့် အချိန်တိုင်း သူ့အကြောင်းများကို
သွာ အိပ်မက်မက်တတ်ပြီး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးချိန်တိုင်းလည်း

သူ့ကို သတိရနေမိ၏။

ခွဲခွာခဲ့ရမှပင် သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ရမှန်း မ
နားလည်ခဲ့မိသည်။

သို့သော် နာကြည်းမုန်းတီးစရာ ကောင်းလှသည့် မော
ဆတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ မမ ရင်မဆိုင်လိုတော့ပါ ...

သူနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ခဲ့သမျှ အတိတ်တေ
အားလုံးကို ဘယ်လို မေ့ပစ်ရမှာပါလိမ့် ...

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တစ်သက်လုံး နာကျင်
ကြကွဲစွာ ခံစားသွားရတော့မည့် နှလုံးသားအတွက် ယူကျွ
မချ ဖြစ်နေမိသည်။

မေ့လိုက်ချင်ပါပြီ ...

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရပါဘူးလေ ...

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ တစ်တွဲတွဲ နေခဲ့ကြရတဲ့ ရက်တွေ
အဝေးဆုံးကို စီးဆင်းသွားခဲ့ပြီ ...

ဒါပေမယ့် မောင့်သဏ္ဍာန်၊ မောင့်အရိပ်နဲ့ မောင့်
အတိတ်တွေက မမကို ထာဝရ စိုးမိုးနေဆဲပါ မောင် ...

မောင်နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခဲ့သမျှ အတိတ်
အကြောင်းအရာများက မမနလုံးသားထဲ ဝင်ရောက်လာ
ပြန်၏။

မတွေးဘဲ သတိရနေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...

အခန်း (၂)

အဲသည်နေ့ကို မမဘဝမှာ မေ့ဖျောက်နိုင်စွမ်း ရှိမည်
မထင်မိပေ။

ထိုနေ့က မမသည် သူနှင့် မမျှော်လင့်စွာ ဆုံတွေ့ခဲ့
ရ၏။

မမတို့ ဇာတိရွာလေးသည် မော်လမြိုင်မြို့အနီးမှာ

ပြီး ရေတံခွန်များ စမ်းချောင်းများဖြင့် သာယာလှပလျက်
သည်။

ရေတံခွန်မှ စီးဆင်းလာသည့် ရေအလျဉ်၏ အစိတ်
ခိုင်း စမ်းချောင်းငယ်သည် မိုးအခါတွင် တသွင်သွင်
ဆင်းလျက် ရေစီးသန်လှ၏။

ထိုစမ်းချောင်းလေးနံဘေးသို့ မမ နေ့စဉ် ရောက်လာ
ဘတ်သည် မဟုတ်ပါလား ...

သည်ကနေလည်း စမ်းချောင်းလေးဘေးသို့ မ
ရောက်လာခဲ့၏။

ချောင်းစပ် ကျောက်တုံးလေးတွေကြားမှာ မမ တစ်
သာက်တည်း ပြေးဆော့နေမိရင်း စမ်းချောင်းထဲသို့ ပန်းပွင့်
ဆိုင်စုံလေးတွေ မျှောချနေမိသည်။

စမ်းရေ တသွင်သွင် စီးဆင်းသံသည် သဘာဝတေးသံ
စပ်ပုဒ်အလား ငြိမ်ညောင်းသာယာလှ၏။

မမစိတ်သည် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိ၏။
ဇာတိရွာလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်လာခဲ့တိုင်း မ

ပျော်ရွှင်နေတတ်သည်။

မမသည် ဂစ်တာလေးကို ကျောက်တုံးပေါ်မှ လှမ်းယူ
လိုက်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလိုက်၏။

“ဟေး”

မမ၏ ကိုယ်ရံတော် မြင့်မြင့်ဌေးနှင့် တင်အေးမြင့်တို့
နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်နေကြသည်။

မမတို့ သုံးယောက်ကို မမှိတ်မသန် ငေးကြည့်နေသည့်
လူတစ်ယောက်ကို မမတို့ ရုတ်တရက် သတိမပြုမိကြပါ ...

သူက ချောင်းအထက်ပိုင်း ရေတံခွန်ထိပ်တွင် ရပ်
လျက် မမတို့ကို ကြည့်နေခြင်းပါ။

ထိုလူက အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးက
ခပ်သွယ်သွယ် ...

မမက သီချင်းအပြီးမှာ ဂစ်တာကို ကျောက်တုံးပေါ်
မှာ ပြန်ထားလိုက်သည်။

“ဟေး ... မိန်းကလေး”

သူ အော်လိုက်သောကြောင့် မမတို့အားလုံး လန့်ဖျပ်
သွားကြသည်။

“ဟင် ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ”

တင်အေမြင့် အော်ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

မမတို့ သုံးယောက် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူက ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင်၊ စပိုရှပ်အနက် ရောင်ပေါ်မှာ လင်းယုန်အရပ်များ ပါရှိပြီး ခေါင်းတွင် ခရမ်း ရောင် ပဝါတစ်ခုကို စည်းထားသည်။ နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး၊ ဘောင်းဘီအိတ်မှာ ချိတ်ထား၏။

အတော်ခေတ်မီသော သူ့ပုံစံကို ငေးကြည့်ရင်း မြင်ဖူး ပါတယ်ဟု မမ တွေးနေမိသည်။

သူ့ကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့် ...

သူက မမကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

မမကလည်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုလူ့ဆံပင် ခပ်ရှည်ရှည်များက ဖြောင့်စင်းလေသည်။

မမအနီးသို့ သူ ပြေးဆင်းလာ၏။

“ဟေး မင်းကို တွေ့ဖူးသလိုပဲ ကိုယ့်စိတ်ချော့ဟောင်း များလား”

သူ့စကားကြောင့် ထောင်းခနဲ ဒေါဖောင်းသွားမိ၏။

“ဘာလာကြောင်နေတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မသိဖူးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ရှင်ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

မမစကားကြောင့် သူ့နဖူး သူ ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ သေလိုက်ပါတော့ ကိုယ့်ကိုတောင် မသိကြတော့ ဘူးလား။ သေချာလည်း ကြည့်ပါဦး” ဟု စိတ်ပျက်လက် ပျက် အမူအရာဖြင့် ပြောနေသည်။

သည်တော့မှပင် သူ့ကို မြေဆုံးခေါင်းဖျား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်က ရှပ်ရှင်မင်းသား မင်းဗညားလား သူနဲ့ ရှင် သိပ်တူတာပဲ” ဟု မဝံ့မရဲ မေးလိုက်မိ၏။

“အို သိပ်သေချာတာပေါ့။ သေချာတာမှ ဗညား ဗညား လို့တောင် အော်နေလောက်အောင်ပဲဗျာ ဟဲ့ ဟဲ့”

သူက ပျော်ရွှင်တတ်ပုံရသည်။

နာမည်ကြီး မင်းသားပေမယ့် မာနကြီးပုံ၊ ဘဝင်မြင့်ပုံ

မရ၊ ဖော်ရွေပျော်ရွှင်နေသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားလေးကိုလည်း ကိုယ် မြင်ဖူးနေသလား”

ပါပဲ ...”

မမ၏ တောဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားသည့် ပုံစံလေးကို

သူ ထေးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

မမက လိမ္မော်ရောင်အခံပေါ်မှာ အညိုရောင် အဖွင့်

သေးသေးလေးတွေပါသည့် ရှုံသားလက်ရှည်အင်္ကျီကို ဖြောင်

ထမီအနက်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

ခါးလယ်မျှ ရှည်သည့် ဆံပင်နက်နက်တွေကို ကျစ်ဆံ

မြီးရှည် ကျစ်ထားပြီး တတိုင်းမွှေးပန်းတစ်ပွင့်ကို ပန်ဆင်

ထား၏။

ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပါးကွက်များနှင့် ...

“ပြင်ဆင်ထားပုံက တောသူလေးတစ်ယောက်နဲ့

တူနေပေမယ့် ဂစ်တာသံလေးက မြို့သူမှန်း သိသာနေတယ်”

မိန်းကလေးရဲ့”

သူ့စကားကြောင့် မမ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

“ကျွန်မက ဒီရွာဇာတိရှင် သိခဲ့လား”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒီရွာဇာတိကိုး၊ ဒါဖြင့် တိမ်ရှင်

ပေါ့နော်၊ ကိုယ်က ဧည့်သည်ပါ”

“ရှင်ရှင်မင်းသားက ဒီရွာလေးကိုမှ ရွေးပြီး ဧည့်သည်

အဖြစ် ရောက်လာတာကိုး အံ့ဩစရာပဲ”

မမ စကားကြောင့် သူ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်

သည်။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“မင်းသားက မင်းဆင်းရှိတဲ့ ရွာမို့ တမင်ရောက်လာ

တာပါဗျာ ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် မမ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး အော်လိုက်

မိ၏။

“မအံ့ဩပါနဲ့ ... ခင်ဗျားလေးဟာ ရှင်ရှင်မင်းသမီး

လေး ခင်မမရှင် ယဟုတ်လား၊ မြင်မြင်ချင်း စဉ်းစားနေမိ

ပေမယ့် အနားရောက်လာတာနဲ့ မှတ်မိသွားခဲ့တယ်”
 မမ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။
 တင်အေးမြင့်က ထိုလူ့ကို ရန်တွေ့လိုက်၏။
 “ဒီမှာ မင်းသား၊ ကျွန်တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သီချင်း
 ဆိုနေတာကို ရှင် တမင်လာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးတာ
 တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲရှင်၊ ယဉ်ကျေးမှု မရှိလိုက်တာ”
 တင်အေးမြင့် စကားကြောင့် သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
 ဖြစ်သွားသည်။ မခံချို မခံသာ ပုံစံဖြင့် ...
 “ဟင် ဘယ်လိုတွေလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က အိမ်ရှင်တွေဆို
 ညွှန်သည်တို့ ဒီလိုပဲ ကြိုဆိုကြသလား”
 သူ့အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် မမ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ
 ရပ်သွားမိသည် မဟုတ်ပါလား ...
 သူ့ကို မမလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
 သူက မမကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။
 “ရှင်နော် ရိုးတီးရားတား၊ လုပ်ရင် မမအကြောင်း
 သိသွားမယ် ဘာထင်လဲ”

“ဘာမှ မထင်ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာ သိနေ
 ဘာပဲ”
 “စကားပြော ဝှက်လှိုက်တာ”
 “ကိုယ်ကအပြော ချိုပါတယ်၊ မင်းလေးနဲ့ ကိုယ်
 အတိတ်ကားတစ်ခုမှ တွဲမရှိကံဖူးပေမယ့် အနုပညာမောင်နှမ
 ဘွဲ့ပဲ မဟုတ်လား”
 “မသိဘူး”
 မမ ဘုပြောလိုက်သောကြောင့် သူ ရယ်လိုက်သည်။
 “ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီရေတံခွန်လေးဘေးမှာ ရှုပ်ရှင်
 အတိတ်ကားလောက် လာရိုက်ကြရအောင်နော်၊ ကဲ ပေးစမ်းပါဦး
 ခင်တာလေး”
 “မမ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ
 သွားထိုင်နေမိ၏။
 သူက ဂစ်တာကို သူ့ဘာသာ လှမ်းယူပြီး တီးခတ်
 ဆိုက်သည်။

မြင်မြင်ငွေနှင့် တင်အေးမြင့်တို့ နှစ်ဦးလည်း ဘာမှ မပြောကြတော့ဘဲ ပြုံးနေကြ၏။

သူက ဂစ်တာတီးပြီး Hero and friends သီချင်းကို ဆိုနေသည်။

သူ့အသံက နားထောင်၍ ကောင်းလှသည်။

ကြည်လင်ချိုအေးပြီး ဆွဲဆောင်မှု အင်အားများစွာ ပါဝင်သည်ဟု ထင်မိ၏။

သီချင်းဆုံးတော့ ဂစ်တာသံလည်း ရပ်သွားသည်။

“ကိုယ် သီချင်းဆိုပြီးပြီ၊ ခု မမအလှည့် ... က တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါဦး”

Britney Spears ၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မမ ဆိုပြလေ သည်။

When your eyes say it သီချင်းပင်။

“ခင်မမရှင်က အသံကောင်းသားပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံပြီပေါ့နော်”

“ရှင်က ဧည့်သည်ဆိုတော့ ကြိုဆိုရမှာပေါ့၊ ကဲ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ခဏလေး နေပါဦး မမ”

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ဒီစမ်းချောင်းလေးထဲ ဆင်းပြီး ပန်းပွင့်လေးတွေ မျှော ဆွဲဦးလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

“ဟုတ်လား”

“မင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို-ကိုယ် အမှတ်တရ သိမ်းထား ခွင့်လို့”

“အမလေး ဒါလေးများ ကျွန်မပုံတွေ အများကြီးပါ။ နေထိုင်တဲ့ နေကြောစေ့တို့ ဝယ်စားလည်း ရတာပဲ၊ ဂျာနယ် ဆိုင်းစုံမှာလည်း ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေ နေ့စဉ် ပါနေကျပဲ ဟုတ်လား၊ ရှင်လိုချင်ရင် ဝယ်လိုက်လေ”

မမ တမင်ပြောလိုက်မိခြင်းပါ။ ဒါကို သူက တကယ် ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ...

“ဟာဗျာ သည်လိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့ အမှတ် တရ ပုံလေးကို လိုချင်တာ”

“အချိန်မရှိဘူး၊ သွားစရာ ရှိသေးတယ်ရှင်”

“ဒေးဗစ်မိုးတုတ်တို့ အလှူကိုလား”

သူ့ အရွန်းဖောက်လိုက်သောကြောင့် မြစ်မြင့်ဌေးနှင့် တင်အေးမြင့်တို့နှစ်ဦး တစ်ခပ်တစ် ခပ်ရယ်မောနေကြသည်။

“ရှင်ကလည်း အရွန်းဖောက်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး လား”

“မမ တကယ်ပဲ ရက်စက်တော့မှာလား”

“ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မတို့ အိမ် ပြန်ကြတော့မလို့”

“ကျွန်တော်လည်း အလည်လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

“ရှင် ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“ရွာဦးကျောင်း”

“တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အိမ်ကို ခဏတော့ အလည်လိုက်ခဲ့ လို့ ရပါတယ်”

မမတို့နောက်မှ သူ လိုက်လာခဲ့သည်။

ရေတံခွန်မှ ထွက်လာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက် သူ သီချင်းဆိုရင်း ပါလာခဲ့၏။

“ဗြဟ္မဇိဂ်ပိုလျှင် ...”

“... ဝေဒနာ ဝေဒနာ ဝေဒနာ ...”

“ပိုလျှင်လေ”

အခန်း (၃)

“ဒါ ကျွန်မတို့ အိမ်ပဲ”

ကွမ်းသီးပင်များ ခြံရံလျက်ရှိသည့် သစ်လုံးအိမ် လှူထု
လေး ရှေ့ရောက်တော့ မမ ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်လေးက လှလိုက်တာဗျာ၊ ကမ္ဘာတစ်ခုကို ရောထိ
လာစာလို့ပဲ”

“မေမေရေ ဧည့်သည် ပါလာခဲ့တယ်”

မေမေက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ မမတို့ မိခင်
ဒေါ်ဝါဝါနုက အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမောလှပ
သူရယ်ပါ။

“ရန်ကုန်ကပဲလား”

မင်းဗညားကို ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သူက ရှုပ်ရှင်မင်းသား
မင်းဗညား လေး နာမည်ကြီးမင်းသားတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သမီးမိတ်ဆွေပေါ့”

“ဒီမှာ ပြန်ဆုံကြတာပါ မေမေ၊ ရန်ကုန်မှာ မရင်းနှီး
ကြပါဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း တွဲမရှိကိစ္စပူးဘူး”

မမ အမှန်အတိုင်း ပြောနေမိသည်။

မေမေက မမ ပြောသမျှ နားထောင်ပြီး အဆန်း
ထကျယ် ဖြစ်နေလေသည်။

“လာ ထိုင် မောင်ရင် ... ကြီးကြီးတို့က ခင်မင်
တတ်ပါတယ်ကွယ် ... သမီးက မင်းသမီးဆိုတော့ ရန်ကုန်

မှာ သူ့ဒေါ်လေးနဲ့ နေတယ်၊ ကြီးကြီးကတော့ ရွာကို မစွဲ နိုင်လို့ ဒီမှာပဲ နေတယ်လေ”

မင်းဗညားသည် ညှော်ခန်းအပြင်အဆင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထူးဆန်းနေရသည်။

ညှော်ခန်းထဲရှိ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပရိဘောဂ အားလုံး ကြိမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“မြင့်ရေ ကိုဗညားအတွက် စားစရာ တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ပါ ကွယ်”

မမ လှမ်းပြောလိုက်သည်။
မမ စကားအဆုံးမှာ မေမေက ...

“နေ့လည်စာ စားချိန်ရှောက်နေပြီပဲကွယ်၊ မင်းသား လေးကို နေ့လည်စာကျွေးလိုက်ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေမေစကားကြောင့် ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာတော့ပေ။ သူ့ကို နေ့လည်စာ စားသွားရန် စီစဉ်ရတော့၏။

“ကိုမင်းဗညား မေမေနဲ့ စကားပြောနေဦးနော်”

သူ့ကို မေမေနှင့် စကားပြောရန် ထားခဲ့ပြီး၊ မီးဖိုခန်း ထဲ ကိုယ်တိုင် ဝင်လာခဲ့ရသည်။

“ညော်သည်အတွက် ဘာရှိသလဲ မြင့်”

“ချစ်ပေါင်ကြော်နဲ့ ငါးဟင်းပဲ ရှိတယ် မမ၊ ပုစွန်ချဉ် သုပ်မလား၊ ချစ်ပေါင်ကြော်က မနေ့ညက ကျွန်တို့ဟင်းမို့ ညော်သည်ကို မကျွေးတော့ဘူး”

“ပုစွန်ချဉ်သုပ်ပြီး ငါးပိတို့စရာရယ်၊ ဟင်းချိုတစ်ခွက် ထည့် ချက်လိုက်လေ၊ ငါးဟင်းဆီပြန်နဲ့ဆိုတော့ လုံလောက် သေး”

နေ့လည်စာ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ သူ့ကို တစ်ခါ ထည့် ဝင်စားရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မောင်လေးနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“မမကြီး မုန်းဘိုးပေးဦး”

“ကျွန်တော် စက်ဘီးအသစ်လဲချင်တယ်”

အပြိုင်အရိုင်း အရွယ်ရောက်နေကြပြီးဖြစ်သော

မောင်လေးနှစ်ယောက်က မော်လမြိုင် တက္ကသိုလ် တက်နေကြပြီ။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ မြို့ထဲ လျှောက်လည်ပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပါ။

“ဆာပြီဗျာ မေမေ ဘာဟင်းလဲ”

“နေ့လယ်စာ စားကြမယ်ဗျာ”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြသောကြောင့် မေမျက်လုံး ပြူးသွားရ၏။

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ ညှော်သည်ကို နေ့လည်စာ ကျွေးမထု နင်တို့ ပြီးမှ စားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ရပါတယ် မမ”

အစ်မဖြစ်သူစကားကို ယဉ်ကျေးစွာ နားထောင်ကြသည့် လူရွယ်နှစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် မင်းဗညာခင်မင်စိတ် ဝင်သွားမိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မမ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ကျွန်တော်

နဲ့အတူ ဝင်စားခိုင်းပါလား။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

ဟု သူပြောလိုက်သည်။

ချာတိတ်နှစ်ယောက်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီးအံ့သ့သွားကြသည်။

“ဟင် ကိုမင်းဗညားပါလား။ ဟာ အစ်ကိုကို တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ဖေးဖရိတ်မင်းသားပဲ”

အကြီးကောင် မိုးခိုင်က အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်သလို အငယ်ကောင် စိုးခိုင်ကလည်း အားကျမခံ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့က အစ်ကိုကား တွေ့ဆိုရင် မပျက်မကွက် သွားကြည့်ကြတာ၊ အစ်ကို သရုပ်ဆောင်မှုတွေကို အရမ်းကြွေတယ်၊ ဒါပဲနော် အစ်ကိုပြန်ရင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံပေးခဲ့ရမယ်”

မင်းဗညားကို ကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေ

ပြုပြင်ဆင်သားသားတွေကို စောင့်ရှောက်နေရတာပါကွယ်”

မမေဝင်က ရှင်းပြနေ၏။

“ရန်ကုန်မှာ မမရဲ့ ညီမနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

“ဟင်”

“အိမ်က ဒေါ်လေးနဲ့ မတည့်ကြဘူး။ ဒေါ်လေးက စည်းကမ်းကြီးတော့ သူတို့အတွက် စိတ်မလွတ်လပ်ကြဘူးတဲ့ ကွယ်။ အဲဒါ အပြင်ဆောင်ငှားပြီး နေကြတယ်။ အလှပြင် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သင်တန်းတက်နေကြတယ်လေ”

“မမတို့မှာ မောင်နှမတွေ အများကြီးပေါ့။ ကျွန်တော် ကတော့ တစ်ဦးတည်းသားမို့ အဖော်မဲ့နေတဲ့သူပါ ခင်ဗျာ”
မမတို့ မိသားစုကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်နေမိ သည်။

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နားလည်း မငြီးဘူးပေါ့ ကွယ်”

“ကျွန်တော်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း

နေချင်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“ဒါဖြင့်လည်း ရန်ကုန်မပြန်ခင် ခဏခဏ အလည် လာပေါ့ကွယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

မမနှင့် မိုးခိုင်တို့နှစ်ယောက်က သူ့ကို ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

စိုးစိုက်က သူနှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းအထိ လိုက် သွားလေသည်။

ပြီးတော့ ချောမောခုံညားပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့
အကြင်နာရှင် ချစ်သူတစ်ဦးရယ် ...

အဲဒါတွေ အားလုံး ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မရဲ့ ဘဝ ပြည့်စုံပါပြီလေ ...

မမတစ်ယောက်တည်း စမ်းချောင်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး
နီကူးယဉ်နေမိခြင်းပါ ...

“ဟင်”

ထိုစဉ် စမ်းချောင်းအမြင့်ပိုင်းမှ မျောပါလာသည့်
သစ်ရွက်လှေနှင့် ခေါင်ရမ်းပွင့် နီနီတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အနီရောင် ပန်းပွင့်လေးများနှင့် သစ်ရွက်လှေလေးကို
ကြည့်ရင်း မမ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

မမ မျက်ဝန်းများက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေမိ
၏။

သူ ...

မင်းဗညားရယ်ပါ ... ငှက် ခြေစုတ်လေးနှင့် သွား
။ ငြိမ်းအေးစိတ်ဖြင့် မိမိ ၁၀၉

အခန်း (၄)

“လှပတဲ့ စမ်းချောင်းလေး တစ်ခုရယ် ...
လှပတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်ဆောင်ရယ် ...
သာယာတဲ့ တေးကလေး တစ်ပုဒ်ရယ် ...
မွှေးပျံ့တဲ့ ပန်းခင်းလေး တစ်ခုရယ် ...

ရေတံခွန်ဘေး သစ်ပင်တွေကြားမှပန်းကွယ်၍ သစ်ရွက်
လှေကလေးနှင့် ပန်းပွင့်များကို မျှောချနေခြင်းပါ။

* မမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖိုဖိုသည်သည် ရှာနေမိ၏။
ပန်းပွင့်များ၏ ပိုင်ရှင်ကို ရှာနေခြင်းပါ။
သို့သော် ပန်းပွင့်များရှင်ကို ရုတ်တရက် မမြင်မတွေ့
ရဘဲ ဂစ်တာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။

When your eyes say it သီချင်းရယ်ပါ ... *

မမ မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံး အပြုံးဖြင့် လှပသွားတော့
၏။

ချောင်းအထက်ပိုင်း ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ သူ
လာထိုင်ပြီး သီချင်းဆုံးအောင် ဂစ်တာတီးနေသည်။

အနီရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို နက်ပြာရောင် ဂျင်း
ဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

“မမ”

ရေတံခွန်ပေါ်မှနေ၍ သူ အော်ခေါ်ရင်း လက်တစ်ဖက်
ကို ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။

မမ ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် သူက မမအနီးသို့
ရောက်လာလေသည်။

“ချစ်ရတဲ့ မမ”

“ရှင်”

“မမကဲ့ ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်နေမိပြီ မမ”

မမပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ ပြောလိုက်သည်။

မမ ရုတ်တရက် ငေးကြောင်နေမိစဉ်မှာပင် သူက
မျက်နှာချင်း နဖူးချင်း ထိပစ်လိုက်၏။

“အိုး... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ရှုပ်ရှင်ရှိက်နေတာ
လို့များ အောင်းမေ့နေသလား”

သူ့ကို တွန်းပစ်ပြီး မမပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မမ”

ရေတံခွန်လေးဘေးမှာ အဝတ်လျှော်နေသည့် မြင့်မြင့်
ဌေးတို့ အနီးသို့ မမရောက်လာခဲ့၏။

“ရှင် ခုထွက်သွားစမ်း၊ ဧည့်သည်ဆိုပြီး အရေးပေးလို့
လူကို မထီလေးစားနဲ့”

မမ ဒေါ်ဖောင်းပြီး အသားတဆတ်ဆတ်တုန်မျှ ဒေါသထွက်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...

“မမ စကားကို တိုးတိုးပြောပါ။ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်၊ မမကို ကိုယ် တကယ်မြတ်နိုးနေမိတာပါ”

မမ အနားမှာ လာရပ်ပြီး သူ့ ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်နေလေသည်။

“ရှင်က မမကို ဘယ်လိုယူဆနေသလဲ၊ ရှင်နဲ့မမ ခုမှ သိကြတာကို ရှင် ဒီလောက်အခွင့်အရေး မယူသင့်ဘူး”

မမ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ တင်းသွားပြီး မမကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ စိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ပြောသည်။

“ကိုယ့်ကို ရှင်းပြခွင့် မပေးတော့ဘူးလား မမ”

“မပေးတော့ဘူး”

“ကိုယ် မညာတတ်ဘူး မမ၊ မမကို တကယ်ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

“ရှင်စကားက ယုံစရာပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုတွေ ချကြိုက်ရသလား”

“မမ နားလည်ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ်မချစ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညှာပြီး အောက်ကျွန်ုပ်ရေးဆိုတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ မမ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် မမ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မျှ ဒေါပူပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူ့ ရန်ကုန်ပြန်သွားကြောင်း
 သိခဲ့ရသည်။
 မမရင်မှာ ဟာပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။
 သည်လူဟာ အတော်စိတ်တိုတတ်တဲ့ သူပါလား ...
 မမကို နှုတ်ပင်ဆက်မသွားခဲ့ ...

မမရင်မှာ တင်းကျပ်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...
 နှုတ်ဆက်စကားလေးတော့ ပြောသွားသင့်ပါတယ်
 တို့ဗညားရယ် ...
 မမ ရေတံခွန်နှင့် စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ ရောက်တိုင်း
 သူ့ကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်ပါ။
 မင်းဗညား
 မင်းဗညား
 သူ့ကို မမ မေ့မရနိုင်ပါလား ...
 တကယ်တော့ သူနဲ့ မမဟာ ဝါသနာတူ လုပ်ငန်းတူ
 စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပါပဲ ...
 သူဟာ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်
 ဖြစ်သလို မမဟာလည်း နာမည်တက်ကာစ သရုပ်ဆောင်
 ဖင်းသမီး တစ်ယောက်ရယ်ပါ ...
 မမကို သူက ချစ်သည်တဲ့ ...
 မမ ရှက်ရှက်ဖြင့် သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကား ရန်တွေ့
 နှိမ့်သည် မဟုတ်ပါလား ...

မမ ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းပြခြင်းမရှိဘဲ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် သူ့ကို မမ ဘယ်လိုများ ဘယ်လိုများ နားလည်ရမှာပါလိမ့် ...

“ မမ နားလည်ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ်မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိမ်ညှာပြီး အောက်ကျခံချစ်ရေးဆို တတ်တဲ့ ခပ်ညှပ်ညှပ် ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ မမ ...

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် သူ့ ပုံစံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင် လောက်အောင် ခံစားခဲ့ရသည် ...

သည်လိုနှင့် ရက်တွေ တစ်ရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး တစ်လခန့် ကြာမှပင် မမတို့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်လေဆိပ်ရောက်တော့ မပျော်လင့်ဘဲ မင်းဗညားနှင့် ဆုံကြရသည်။

“မမ ဟိုမှာ ကိုမင်းဗညား မဟုတ်လား”

မြင့်မြင့်ငွေ့ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူက မော်ဒယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လေဆိပ်သာပို့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“မော်ဒယ်ဂဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မော်ဒယ်လေး တစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်

မကြီးသေးတာ့ မမှတ်မိဘူး”

မင်းဗညားက မမတို့ကို မြင်တော့ မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး

ဆက်လျှောက်သွား၏။

ပြီးမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။

ပြန်လှည့်ပြီး လျှောက်လာသည်။

မမတို့ကို ကျော်အောင် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်လာ

ပြီး ရှေ့မှ ကာဆီးရပ်လိုက်သည်။

“မမ”

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုမင်းဗညား”

“မမ မော်လမြိုင်က ပြန်လာတာထင်တယ်”

“ကျွန်မဘာသာ ဘယ်က ပြန်လာလား ရှင်နဲ့ ဘာဆိုလို့

လို့လဲ”

အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် ရန်တွေ့ပစ်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ်က နှုတ်ဆက်တာပါ။ ဒီလောက်လဲ မနေပါနဲ့”

“ရှုပ်တယ် လာနှုတ်ဆက်မနေနဲ့”

“ညကျမှ ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

မှမ ဘာမှ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

မော်ဒယ် ခင်စိုးရီက မင်းဗညားအနီး ပြေးလာပြီး နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။

“ဟာ ကိုကိုကလဲ ... စိုး လေယာဉ်နောက်က နေမှာပေါ့။ လေဆိပ်လိုက်ပို့တုန်း အသိနဲ့ တွေ့နေသလား”

“သူ့ကို စိုး မမှတ်မိဘူးလား”

“သိပြီ မင်းသမီး ခင်မမရှင် မဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့များဟာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရောပေါ့”

“စိုးနဲ့မှ မသိတာ”

“ဟား ဟား နောက်တာပါကွ၊ လာ .. လာ လေယာဉ်

ထွက်ချိန်နီးပြီ”

ခင်စိုးရီကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ပေးပြီး လေယာဉ်ထွက်ချိန်

အထိ စောင့်နေရ၏။

လေယာဉ်ထွက်သွားမှပင် သူ့ကားရှိရာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားတံခါး ဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဘုရင့်နောင် အေးရိပ်မွန်လမ်းရှိ မမ၏ ခြံနှင့် နှစ်ထပ် တိုက်ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ခြံတံခါးရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ဘဲလံတီးလိုက်၏။

သုံးမိနစ်ခန့် ကြာတော့ ခြံစောင့်ကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ လို့ ပြောပြရမှာပါလိမ့်”

“မင်သားဗညား အလည်လာတာပါလို့ ပြောလိုက်”

ခြံစောင့်ကြီးက သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ခြံထဲ ပြန်ဝင် သွားသည်။

(၅) မိနစ်ခန့် ကြာတော့ တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။

လှပထည်ဝါသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ရှေ့တွင် သူ၏ Cruiser ကားကြီးကို ရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

တိုက်အဝင်ဝတွင် မြင့်မြင့်ဌေးက ကြိုဆိုနေ၏။

“ခုနကပဲ လေဆိပ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဧည့်သည် လာစာယ်ဆိုတော့ ကိုဗညားလို့ မထင်မိဘူးလေ”

“ဟုတ်လား၊ မမကော”

ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာရင်း သူမေးလိုက်မိ၏။

“မမ အပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ ကိုဗညား ပြောစရာရှိရင် ဖုန်းနဲ့ ပြောလိုက်ပါ။ ဒီမှာ အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်လို့ရတဲ့ ဖုန်း”

ဧည့်ခန်းထောင့် စာနို့ရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ဖုန်းတစ်လုံး ရှိနေ၏။

အပေါ်ထပ်တွင်လည်း ဖုန်းရှိသည်မို့ ခေါ်ရတာ လွယ်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဆယ်လူလာနဲ့ မမဆီ ဆက်လိုက်မယ်”

မမဆယ်လူလာ နံပါတ်ကို စုံစမ်းထားပြီးပြီမို့ နှိပ်လိုက်၏။

သို့သော် မမက ဆယ်လူလာဖုန်း ပိတ်ထားသောကြောင့် ခေါ်၍မရပေ။

“ဘယ်လိုလဲ ခေါ်လို့ရလား”

“မရဘူး၊ မမ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်”

“ဒါဖြင့် အပေါ်ထပ်က ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်လေ” ဖုန်း နံပါတ်ကို မြင့်မြင့်ဌေးက ပြောပြလေသည်။

“မမက ဆင်းမလာတော့ဘူးလား”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“မမ ခရီးက ပြန်လာတိုင်း Rest ယူလေ့ရှိပါတယ်၊ ပြန်ဆင်းလာတော့မယ် မထင်မိဘူး”

“ဟင်း မောလိုက်တာ”

သူ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လိုက်သည်။

အပေါ်ဖုန်းမှ မမအသံကို ကြားရ၏။

အပေါ်ထပ်ဖုန်းက မမ အိပ်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။
“ဟယ်လို”

မမ၏ ကြည်လင်ချိုအေးသော အသံကို ကြားလိုက်
သည်။

“မမ ... ကိုယ်ပါ”

“ဘယ်သူ ...”

“ကိုယ်လေ ... ကိုယ့်အသံကို မမ မှတ်မိတာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မသိဘူး။ ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“မမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မမ ပေးထားဖူးတဲ့ လူ
ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားတဲ့ သူတွေက အ
ကြီးပဲရှင်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိဘူး”

သူ ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွား
လေချွန်လိုက်၏။

ပြီးတော့ Heros and friends သီချင်းကို ညည်းလိုက်

“ဪ... လက်စပ်သပ်တော့ ရှင်ကို။ ဒီမှာ ရှင်
ဘာကိစ္စ ဖုန်းဆက်နေရတာလဲ”

“မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ မမရဲ့ တိုက်အောက်ထပ်
ညှိခန်းထဲမှာ ကိုယ်ရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

“မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကိုယ်ရောက်လာတယ်လေ”

မမ အံ့အားသင့်နေမိသည်။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ...

“ရှင် ... ရှင် ကျွန်မရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး
လာနှောင့်ယှက်တာလား” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“လာနှောင့်ယှက်မိဘူး။ မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ စုံစမ်းထား
တာပါ။ မမ ဆယ်လူလာ နံပါတ်လည်း ကိုယ်ရထားပြီပြီ”

“ရှင် ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်ဦးမယ်ပေါ့”

“ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့ မမရဲ့၊ နှောင့်ယှက်မယ်လို့
မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မမကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းချင်လို့ပါ”

“အို”

မမ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လျက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“မမ”

“ပြော ...”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား မမ”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ...”

“မယ့်ဘူး ဟုတ်လား။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ်

ဟာ မမနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း အမြဲလိုလို ဆန္ဒစောခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလေ”

မမ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး သက်ပြင်းရွိုက်နေမိသည်။

ဒါကို သူက ရိပ်စားမိပြီး ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်၏။

“ယုံလိုက်စမ်းပါ မမ။ ကဲ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်နော် ဘိုင့် ဘိုင့်”

ဖုန်းခွက်ကို ရုတ်တရက် ချသွားသောကြောင့် မမ

အံ့အားသင့်ပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ဝရံတာသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

သူ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ၏ အနက်ရောင်

and Cruiser ကားကြီးပေါ် တက်၍ မောင်းထွက်သွားတာကို

စိတ်စိတ်ဆိုး ဆိုး မောလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“... နောင်ယုက်မယ်လို့ မပြောစမ်းပါနဲ့ ...”

မမကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းချင်လို့ပါ ...”

သူ့စကားသံက နားမှာ ဝေ့လာပြန်သည်။

“မယ့်ဘူး။ မယ့်ဘူး ... မမ မယ့်နိုင်ဘူး ကိုမင်း

ညား။ ရှင်နဲ့ မမတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရတဲ့ အချိန်တွေ စောပါ

အေးတယ် ...”

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မမ၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကားကြီး ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ သူ ပြူးခွင့်စွာ ဆင်းလာသည်။

ညော်ခန်းထဲရှိ စပါယ်ရှယ် ကော်ဖီစားပွဲတွင် ကော်ဖီဆိုင်သောက်နေရာမှ သူ့ကို မမ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူက အစိမ်းစုစု ဘောင်းဘီရှည်ကို အညှို့ရောင်ထွက်စိပ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီခါးတွင် ဆယ်လူလာဖုန်းလေး ချိတ်ထားသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ရောင်စုံနင်းဆီပန်းစည်းလေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားပြီး အိမ်ကြီးထဲ လှမ်းဝင်လာ၏။

“မော့နင်း မမ မမကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကိုယ် သိပ်ပျော်သွားပြီ”

“လာ ... နံနက်စာ ကော်ဖီနဲ့မှန် သုံးဆောင်ပါဦး” သူက မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုမှာတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ညက အိပ်ပျော်ခဲ့လား မမ” မမနဲ့ စေးသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုမေးတာလဲ ကိုမင်းဗညား၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီစကားကို ကျွန်မက ရှင် မေးရမှာ”

• ရာဇာဓိရာဇ် •

“ကျွန်တော် အမှန်ပြောရရင်တော့ ညက လုံးဝ အိပ်မပျော်ပါဘူးဗျာ”

“ရှင်”

“မမကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့ပြီးမှ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ မအိပ်နိုင်ဘူးလေ၊ မမကော အိပ်ပျော်သလား”

“သိပ် အိပ်ပျော်တာပေါ့၊ ရှင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတွက် မမ စိတ်မလှုပ်ရှားဘူး”

မမ တမင် ညာပြောလိုက်ခြင်းပါ။

အမှန်ပြောရလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ တစ်ညလုံး မမ အိပ်မပျော်နိုင်။

“မမအတွက် ချစ်လက်ဆောင်ပါ မမ”

နင်းဆီပန်းစည်းကို မမ လက်ထဲ တယုတ်ယုတ် လှမ်းပေးနေသောကြောင့် မမ ရှက်ရွံ့နေသည့် အမှုအရာကို ဖုံးကွယ်ပြီး လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူး”

“မမ ပန်းတစ်ပွင့် မှန်ပြပါလား”

နင်းဆီပန်းစည်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မမ စဉ်းစားလို့မရမန်းတွေက အရောင်စုံလှသည် မဟုတ်ပါလား ...

“ပန်လိုက်လေ မမ”

“ဘယ်အရောင်ကို ပန်ရမှာလဲ ကိုမင်းဗညား”

“အဝါရောင်”

“ရှင်က အဝါရောင်ကို နှစ်သက်သလား”

“ကိုယ့် ပေးဖရိတ် အရောင်ပဲလေ”

“ဒါဖြင့် မမက အဝါရောင် အပွင့်လေးဖန်ရမယ်ဆိုပါတော့”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်သည်။

အဝါရောင် နင်းဆီပန်းလေးကို မမ ယူပြီး ဆံထုံးဘေးတွင် ပန်ဆင်လိုက်သည်။

“မမ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“ဒီပန်းလေးကို ပန်ပြတာဆိုတော့ ...”

“အို ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရှင်ရဲ့ လက်ဆောင်မို့ အားနာပန်ပြတာပါ”

မမ စိတ်ဆိုးသလို နှုတ်ခမ်းစုလိုက်မိ၏။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ သည်လိုပဲ ကိုယ် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုလဲ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းစေချင်တယ်”

“ရှင် ကော်ဖီသောက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ မုန့်စား”

“ကိုယ် ကော်ဖီသောက်ဖို့ လာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ပြန်”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်၏။

“ကိုယ် တကယ်ထပြန်သွားရမလား မမ၊ နောက်မှ ငိုမနေနဲ့နော်”

“ဘာလို့ငိုရမှာလဲ ... ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ် အထင်ကြီးတာပဲနော်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပဲ”

“ချစ်သူတွေလား”

“ကျွန်မကို ချစ်နေတဲ့လူတွေ”

“အဲဒီလူတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့ မမ၊ ကိုယ်က မမကို မင်းသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး သိလား”

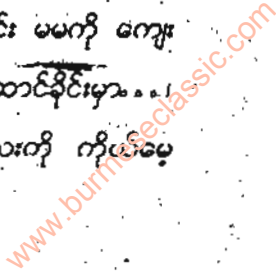
“ဘယ်လို”

သူ့စကားကြောင့် မမ အလွန်အမင်း အံ့ဩနားမလည် နှိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်ချစ်နေတာ၊ ချစ်ခဲ့ရတာ မမဆိုတဲ့ ကျေးတော သူလေးကိုပါ မမ၊ ခင်မမရှင်ကို မဟုတ်ဘူး”

သူ့မျက်နှာက လေးနက်တည်ငြိမ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေသောကြောင့် လိမ်ညာပြောနေတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“တကယ်ပြောတာပါ မမ၊ တစ်နေ့တော့ မမတို့ ရွာက ရေတံခွန်လေးနဲ့ စမ်းချောင်းလေးသီ ကိုယ်ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တယ်၊ မမနဲ့ အတူ ရှပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်ကြမယ်၊ မမနဲ့ ကိုယ် စပြီးဆုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့နေ့က ပုံစံအတိုင်း မမကို ကျေး တောသူလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းမှာ...၊ ချစ်စရာ ကျေးတောသူလေး မမရဲ့ပုံစံလေးကို ကိုယ်မေ့ ရဘူး”

မမ နားထောင်နေရင်း စိတ်မရှည်တော့သလို ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဗညား မောနေရောပေါ့၊ ရော့ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး။ ရှင့်ကိုတော့ သနားတယ်”

သူက ကော်ဖီတစ်ခွက်မော့ချလိုက်၏။
ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သနားတာလဲ”

“နာမည်ကြီး မင်းသမီး ခင်မမရှင်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ကျေးတောသူလေး မမကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုလို့ သနားတာပါ။”

“အမှန် ပြောနေတာပါ။ မမ စိတ်ဆိုးသလား”

“ဒါဖြင့်လဲ လွယ်ပါတယ်၊ ကျေးတောသူတစ်ယောက် ရှာပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ပေါ့”

“သည်လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ မမလို မချော့စင်ဘယ့်နဲ့ လုပ်မလဲ”

“ရှင်ဟာမလေ၊ လျှာမှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောချင်တာ ပြောနေတယ်၊ ဒါနဲ့ မှူးရူးမယ်၊ ရှင့်က ဆရာဝန်မင်းသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်အခု အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာပဲ တာဝန်ကျနေတယ်”

“ရှင်ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အခါ နယ်သွားရမှာပေါ့”

“မော်လမြိုင်မြို့အနီးက မမတို့ရွာကလေးကို အရောက်သွားပြီး ရကျေးလက်ဆေးပေးခန်း ဖွင့်မယ်လေ့ ဖွဲ့က နှာစိလုပ်ပေါ့”

“နှာစိလုပ်ဖို့ ဟုတ်လား၊ ဝါသနာမပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆရာဝန်မင်းသားကတော် လုပ်ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် မမ ပျက်စောင်းချိတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းသံ ဖြည့်လာ၏။

တင်အေးမြင့် ဖုန်းလာကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မမ ဖုန်းလာတယ်၊ ဖရိုကျူဆာ ဒေါ်ခင်မနိုင်ဆီက ဖုန်း”

“Cordless Phone ယူလာခဲ့”

Cordless Phone လေးကို မမထံ ယူလာပြီး ပေးလိုက်
၏။

မမ ဖုန်းပြောနေစဉ် သူက မမ မျက်နှာလေးကို မမိတ်
မသန် ငေးကြည့်နေသည်။

ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် မမ အရေးတကြီး အမူအရာဖြင့်

“ကျွန်မ အရေးတကြီး ရိုက်ကွင်းသွားရတော့မယ်
ရှင် ပြန်တော့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်လဲလိုက်မယ်”

“ရှင်လိုက်ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် လိုက်ခဲ့မှာ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို လူတွေက ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ
အားလုံး အမြင်လွဲနေပါ့မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လိုက်ခဲ့မှာပဲ”

“လိုက်လိုက် သည်လောက်ဖြစ်လှတာ တစ်နေ့လုံး
လျှောက်လိုက်”

မမ စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

သူက ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာဖြင့် ဆိုဖာပေါ် ပစ်မှိုပြီး
ထိုင်နေသည်။

“ကျွန်မ စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးရှင်”

မမ စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့၏။

အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

ရှုတင်သွားရန် မြင့်မြင့်ဌေးက ပြင်ဆင်နေသည်။

သားရေ ဆွဲသေတ္တာထဲသို့ ဖမလိုအပ်မည့် အဝတ်
အထည်နှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအချို့ကို ထည့်ပြီး
အဆင်သင့် ပြင်ထားလေသည်။

မမ ရေချိုးပြီး မိတ်ကပ်ပါးပါး လိမ်းလိုက်၏။

ဆံပင်ကို ပဝါပါးပါးဖြင့် စည်းလိုက်ပြီး ထက်အောက်
ဆင်တူ ဝတ်စုံပျော့ပျော့လေးကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

“တင်အေးမြင့် သွားကြစို့ဟေ့”

အောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး မြင့်မြင့်ဌေး အသံပြုလိုက်
သည်။

မင်းဗညားကို ဆိုဖာပေါ်တွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ရှင် မပြန်သေးပါလား၊ ဒက်တာပဲ”

“ကိုယ် မင်းနဲ့အတူ ရှောင်လိုက်မယ်လေ”

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ရိုက်ရမယ့် မင်းသားက ရှင်မှမဟုတ်တာ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်နေခွင့်ယူက်ချင်ရတာလဲ”

“ကိုယ် မနေခွင့်ယူက်ပါဘူး၊ ချစ်တဲ့သူလေး မျက်နှာတစ်စုံစိတ်စုံ လိုက်ကြည့်မှာ”

မမ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ကိုရိုလာကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

မြင့်မြင့်ဌေးနှင့် တင်အေးမြင့်တို့နှစ်ဦး မမနှင့်အတူ ကားပေါ်လိုက်တက်ကြရင်း မြင့်မြင့်ဌေး ပြောလိုက်သည်။

“မမ အန်တီညီ၊ သာ တရားဝင်ရာက ပြန်လာရမလွယ်ဘူးနော်၊ ဒီလူလုပ်ပုံတွေ ဘဝင်ကျနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြတ်ကို ခုမောင်းထုတ်မှာ သေချာတယ်၊ သူက ရဲတပ်တွေနဲ့ကယ်မနော်”

“ဟုတ်တယ် သူ့ရဲတပ်လွန်းလို့ ငါလည်း ဘဝင်မကျဘူး”

မြင့်မြင့်ဌေးစကားကို သူမ ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ ကားမှန်မှတစ်ဆင့် နောက်မှလိုက်လာသည့် သူ့ကားတို့ မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မသိဘူး၊ ပြောရခက်လိုက်တာ” ကားမောင်းလာရင်း မမ စိတ်တိုနေမိသည်။ သူ တကယ်ပဲ ရိုက်ကွင်းအထိ လိုက်လာတော့မှာလား

... ဟု တွေးပြီး စိတ်တိုနေမိခြင်းပါ။

အခန်း (၇)

မမ ရိုက်ကွင်းရောက်တော့ အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။

“ဟင် မင်းသားမင်းဗညားလဲ ပါလာတာကို။ အတော်ပဲ မင်းသားရေ ရှင့်ကို ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကြိုက်ရဲ့လား”

ပရိဂျူဆာ ဒေါ်ခင်မနိုင်က မင်းဗညားကို ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

အံ့သြစရာ မလိုပါ။
နာမည်ကြီး မင်းသားတစ်ယောက်မို့ ပရိဂျူဆာများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည် မဟုတ်ပါလား ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ဒေါ်ခင်မနိုင် လာပေးသွားတဲ့ ဝတ္ထုလား၊ ဇာတ်လမ်းအရ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းသမီးကော ရွေးပြီးပြီလား”

“မင်းသမီး ရွေးနေတုန်းပါပဲ၊ အဟဲ ဟဲ ခင်မမရှင်ကိုပဲ ရွေးလိုက်မယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား”

“အိုကေ ... အိုကေ၊ ဒီကိစ္စအတွက် မမနဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး ဆွေးနွေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်နဲ့လဲ”

“ကောင်းပြီ ဒေါ်ခင်မနိုင်”

ရိုက်ကွင်းတွင် ဒါရိုက်တာ ဇာတ်ညွှန်းဆရာနှင့် မင်းသား မင်းသမီး ဇာတ်ရံတွေ စုံလင်နေကြပြီမို့ ထိုနေ့ အတွက် ရှုတင်စရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

“ကိုမင်းဗညား ကျွန်တော်ရှုတင်ကို လာလေ့လာတာ လား”

မင်းသား မိုးအောင်အောင်က မင်းဗညားအား လှမ်း
နှုတ်ဆက် နောက်ပြောင်နေသောကြောင့် သူက...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကယ်ဒမီ ရိုက်ကွာ
တွေ လေ့လာချင်တာနဲ့ လာခဲ့တာပဲ” ဟု အလိုက်သ
ပြန်လည်နောက်ပြောင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲ စမယ်”

ဒါမှိုက်တုန်း စကားအနားတွင် မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
တို့ တစ်နေရာတွင် ချိန်းပြီး ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်း
ကြသည် ရိုက်ကွက်ကို စတင်လိုက်သည်။

မေသည် နက်ပြာရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်
ဆေးဖြင့် ရုပ်ပုံကို ပြန်ချထားပြီး သူ့ကားကို မှီပြီးရပ်
လျက် နှုတ်မှ ပြောနေ၏။

“ရှင်နဲ့ ဆောင်းကို ကျွန်မ ပြင်ခဲ့ရပေါင်း များလှ
သည်လို့ပဲ ရှင်တို့ တစ်တွဲတွဲ လုပ်နေသမျှ ခွင့်လွှတ်ထား
မှာလား မောင် ဝဲပြောပါဦး”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ သင်းရယ်၊ ဆောင်းနဲ့
ဆောင်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

မမမျက်နှာကို မော့ပြီး လျှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ မခံချိမခံသာ ပုံစံဖြင့် ပြောသည်။

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဟုတ်လားမောင်၊ ငယ်ညှဉ်းစား
တွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ သင်း”

“သင်းရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း မေးလိုက်တာလေ၊ မောင်
ရင်ထဲ ရှင်းနေရင် မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဆောင်းနဲ့ဆောင်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ တစ်ဖြူ
တည်း။ တစ်ကျောင်းထဲမှာ အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြ
တယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တော့လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲမှာ
အတူတူ အလုပ်ရခဲ့ကြတယ် သင်း၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ဆောင်
ရင်းနှီးနေခဲ့ကြတာပါ။ တစ်တွဲတွဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး
တွဲမိနေကြတာပါ”

“ရှင်က လျှာမှာအရိုးမရှိတိုင်း ဆင်ခြေတွေ ပေးနေလဲ ကျွန်မက လက်မခံနိုင်တော့ဘူး ကိုဦးဝေ”

“ဒါဖြင့်လဲ သင်း ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ် သင်း”

မင်းသားစကားအဆုံးမှာ မင်းသမီး အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားပြီး ဆတ်ဆတ်ခါမျှ နာကြည်းသွားပုံက သရုပ်ပါလှ၏။

“ရှင် ... ရှင် ပြောထွက်လှချည်လား၊ ကျွန်မ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဟုတ်လား ...၊ ရပါတယ် ကျွန်မ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကတော့ ဒါပဲ”

“ဖြန်း”

မင်းသမီး၏ ညာဘက်လက်တစ်ဖက် မြောက်တက် သွားပြီး မင်းသားပါးပြင်တစ်ဖက်ပေါ် ရိုက်ချလိုက်သည်။

မင်းသား ဖိုးအောင်အောင် ပါးတစ်ဖက် စပ်ဖျဉ်းနာကျင် သွားရသည်။

“သင်းသင်း မင်းလုပ်ရက်လှချည်လား၊ ငါ့အဖေ တောင် မရှိက်ခဲ့တဲ့ ငါ့ပါးကို မင်းက ရက်ရက်စက်စက်

ရိုက်ရသလား” ဟု ခံပြင်းနာကျင် ပေါက်ကွဲစွာ ပြောလိုက် သည်။

“အဲဒါ အချစ်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ ရှင့်အတွက် ဆုလာဘ်ပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ရှင် တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပဲ ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ ကိုဦးဝေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မင်းသမီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်း ထွက်သွားလေသည်။

မင်းမညား သူ့ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို သူ ပွတ်သပ်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။

မမက လက်ကို ယဉ်နေတာပဲ ...

မင်းသား ပါးပြင်ကို ရိုက်သွားပုံက သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ် ထူလှ၏။

“ဘယ့်နဲ့ ကိုမိုးအောင်အောင် ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော် ကြက်သီးတောင် ထမိပါရဲ့၊ ပါးကို စပ်ဖျဉ်း ပူထူသွားမှာပဲ နော်၊ မင်းသမီး ကြည့်ရတာ လက်ယဉ်နေပုံရတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကြောက်စရာကြီး... ဒီမင်းသမီးနဲ့ ပါးရိုက်ခန်း ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတယ်၊ လူကို အိမ်ထဲသွားတာ ပဲဗျာ”

မင်းသား မိုးအောင်အောင် သူ့ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပြီး မချီသွားဖြေပြောနေခြင်းပါ။

“ကိုယ်တော့ အဲဒီ မင်းသမီးနဲ့ ရိုက်မယ့် ဇာတ်ကား မှာ ပါးရိုက်ခန်းပါရင် ပယ်ချပစ်လိုက်မှာပဲ၊ တစ်ခြားဇာတ် လမ်းတစ်ခု ထပ်ရှာခိုင်းမယ်”

... ဟု သူပြောလိုက်ပြီး ပန်းနှစ်ဘက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မင်းသမီး ဘယ်လိုလဲဗျာ ဒီကနေ ရှုတင်ကို ခင်ဗျားပါလာတာ မြင်တော့ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိတယ်”

မင်းသား မိုးအောင်အောင် စပ်စပ်စုစု မေးနေသော ကြောင့် သူ့ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“သူ့ကို ကိုယ်က ပရိုပိုစ် လုပ်ထားတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်နောက်ကျသွားပြီပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း သဘောကျနေတာဗျာ ဟဲဟဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုနက ရိုက်ကွက်မျိုး လက်တွေ့ကြုံမှာ ကြောက်တယ်”

နစ်ယောက်ရယ်မောနေမိကြစဉ် မိမိကားက ပြန် ရောက်လာသည်။

“ကဲ မင်းသမီး အင်းလျားကန်ဘေးက ရွှေအင်းလျား ဆိုင်မှာ မင်းသမီးနဲ့ မင်းသား အတွဲဆုံတဲ့ ရိုက်ကွက်ကို ဒီနေ့ တစ်ခါတည်း ဖြတ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဖြစ်သလား”

ဒါရိုက်တာ အမေးကို မမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အင်းလျားစောင်းသို့ ဧကားလုံး လာခဲ့ကြရသည်။

မမတို့အဖွဲ့နောက်သို့ သူပါ လိုက်လာခဲ့ပြန်သည်။

အင်းလျားရောက်တော့ ဒေါ်ခင်မနိုင်က သူနှင့် နောက်ဇာတ်ကားတစ်ခုအတွက် စကားပြောနေသည်။

ဒေါ်ခင်မနိုင် ပြောတာတွေ စိတ်မဝင်စားလှဘဲ

မင်းသမီးရှုတင်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ငေးနေမိသဖြင့်

ဒေါ်ခင်မနိုင်ပင် ရိပ်မိလာလေသည်။

“မင်းသားက မမကို အတော်စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်။ သတိလည်း ထားဦးနော် မင်းသား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနိုင်က မင်းသားမိဘတွေနဲ့ပါ ရင်းနှီးနေကြတာ သူတွေဆိုတာ ကြိုတင်သတိပေးထားရဦးမယ်”

“ဘာများလဲခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပါ။ မမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းသား သိထားရမှာပဲ။ မမဟာ မောင်နှမများတယ်။ ညီအစ်မတွေ မောင်တွေနဲ့ သူပဲ ဒိုင်ခံရှာကျွေးနေရတာလေ။ မင်းသား မိဘတွေက ချေးတူပါဘိသနဲ့၊ မင်းသားကို တော်ရုံ မိန်းကလေး သဘောတူပါမလား”

“သူလည်း မင်းသမီး တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ”

ရွှေအင်းလျားရိုက်ကွင်း ပြီးသည်နှင့် မမကိုသုံးယောက် ပြန်သွားကြသည်။

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ်နော် မမ၊ ညမှ ဖုန်းဆက်မယ်”

မမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဗူးလမ်းခွဲလာခဲ့၏။ မမတစ်နေ့လုံး စိတ်လှုပ်ရှား နေမိတာအမှန် ...

ရိုက်ကွင်းသို့ သူလိုက်ပါလာခဲ့သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အံထင်အမြင် လွှဲခဲ့ကြတာလည်း အမှန်ပင်။

သူ့ကို စိတ်တိုနေမိသော်လည်း မမ နှလုံးသားထဲမှာ သူ့က ခိုင်ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား ...

မင်းဗညား ... မင်းဗညား

တကယ်တော့ ရှင် ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပါပဲ နှုတ်တရွတ်နိုင်လွန်းတယ် ...

အခန်း (၈)

ငါ့နလုံးသားထဲကနေ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မေ့ဖျောက်ခဲ့
 လို့ မရနိုင်တာလဲ ...
 မမ သူ့အကြောင်းတွေးမိတိုင်း ရင်ခုန်မိသည်။
 တီ .. တီ .. တီ .. တီ
 မမ၏ ဆယ်လူလာဖုန်းလေး မြည်လာသည်။

“သူ ... သူပဲလား ...”

ဖုန်းကို နားမှားကပ်ရင်း အဆောတလျှင် တွေးလိုက်မိ
 ၏။

“ဟလို”

“ဟလို မမ”

“ရှင်ဆီက ဖုန်းမှန်းသိနေတယ်”

“မမ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်မ Dialogue တွေ အလွတ်ပြောကြည့်နေတယ်
 လေး မနက်ဖြန် ရှုတင်အတွက်ပေါ့”

“ကြိုးစားလှချည်လား မမ၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်နဲ့မပ ဇာတ်ကား
 တစ်ခု ထွဲရှိက်ကြဖို့ ခေါ်ခင်မနိုင်က ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်လေ”

“ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ ကိုမင်းဗညား”

“မမလည်း သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

“စောစောကပဲ ဒေါ်ခင်မနိုင်ဆီက ဖုန်းလာပြီးပါပြီ၊
 ကျွန်မ သဘောတူလိုက်တယ်”

“ကျွန်မဆိုတော့ သူ့စိမ်းမဆန်လွန်းဘူးလား၊ ကိုယ့်ကို
 လည်း မင်းဗညားတဲ့ တစ်ခုခု ပြောင်းခေါ်ပါလား”

“ဘယ်လို”

“မင်းဗညားအစား တစ်ခုခု ပြောင်းခေါ်ပါလို့”

“ဒါဖြင့် ခပ်တိုတို တစ်လုံးပဲ ခေါ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုညား”

“ဟာဗျာ ဒီလိုတော့ မနောက်ပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ပြောလေ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကို လို့”

“ရှင်က ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ယက်တတ်သားပဲနော် ကိုရွှေလိပ်ကြီးရဲ့”

“မမ”

“ဧပြော... ပြော”

“မမနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ခြံထဲမှာ စကားပြောကြအောင်နော်”

“အို ညဘက် ခြံထဲမဆင်းဘူးရှင်”

“သူ့ရဲ့ မခြောက်ပါဘူး မမရဲ့၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

“ရှင် ...”

“မမရဲ့ ခြံတံခါးပေးမှာ ကိုယ်ရောက်နေတယ်လေ၊ မမ သာ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင် မမနဲ့ ကိုယ်စကားပြောခွင့် ရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မမ ခြံထဲကို ညဘက် သူစိမ်းတွေ အဝင် ခံဘူး”

“ကိုယ့်ကို လူစိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံထားလို့ ထား မမရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမတို့မှာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိတယ် စိုဗညားရဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိသေအောင် နေရမယ်လေ”

“ကိုယ် မပြန်ဘူးနော် မမ၊ ဒီအပိုင်း ထိုင်နေမှာ”

“ရှင် မမကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ မမရဲ့ မျက်နှာလေးကို ခဏပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်ခွင့်ရချင်တယ်”

“ရှင် တစ်နေ့လုံး တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေပြီး နူးကစ်ခါ မျက်နှာမြင်ချင်သေးလား”

“မြင်ချင်တယ်”

“လဲသေလိုက်လား၊ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ပြောမရဘူး
ရှင်ဆီ ခွေးတွေလွှတ်ပေးလိုက်ရမလား”

“မမ ဂုဏ်ရက်ရင် ခံရဲတယ်”

မမ ဒေါပွပွဖြင့် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ခြံရှေ့ကို မြင်နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်အနီး
မှာ သွားရပ်ပြီး မှောင်ရိပ်ကွယ်၍ သူ့ကို တိတ်တစ်ခိုး ချောင်း
ကြည့်နေမိသည်။

သူက ယာမဟာ ဆိုင်ကယ်ကြီးကို ရပ်ထားပြီး
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ တင်ပလွဲထိုင်နေသည်။

အတော်ပြောရခက်တဲ့ လူပဲ ...

သူ့ကို မင်းသားမှန်း မှတ်မိသွားကြရင် ဒုက္ခပဲ ...

တိ .. တိ .. တိ

မမ ဖုန်းသံမြည်လာသောကြောင့် ဆယ်လူလာဖုန်းကို
နားမှာ ကပ်လိုက်မိ၏။

“မမ”

“ရှင် မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်ဘူး၊ မမနဲ့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခွင့်ရမှ ကိုယ်
ပြန်နိုင်မယ် မမ”

“ရှင် ရူးနေသလား၊ ရှင်ကို မင်းသားမှန်း မှတ်မိသွား
ကြရင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မမှတ်မိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ပုံစံ ပြောင်းလာတာပဲ”

မမ ဒေါပွပွမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။

“မိချို”

မမခေါ်သံကြောင့် မိချို ပြေးလာသည်။

“တစ်ခြံလုံး မီးတွေ မှိတ်ပစ်စမ်း၊ တစ်တိုက်လုံး
မီးတွေလည်း မှိတ်ပစ်လိုက်”

မိချို တအံ့တဩ အမူအရာဖြင့် ...

“ဟင် မမ၊ ဒုမှ ည (၉) နာရီပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခါတိုင်း
ဆိုရင် ည (၁၃) နာရီမှ မီးမှိတ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဟဲ ဂျပမ စကားရှည်မနေစမ်းနဲ့ ချောက်ချင်း၊ ခွားပြီး
မီးတွေမှိတ်”

မမ စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ပစ်လိုက်သောကြောင့် အံ့သြ
သွားပြီး တစ်ခြံလုံး မီးတွေမိုတ်၊ တစ်တိုက်လုံးရှိ မီးတွေပါ
မိုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မြင့်မြင့်ဌေး”

“ရှင် လာပြီမမ”

“ခြံဝကလူကို တွေ့သလား၊ ခုချိန်ထိ မပြန်သေးဘူး”

“ဆိုင်ကယ်နဲ့လူလား မမ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ မင်းသားလေ”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ သူ့က ပုံမှားရှိက်လာတော့
လည်း လူမှားနေတာပေါ့”

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ခြံတံခါးစမှာ လာရစ်
ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမရယ်၊ မမ နှင်ပစ်လိုက်ပါလား။
ပတ်ပန်းကျင် အမြင်မရှင်း ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဒီလူမှာ အသိတရား မရှိဘူး ထင်တယ်၊ အလကား
လူ မှန်းလိုက်တာ”

“တီ .. တီ .. တီ”

“ဒီဖုန်းကလည်း မြည့်ပြန်ပြီ သေချင်တာပဲ”

“ကဲ ပြော ရှင်မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ မမ မျက်နှာလေးကို တစ်မိနစ်
လောက်ပဲ ကြည့်ခွင့်ရပါစေ၊ ပြန်မယ်လို့”

“ရှင် ပြောလေ ကဲလေပါလား”

“ကဲပါ မမရယ်၊ မမအတွက် လက်ဆောင်လေးတစ်ခု
ပါလာခဲ့လို့ပါ၊ တစ်မိနစ်ပဲ၊ ကိုယ့်ကို တွေ့ခွင့်ပေးရမယ်နော်
ဧမ”

“ရှင် တကယ် ကတိတည်မှာလား”

မမလေသံ အနည်းငယ် ပျော့သွားသောကြောင့် သူ
ဇာတ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကတိတည်ပါတယ် မမရဲ့၊ ကိုယ်ယူလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း
လေး မမ မြင်ရင် အရမ်းကို အံ့သြသွားမှာ”

“ကဲ ဒါဖြင့် ရှင့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ပြောလိုက်မယ်”

မမ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရန် မြင့်မြင့်ဌေး
တို့ ပြောလိုက်သည်။

မြင့်မြင့်ဌေးက ခြံစောင့်ကြီးအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြော
လိုက်သောကြောင့် ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ခြံထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဝင်လာသည်။

တစ်ခြံလုံး မီးတွေ ပြန်လင်းနေပြီ၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး

တစ်ခုလုံးလည်း မီးများ ပြန်လင်းနေပေပြီ။

သူ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး
အမှုအရာ ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုမင်းဗညား။ မမ ဆင်းလာပါလိမ့်မယ်”

မမသည် သပ်ရပ်စွာ ပြန်လည်ပြင်ဆင်လာခဲ့၏။

ဆံပင်တွေ ဖားလျားချထားသော်လည်း အနက်ရောင်
ကတ္တီပါ အင်္ကျီလက်ရှည်လေးက သပ်ရပ်ပြီး စမတ်ကျနေ
သည် မဟုတ်ပါလား။ . . .

မမမျက်နှာက တင်းနေသော်လည်း သူ့ရိုရာသို့
တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေ၏။

မြင့်မြင့်ဌေးက တမင်ရှောင်ပေးသည့် သဘောဖြင့်
ကော်ဖီဖျော်ရန် ထွက်ခဲ့သည်။

မမနှင့်သူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည်။

“ သူက မမကို မြင်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ နက်ပြာရောင်
ကတ္တီပါဘူးလေးကို ယူထုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကတ္တီပါဘူးအတွင်းမှာ ပလက်တီနမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သည့် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ ကိုယ့်လက်ဆောင်ပါ မမ၊ လက်ထပ်လက်စွပ်
လေ၊ ကြိုတင်ပြီး ပေးထားချင်လို့”

မမ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြော
လိုက်သောကြောင့် မမ အံ့သြလှုပ်ရှားသွားမိသည်။

“အို သည်လို မလုပ်ပါနဲ့၊ မမကို စဉ်းစားခွင့် ပေးပါဦး။
မမ အလျင်စလို ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘူး”

မမ သူ့ကို ရှမ်းလိုက်ပြီး တောင်းပန်နေသည်။

သူက မမယုန်နာလေးကို ခြံကြည့်နေရာမှ မချစ်မခဲ ဖြစ်လာသည့် အမူအရာဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိကိုင်ပြီး ပါးပြင် နှစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်သည်။

“ဟင် ရှင် ...”

မမ လက်တစ်ဘက် မြှောက်တက်သွားပြီး ပါးပြင် တစ်ဘက်ကို ရိုက်ချလိုက်မိ၏။

သို့သော် သူက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ခု ထွက်သွား”

“ကိုယ် အခုပဲ သွားမှာပါ မမ၊ တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ မယ်၊ မမကို ကိုယ်အရူးအမှူး ချစ်နေမိပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် သူ ထွက်ခွာသွား လေသည်။

မမ မချီတင်ကဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့ပါးကို ထိအောင် မရိုက်လိုက်နိုင်သောကြောင့် စ ကိုယ် မမ ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးနိုင်ပါ။

ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးခဲ့မိတာကိုက မမ အမြစ်ရယ်ပါ။

ထိုနေ့တစ်ညလုံး မမ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...

“မြင့်မြင့်ဌေးတို့ကလည်း ညှံ့လိုက်တာ၊ သူ့စိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ညှံ့ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရတာလဲ၊ ငါ့ကို သူ့လက် ဝကွက် အပ်ခဲ့ရသလား”

“နှစ်မိနှစ်လောက်ပဲ ကြာပါတယ် မမ”

“အဲဒီ စက္ကန့် တစ်ရာနှစ်ဆယ်လောက် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ သူ ဘာတွေ ပြုမူသွားတယ်ဆိုတာ နင်တို့ သိရဲ့ လား”

“ဘာတွေ လုပ်သွားသလဲ မမ”

“တော်ကြစမ်း တော်ကြစမ်း”

မမ ဒေါဖောင်းနေသောကြောင့် မိန်းကလေးသုံး ယောက် မအိပ်ဝံ့ကြဘဲ မမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မျက်နှာ

ညှိုးညှိုးဖြင့် ထိုင်စောင့်နေကြရလေသည်။

“ငါပြောတာ သေသေချာချာ မှတ်ထားကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ပြောပါ”

“မှတ်ထားပါမယ်၊ မမ”

“နောက်နှောင် ဒီလူ့ကို ခြံတံခါး ဖွင့်မပေးရဘူး။
ခြံစောင့်ကြီးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မှာထားကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ဖုန်း ဝင်လာရင် ဖုန်းချပစ်လိုက်”

“ကောင်းပါပြီ”

“သူနဲ့ငါ လုံးဝ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“နားလည်ပါပြီ မမ”

မြင့်မြင့်ဌေးက မမအနီးမှာ လာထိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုး
ပြောလိုက်၏။

“မမက မပတ်သက်ချင်လို့ ရှောင်နေလည်း၊ သူ့
မမ ရိုက်ကွင်းတွေနောက်ကို လိုက်မှာပေါ့ မမရဲ့”

“ငါ့ရိုက်ကွင်း လိုက်လာရင် . . . အို ရှတင်ပါ ရပ်ထား
လိုက်မယ် ဒါပဲ”

မမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး အားလုံး
ဘာမှ မပြောဝံ့ကြတော့ဘဲ ငြိမ်နေမိကြသည်။

အခန်း (၉)

သူ အတင်းအကျပ် ဝတ်ပေးသွားခဲ့သည့် စိန်လက်စွယ်
လေးကို မမ လက်မှ ချွတ်ထားခဲ့၏။

ကတ္တီပါဘူးလေးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး မှန်တင်ခုံမှာ တင်ထား
လိုက်သည်။

ဆယ်ရက်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်
သို့ မထွက်ဖြစ်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်း လှုပ်နေမိသည်။

မင်းသမီးနေမကောင်း၍ ရှုတင်ရပ်ထားသည်ဟုသာ
အကြောင်းပြနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ကို ရှောင်နေမိသော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ
... အချိန်၊ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်အားလုံးကို သူ့က စိုးစိုး
နေခဲ့သည်။

သူ့အပေါ် ချစ်ခဲ့မိတာ ဘယ်အချိန်က စခဲ့ပါသလဲ
...

တွေ့မိတိုင်း အံ့ဩရင်ဖိုသော ဝေဒနာနှင့် နာကြည်း
ခြင်းဝေဒနာတွေက ရင်ကို နှိပ်စက်သည်။

စွတ်တရွတ်နိုင်လှတဲ့ သူ့ကို မချစ်သင့်ဘူး။

မချစ်သင့်မှန်း သိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စွဲလမ်းနေမိ

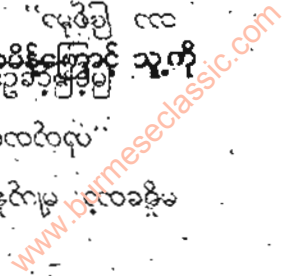
ပါလိမ့် ...

လက်စွပ်လာပေးပြီး နောက်တစ်ရက်မတည့် သူ နေ့စဉ်

လာသည်။

ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးရဆိုသည် မမ အမိန့်ကြောင့် သူ့ကို

အယ်သူမှ ခြံတံခါး မဖွင့်ပေးကြ။

သို့သော် ညတိုင်း မမ၏ ခြံတံခါးဝသို့ သူ ရောက်လာ
မြဲပင် ...

သူ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် နှင်းဆီပန်းစည်းလေးကို
ခြံစောင့်ကြီးမှတစ်ဆင့် ပေးသွားမြဲဖြစ်သည်။

ပစ္စမမြောက်ရက်တွင်တော့ သူ့ပန်းစည်းကို မယူကြ
နဲ့ဟု မမ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။

သတ္တမမြောက်နေ့မှစ၍ နှင်းဆီပန်းစည်းသည် ခြံ
တံခါးဝ အုတ်တိုင်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မိချိုနှင့် တင်အေးမြင့်တို့က သူ့အရိပ်ပျောက်သွားသည်
နှင့် ပန်းစည်းကို ပြေးပြီး ယူကြသည်။

သနားမိလှစွာ သနားပါတယ် မမရယ်၊ သူ့လဲ မင်းသားတစ်
ယောက်ပဲ၊ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပါ။ မမကို

သိပ်မြတ်နိုးလွန်းလို့သာ မှော်တလင့်လင့်နဲ့ ရောက်လာတတ်
တာ ဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သူ့ပန်းစည်းကို လက်ခံယူမယ့်လူ
မရှိတော့ မျက်နှာညှိုးနေတာပဲ”

“သည်တစ်ခါ ရောက်လာရင် ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ
မမရယ်၊ သနားပါတယ်”

“မဖွင့်ရဘူး”
ဆယ်ငါးရက်မြောက်နေ့တွင်တော့ မြင့်မြင့်ဌေးနှင့်

တင်အေးမြင့်တို့နှစ်ဦး သူ့ကို ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးရန် အတင်း
အကျပ် ပူဆာနေကြသည်။

“ညနေစောင်းကတည်းက သူ့ရောက်နေတာ အခု
မှောင်နေပြီ မမ၊ ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးရမလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ သူ့ခမျာ မင်းသားတစ်
ယောက်တန်ဖိုးနဲ့ မမ စိတ်ပြေနှိုးနဲ့ အောက်ကျွဲခံပြီး ရောက်

ရောက်လာရရှာတာပါ မမရယ်”
မမ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ခြံဝသို့ လှမ်းမှော်ကြည့်လိုက်

သည်။
မိုးအုံနေပြီး မိုးစက်မှုန်များ တလွင့်လွင့် ကြွနေတာကို

တွေ့ရ၏။
“မကြာခင်မှာပဲ မိုးရွာတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

တင်အေးမြင့်အသံကို ကြားနေရသည်။

“မိုးတွေ ရွာလာရင် သူ စိုရွဲကုန်တော့မှာ”

မြင့်မြင့်ဌေးကလည်း ကရုဏာဖြစ်၍မဆုံးနိုင်ပါ။

ထိုစဉ် မိုးကမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဝန်းခနဲ ရွာချလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မိုးရွာကြီးထဲမှာ ပြန်သွားရတာ”

“ဟော ... ဟော ရွဲကုန်ပြီ”

မိန်းကလေးနှစ်ဦး သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောနေကြသည်။

“မိုးတွေစိုကုန်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ မပြန်ဘူး၊ ခြံတံခါးမှာ ရပ်နေတယ် မမ”

“တော်ကြစမ်း၊ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး”

စိတ်ရှိုလက်ရှိ အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးတွေ မမအနီးမှ အသာလှည့်ထွက်သွားကြသည်။

သူ မိုးမိပြီး ဖျားတော့မှာပဲ ...

သူက ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ညတိုင်း ရောက်လာတတ်ပြီး

ရေများ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သည်။

မိုးကာ မပါသောကြောင့် မိုးရွာတိုင်း မိုးမိထတ်လေသည်။

သူ့ကို ငေးကြည့်ပြီး ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

ဘာကြောင့်များ အနီးဆုံးမှာ သူ ရှိနေရပါလိမ့်။

မမ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးမှာ သူ ရှိနေပါလျက်

အဝေးဆုံးက လူတစ်ယောက်လို စိမ်းကားဥပေက္ခာ ပြုနေသည်။

အဓိပ္ပာယ်တော့ မရှိလှပေ ...

ဘာကြောင့်များ ရန်လိုမှန်းတီးနေမိပါလိမ့်ကွယ် ...

အမုန်းရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်မှာ အချစ်ရှိသတဲ့ ...

လက်စွပ်လာပေးသည့်ညက မမ အဖြေကို မစောင့်ဘဲ

အတင်းအကျပ် ဇွတ်တရွတ် သူ့အပြုအမူအတွက် နာကြည်းမှန်းတီးနေခြင်းပင်။

ဒါကို မမကိုယ်မမ နားလည်နေမိသည်။

ဆယ်လူလာဖုန်းကို မမ ပိတ်ထားသောကြောင့် မမကို သူ ဆက်သွယ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် အခက်အခဲ တွေ့နေရရှာသည်။

မိုးရွာထဲမှာပင် သူ ပြင်သွားသည်။

သူ့အရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှပင် မမရင်ထဲမှာ ဟာသွားမိသည့် မဟုတ်ပါလား ...

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူ့ကို မမ ချစ်နေမိပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၀)

လာနေကျအချိန်မှာ သူ့ကို မမြင်ရသောကြောင့် မမ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။

နေ့စဉ်ညတိုင်း သူ ပန်းစည်းလာပေးနေကျ မဟုတ်ပါလား ...

ဒီကနေတော့ သူ့အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

မနေ့က မိုးမိပြီး သူ့ ဖျားနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ...

သူ့ကို မပြင်ရမှ တမ်းတနေမိ၏။

သူနှင့် ပတ်သက်၍ နှလုံးသားတွေ မခိုင်မာနိုင်တော့

ပါ။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“မမ ဖုန်းလာနေတယ်”

ဆယ်လူထာဖုန်း ပိတ်ထားသောကြောင့် အိမ်ဖုန်း

မကြာခဏ ဝင်လာတတ်၏။

မြင့်မြင့်ဌေး လှမ်းပေးသည့် Cordless Phone လေးကို

လှမ်းယူပြီး နားမှာ ကပ်လိုက်၏။

“မင်းသမီးလား ဒါရိုက်တာ အာကာပါ”

“ဪ ဆရာ”

“ဘယ်လိုလဲ မင်းသမီး။ ရိုက်ရက်တွေ နောက်ကို
ရွှေ့လှချည်လား။ ခင်ဗျား အဲဒီလို လုပ်နေရင် ခက်ပြီ
ထင်တယ်”

“ကျွန်မ သိပ်နေမကောင်းလို့ ရှတင်ကိစ္စတွေ ခဏရပ်
ဆိုင်းထားတာပါ ဆရာ”

“ဒီရက်တွေအတွင်း မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေတယ် မင်းသမီး။
ဇာတ်လမ်းထဲကအတိုင်း မိုးဖွဲလေးတွေ အောက်မှာ ရိုက်ချင်
တာ။ ခိုပြီး သဘာဝကျတာပေါ့ဗျ”

မမ စဉ်းစားနေစဉ် ဒါရိုက်တာက ဇွတ်တရွတ် ပြောနေ
သည်။

“ဒီလောက် အချိန်မဆွဲပါနဲ့ မင်းသမီး။ အလုပ်လုပ်တာ
အများနဲ့ လုပ်ရတာဆိုတော့ မင်းသမီး ခုလိုသာ အချိန်ဆွဲ
နေရင် အားလုံး စိတ်ပျက်ကုန်မယ်”

“အိုကေ .. အိုကေ။ ရိုက်ကွင်းကို ကျွန်မ လာခဲ့
ဇယ်လေ။ ဘယ်အချိန်လဲ ပြော”

“မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်နာရီလောက် စမယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဆယ်နာရီအရောက် ကျွန်မ လာခဲ့
ဇယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဒါရိုက်တာ အာကာ ဖုန်းချသွားလေသည်။

မြင့်မြင့်ဌေးက သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီး ...

“မနက်ဖြန် ရှုတင်ရှိသလား မမ”

“သွားရမယ်၊ ဒါရိုက်တာ စိတ်ဆိုးနေပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ မမ အကြောင်းမဲ့ အိမ်ထဲမှာပဲ ကျပ်နေခဲ့တာ ရက်အတော်ကြာလှပြီလေ”

“အဲဒါ သူ့ကြောင့်ပေါ့”

“ကိုမင်းဗညားကို ပြောတာလား၊ မနေ့က မိုးမိပြီး ကိုမင်းဗညား ဖျားနေပြီ ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ည ရောက်မလာဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့”

“တကယ်လား မမ၊ သူ့ကို မမ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ယုံမှာလား”

မမ စကားကြောင့် မြင့်မြင့်ဌေး ရယ်နေသည်။

“မမစိတ် မမလှည့်စားနေတာပါ၊ တကယ်တော့ သူ့ကို မမ ချစ်နေပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“သူ့ကို မချစ်ရင် မောင်းထုတ်လိုက်လို့ ရတာပဲ၊ ပုန်းနေစရာ မလိုပါဘူး”

“သူလည်း မင်းသားပဲ မမရဲ့၊ ပြန်ချစ်လိုက်ပါ” ဟု တင်အေးမြင့်က ဝင်ပြောသည်။

“တော်ကြစမ်း .. တော်ကြ .. မကြားချင်တော့ဘူး”

မမ ရက်စိတ်မွန်ပြီး အော်ပစ်လိုက်သောကြောင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြူးစီစီ အမူအရာဖြင့် မမ အနီးမှ ထွက်သွားကြသည်။

အင်း ငါ့အမူအရာတွေဟာ အနားမှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရိပ်မိလောက်အောင် ပျက်နေပြီလား၊ သူ့ကြောင့် ငါ ခံစားနေရတာကို ရိပ်မိနေကြပြီလေ ...

မမ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး ခြံအပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဟင်”

ခြံတံခါးတွင် နှင်းဆီပန်းစည်းတစ်စည်းကို တွေ့လိုက်ရ
၏။

ဘယ်အချိန်က လာထားသွားပါလိမ့် ...

ခြံတံခါး အောက်ဘက်တွင် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်အချို့ လွှင့်
ကြွနေကြသည်။

သူ ဘယ်အချိန်ကစည်းက တိတ်တဆိတ် လာထား
သွားတာပါလိမ့် ...

အိမ်ကြီးပေါ်မှ မမ တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

တိုက်ဘေးတံခါးမှ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မိုးဖွဲဖွဲ ရွာထားသောကြောင့် ခြံထဲတွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်

နေ၏။

ပန်းမန်ပင်နှင့် မြက်ခင်းများပေါ်တွင် မိုးစက်တို့ ခိုထွဲ

နေကြဆဲ။

ခြံတံခါးရှိရာသို့ မမ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ပန်းစည်းထော

ကို သူမကိုယ်တိုင် လှမ်းယူလိုက်သည်။

နှင်းဆီရနံ့က သင်းပျံ့စွာ ပွေးနေသည်။

အချစ်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်
အောင် မမ နှလုံးသားတွင် ဖူးပွင့်ဝေသာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

နှင်းဆီ ပွင့်ဖတ်တွေလို သန့်ရှင်းကြည်လင်နေဘတ်
သည့် ချစ်သူပုံရိပ်သည် မမနှလုံးသားထဲတွင် အရိပ်ထင်
နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား ...

အပိုင်း သုံး

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် မမ ရိုက်တွင်း
သို့ ရောက်လာ၏။

မိုးဖွဲဖွဲအောက်တွင် မင်းသမီး၊ တစ်ယောက်တည်း
တက္ကစီ ငှားနေစဉ် တက္ကစီက အရှိန်ဖြင့် အနီးမှာ လာအရပ်

လမ်းပေါ်မှ ရေများက ဖြန်းခနဲ လွင့်စင်လာစဉ် တစ်ရံ
တစ်ယောက်သောသူက သူ့ထီးဖြင့် မင်းသမီးကို ဝင်ကာ
ပေးလိုက်သည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းရယ်ပါ ...

မင်းသား နောင်နောင်ဦးနှင့် ရိုက်ရမည့် ဇာတ်ဝင်ခန်း
ဖြစ်သည်။

“ကဲ မင်းသမီး စမယ်”

မမ တက္ကစီ ငှားရန် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတစ်ခုထဲ
တွင် ရပ်နေသည်။

တက္ကစီက လာနေပြီမို့ မမ တားလှိုက်၏။
အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသည့် တက္ကစီကအရပ် ရေ
က လွင့်စင်လာ၏။

ထိုစဉ် ထီးတစ်ချောင်းဖြင့် ရေတွေကို ကာပြီး
အနီးမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်လာသည်။

ရုတ်တရက်မို့ မမ ကိုယ်လေး ယိမ်းယိုင်ပြီး သူ့ရင်
ထဲ ရောက်သွားသည်။

သူက ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးနေသည်။

မမ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး မယုံနိုင်လောက်
အောင် အံ့ဩသွားသည်။

ထိုစဉ် ဒါရိုက်တာ၏ “ကတ်” ဆိုသော အသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင် ရှင် ... ရှင်ပါလား”

သည်တော့မှပင် မမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။

“အံ့ဩနေသလား မင်းသမီး။ မင်းသား နောင်နောင်ဦး
သူ့ အမျိုးသမီး နေမကောင်းလို့ နယ်ပြန်သွားတာနဲ့ စာချုပ်
ချက်သွားရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသားကိုဗညားနဲ့ အစား
ထိုးလိုက်ရတာပါ”

“အဲဒါဟာ ဘာလို့လုပ်တာလဲ”

ပရိုဂျူဆာ ဦးကိုကိုက ရှင်းပြနေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကိုတော့ ကြိုတင်ပြောပြထား
သင့်တာပေါ့ရှင်”

“ကမန်းကတန်း စီစဉ်လိုက်ရလို့ပါ။ မင်းသမီးရယ်၊
နဲ့တော့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကလည်း ခင်မင်နေကြတယ်
ဟုတ်လား”

ရှုတင်မှ အပြန်တွင် မမ ကားနောက်မှ သူ့ကားဖြင့် ပါလာခဲ့သည်။

ခြံထဲရောက်တော့ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ရှင် ဘာကိစ္စလိုက်လာရတာလဲ”

“မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ကျွန်မ မအားဘူး၊ ရှင် ပြန်တော့”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေမယ်”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက် နှောင့်ယှက် နေရတာလဲ ကိုမင်းဗညား”

“ချစ်လို့”

“ရှင်ကိုမှ ကျွန်မ မချစ်တာ”

“မမကို ကိုယ်နားလည်တယ်”

“ခုထူး သွားပါ”

“မမ ...”

သူက ဧည့်ခန်းထဲအထိ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ရှင်ချစ်ရင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ မမကို လတ်ထပ်ခွင့် ဝေဖောင်းနေတာ”

မြင့်မြင့်ဌေးနှင့် တင်အေးမြင့်တို့ ရှုတင်မှအပြန် ပစ္စည်း များကို သိမ်းနေကြသောကြောင့် မမအနီးတွင် မရှိကြတော့ ပေ။

“မမကို သည်လောက်စွဲလမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဥပေက္ခာ ပြုချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ တယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ချစ်ပါနော် မမ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ်ရှင်၊ အတင်းအကျပ် မစဉ်းစား ခိုင်းပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သေချာ မစုံစမ်း ရသေးလို့လား၊ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စရာ လူတစ်ယောက် အဖြစ် အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်မတို့နှစ်ဦးရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ အများကြီး စောပါသေးတယ် ကိုမင်းဗညား”

“ဒါဖြင့်လဲ တစ်သက်လုံး စဉ်းစားရင်း အချိန်တွေ ပြုန်းလိုက်ပါဦးဗျာ၊ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် မမ အံ့ဩလှုပ်ရှားသွားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မ အချစ်ကို မရသေးဘဲနဲ့ ခုကတည်းက စိတ်ကောက်နေပြီလား”

သူ မမကို မချစ်မရဲ ကြည့်နေရာမှ မမကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သောကြောင့် မမ တုန်လှုပ်သွားပြီး...

“လွှတ်စမ်းပါ။ ဒါ ရှုပ်ရှင်ရှိက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“မနက်ဖြန် ရိုက်ရမယ့် ရှုတင်အတွက် လေ့ကျင့်နေတာဗျ”

စကားဆုံးသောအခါ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်သို့ မမကိုယ်လေးကို အသာတင်ပေးလိုက်သည်။

မမ ထာမပြော ညာမပြောနှင့် ကော့ဒ်လက်စီဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး သူ့ခေါင်းကို ထုလိုက်မိ၏။

“အား... ခေါင်းကွဲသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဟာ အာလူးဆီးသွားပြီ၊ လက်က မြန်လိုက်တာ”

“မြင့်မြင့်ဌေး၊ တင်အေးမြင့်”

မမ ခေါ်လိုက်သောကြောင့် မိန်းကလေးတွေ အနားဆီ ရောက်လာကြသည်။

“မင်းသားအတွက် အအေးဖျော်ခဲပြီး ဧည့်ခံလိုက်ကြစမ်း ငါ အနားယူတော့မယ်”

မမ စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့အခန်းရှိရာသို့ အပြေးထစ်ပိုင်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂)

လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကြီး မင်းသားနှင့် မင်းသမီး တို့ ချစ်နေကြသည်ဆိုသည့် သတင်းများကို ဂျာနယ်များ တွင် မကြာခဏ တွေ့နေရ၏။

မမရိုက်ကွင်းများတွင် သူ့ကို တွေ့နေရတတ်သလို သူ့ရိုက်ကွင်း အချို့တွင်လည်း မမ ရှိနေတတ်သည် မဟုတ် ပါလား ...

ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမလဲ ... ဆိုသည့် အမေး စကားကို နှစ်ယောက်စလုံး တိတိကျကျ မဖြေခဲ့ကြပေ ...

နာမည်ကြီး မင်းသမီးမို့ အဆောတလျှင် လက်ထပ် လိုက်ရမှာ စဉ်းစားစရာရယ်ပါ ...

မတော် နာမည်ကျသွားလျှင် မခက်ပါလား ...

သို့သော် မင်းဗညားက လက်ထပ်ရန် အခါခါ တောင်း ဆိုခဲ့၏။

“မမ ကိုယ်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြရအောင်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို မသိသူတွေ မရှိ ဆလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ မမက မိန်းကလေးဆိုတော့ ဗိုဦး အရေးကြီးတယ် မမရဲ့”

“မမ စဉ်းစားနေပါတယ် မောင်”

“မမကြီးတော် နိပ်သာမှ ပြန်လာမှ မောင်အနေကျပ်
မိတယ် မမရဲ့၊ အိမ်လာလည်ရင် ဒေါ်ညိုညိုနုက အကြည့်
စိမ်းလိုက်တာ”

“အန်တီညိုကို မမ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကတောင်
စိတ်ရှုပ်ကြတာ၊ အမှန်က အန်တီညိုညိုနုက မမတို့အားလုံး
အပေါ် စောင့်ရှောက်နေတာပါ။”

“လက်ထပ်ပြီးရင် မမ ကိုယ့်အိမ် လိုက်နေရမယ်နော်”

“အံ့မယ်၊ မမ ဒီအိမ်မှာပဲ နေမှာ၊ ရှင့်နောက် မရိုက်
နိုင်ဘူး။”

“ကိုယ့်မေမေက ကိုယ့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က မမတို့
လို မောင်နှမ မများဘူးလေ၊ တစ်ဦးတည်းသောသား”

“ကြားမနေပါနဲ့၊ တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ပခုး
နှစ်ဖက်ကြားက ခေါင်းပေါက်လာတဲ့ လူပါပဲ ကိုမင်းဗညားရဲ့”

“မမ ကိုယ် အတည်ပြောနေတာနော်၊ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ခြံ
နဲ့ တိုက်မှာပဲ နေကြမယ်”

သူ့စကားကို မမ လက်မခံနိုင်ပါ။

“စဉ်းစားပါဦး မောင်၊ မမက မောင်နှမများတယ်နော်၊
မောင့်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ရင် မမရဲ့ မေမေနဲ့ မောင်လေး
ညီမလေးတွေ ဝင်ထွက်ရ ခက်မှာပေါ့”

မမရဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက် ကျောင်းပိတ်ရက်များ
တွင် မေမေနှင့် မောင်လေးတွေ ရန်ကုန်အိမ်မှာပင် လာ
ရောက်နေထိုင်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား...။

ညီမနှစ်ယောက်ကလည်း သင်တန်းပြီးသည်နှင့်
အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး မမနှင့် မခွဲမခွာ နေထိုင်ကြရန် စိစဉ်
ပြီးသားပင်။

“မောင် မမပြောနေတာတွေ သေချာစဉ်းစားပါကွယ်”

မောင် သေချာစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“မမ ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ မောင့်မေမေက
သွေးတိုး၊ နှလုံးရောဂါရှိတယ် မမ၊ စိတ်ထိခိုက်လို့ မရသလို
စိတ်ရှုပ်လို့လည်း မရဘူး”

“မမညီမတွေက မမဆီ ခဏ ခဏ ရောက်လာကြမှာပဲ မောင်၊ ဒါကြောင့် မမအိမ်မှာပဲ မမနေချင်တယ်”

“ခက်တာပဲ”

“မောင်မေမေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“နယ်သွားရင်တောင် ဖေဖေခွဲမေမေက လိုက်ခဲ့ကြမှာ မမရဲ့”

“အို”

မောင်နှင့်လက်တွဲဖို့က သိပ်မလွယ်မှန်း မမ နားလည်နေမိ၏။

မောင်က တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်၊ ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာ၊ ဆရာဝန် မင်းသားဆိုတော့ မိဘတွေ စိတ်မချ ဖြစ်နေကြတာ မဆန်းပေ။

သို့သော် မမနှင့် လက်ထပ်ပြီးချိန်အထိ စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေလျှင် မခက်ပါလား . . .

“မမ တွေးပြီး ရင်မောနေမိ၏။

“မောင်မိဘတွေကို မမနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား မောင်”

“မောင်က ဖွင့်ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ဂျာနယ်တွေ ဖတ်ပြီး မောင်တို့ တစ်တွဲတွဲဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကို မောင်ဖေဖေနဲ့ မေမေက သိနေကြပြီ မမရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာပြောကြသလဲ”

“တုံးစံအတိုင်း မောင်မေမေက ချေးများနေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား ဆိုပါဦး”

“မောင်ကို မင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်မထပ်စေချင်ကြဘူး၊ သူတို့က ဆရာဝန်မတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ပေးချင်ကြတယ်၊ အဲဒီက ကမ်းလှမ်းထားကြတာ ကြာပြီ မမရဲ့”

“အစကသာ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး သိလား”

မမ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး ပြောမိ၏။

မမလို နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်
မှာကိုများ သဘောမတူတူးတဲ့ အံ့ဩစရာ။

မောင်က မမ စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိ၍ ချော့ဗော့
တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကိုယ်စကားပြော မှားသွားတယ်၊ ဆောရီးပဲနော် မမ
ကိုယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်လို့ပါ”

မမ မာနကို ထိုးဆွခံခဲ့ရသောကြောင့် မမ စိတ်ချဉ်
မ့က်နာတင်းနေမိသည်။ “ဦးတော့ ရန်တွေ့နေသည်။

“ဒီမှာမောင်၊ မမပြောတာ သေချာနားထောင်ပါ
ရှင်မိဘတွေက မမလို နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်
နဲ့ သဘောမတူကြတူးတဲ့လား၊ ဆရာဝန်မှတဲ့လား၊ ဆရာဝန်
မဟုတ်ပေမယ့် မမက နာမည်ကြီး မင်းသမီးရှင်၊ ရှင်မိဘ
တွေ သိအောင် ပြောလိုက်ပါ။ မမချစ်တာ ဒေါက်တာ
မင်းဗညားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသား မင်းဗညားပါလို့”

“ဆောရီးပဲ မမ၊ မောင် စကားပြော မှားသွားတယ်
ကွာ၊ မောင့်မိဘတွေက မောင့်ကို မင်းသားမလုပ်စေချင်

ပြီတူး၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ချင်ကြတာ၊
ဆရာဝန်အချင်းချင်းဆိုတော့ နယ်မှာ ဆေးသွားကျကြဖို့
အကဲခဲကြဘူး၊ နယ်ပြောင်းရရင်လည်း အတူတူပဲလေ”

သူ့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ရှင်းပြနေမိသည်။

“ရှင်မိဘတွေ သဘောမတူမှန်း သိရက်နဲ့တော့
ဆက်မထပ်ပါရစေနဲ့ ကိုမင်းဗညား”

မမ အသံက ပြတ်သားတင်းမာနေသည်။

“ပေးဖေနဲ့ပေးမေ သဘောတူအောင် ကိုယ်ပြောရမှာ
ပေါ့၊ ကဲပါ၊ မမရယ် ဖေဖေနဲ့မေမေကို ခေါ်ပြီး အပြန်ဆုံး
ဆရာစေ့စပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မဒေါ်လေးနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ သို့တင်ကျွတ်ရင်
မမနဲ့ မောင်လေးတွေ ရန်ကုန်လာကြလိမ့်မယ်၊ မေမေ
ချာတ်လာမှ လာစေ့စပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ မမရယ်”

သူက မမလည်တိုင်တွင် ဝတ်ထားသည့် ရွှေကြိုးမှာ
မသည်းပုံ ရွှေလော့ကတ်ပြားလေးကို ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်
သည်။

“တစ်သက်လုံး ဆွဲထားရမယ်နော် မမ”

“လက်ထပ်ဖြစ်ရင် တစ်သက်လုံး ဆွဲထားမှာပေါ့ မောင်ရယ်”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း မမ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မောင်တို့ တစ်သက်လုံး အတူနေကြရမှာပေါ့ မမရယ်”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် မမကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးဝွေဖက်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၃)

မမက အသားဝါပြီး မျက်နှာသွယ်သည်။ နှာတံလုံးလုံး မျက်ဝန်းများ နက်မှောင်တောက်ပပြီး ချွတ်ခမ်းတွေ လှပ၏။ အောက်နှုတ်ခမ်း ထူထူလေးက နီရဲပြီး ပြုံးလိုက်တိုင်း ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ မျက်ခုံးနှစ်တန်းက သွယ်ပြီး အကွေးပုံစံ ကျနေလှပ၏။ ပါးပြင်ထောင့်မှာ စပယ်တင်ပွဲနက် စလေးနှင့် ...

ဆံပင်တွေက နက်မှောင်ထူထဲလှပသည် ...

သူက ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင်ကို မှီပြီး ရပ်နေသည့် မယုကို ငေးကြည့်နေ၏။

“မောင်.. ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မောင်.. စဉ်းစားနေတာက မောင်တို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြမယ် နော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်ကော ချစ်ပါ အနုပညာ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ တစ်နေ့မှ မအားလပ်ကြရဘူး၊ တမင် အနား ယူမှပဲ နားကြရမှာလို့ ... အဲဒီ အကြောင်းတွေ တွေးနေ တာလေ”

“အဲဒီလို နားကြတဲ့အခါ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးဝေးမှာ နား ကြ ဖြစ်ကြမှာနော်၊ ရန်ကုန်နဲ့ နီးရင် ဒါရိုက်တာတို့၊ ပရိုဂျက်တာ တို့က လိုက်လာကြဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်တို့ အခုရောက်နေကြတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ လေးမှာပဲ နားကြရအောင်နော် ချစ်”

သူတို့နှစ်ဦး ဇာတိကားတစ်ခု တွဲရိုက်ကြရင်း တောင် ပေါ်မြို့လေးတစ်မြို့ ရှိရာသို့ ရောက်နေကြသည်။

သူ့ကိုအဖွဲ့တွင် စုစုပေါင်း လူသုံးဆယ်ခန့် ပါဝင်ကြ သည်။

သူတို့လာရောက်-တည်းခိုကြရသည့် ခြံကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးမှာ ခေတ်မီလှပ၍ ထည်ဝါလှ၏။

ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ထင်းရှူးပင်များ၊ ကျွန်းပင်ကြီးများ နှင့် ဝက်သစ်ချပင် အချို့ကို တွေ့ရသည်။

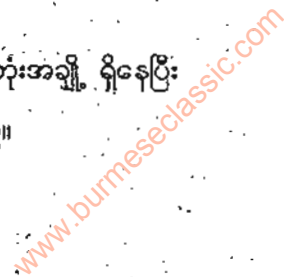
ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း ကျောက်ဆစ်ရှပ်များ၊ ရေပန်းပွား များနှင့် အလှစိုက် ပန်းပင်များ၊ စီးပွားဖြစ် စိုက်ထားသော သစ်ခွံ ရောင်စုံပင်တန်းများကို တွေ့ရသည်။

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းရှိပေါင်းကူးတံတားလေး အနီးတွင် ကျောက်ခက်ပင်များ ရှိသည်။

“ချစ် ... တံတားပေါ် ထိုင်ရအောင်”

မမလက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပေါင်းကူးတံတား လေးပေါ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

တံတားအောက်ဘက်တွင် ကျောက်တုံးအချို့ ရှိနေပြီး စမ်းရေ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေလေသည်။

“မမခြေထောက်တွေ ချပြီး စိမ်လိုက်မယ်နော်”
မမ ကလေးတစ်ယောက်လို ရေထဲ ခြေထောက်နှစ်
ဘက်ချပြီး စိမ်ထားမိသည်။

သူက မမလုပ်သလို လိုက်လုပ်နေသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ချစ်”

ခပ်ဝေးဝေးရှိ ရှမ်းတောင်တန်းကြီးတွေကို သူ လက်ညှိုး
ညွှန်ပြလိုက်သည်။ မြူခိုးတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည့် ရှမ်းရိုး
တစ်နေရာကား သာယာလွမ်းမောဖွယ် ကောင်းလှ၏။

“သိပ် သာယာတာပဲနော် မောင်”

“ကိုယ်တော့ပေ ဒီလို နေရာလေးမှာ တစ်သက်လုံး
ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ အခြေတကျ နေချင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် မမ တွေဝေဝေးမောနေမိ၏။

သူက နေနိုင်ဦးတော့ ... မမက မင်းသမီးထက်
ယောက်ဖို့ ခုလိုတောင်ပေါ်မြို့လေး တစ်မြို့တွင် အခြေတကျ
နေနိုင်ပါ့မလား ...

“ဘယ်လိုလဲချစ်၊ မောင်နဲ့အတူ နေနိုင်ပါ့မလား”

မမ မဖြေနိုင်ပါ။

သူက မမကို အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ ရယ်မောလိုက်
သည်။

“မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာမှတ်ထင်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ချစ်
ကြားဖူးသလား”

“ပြောနေစရာမလိုတော့ပါဘူး မောင်၊ မောင်နဲ့
လက်ထပ်ပြီးရင် မောင်ခေါ်ရာနောက် တစ်ကောက်ကောက်
လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ မမ ရုပ်ရှင်မရိုက်တဲ့ ရက်တွေဆို မောင့်အနား
မှာပဲ နေမယ်”

မမ စကားဆုံးတော့ သူ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ မောင့်အနားမှာပဲ ထာဝရရှိနေစေချင်တာ၊
“မမ မင်းသမီးမလုပ်ရတော့ဘူး၊ မောင်လဲ အနုပညာလောက
ထို ဝှန်ပစ်ခဲ့မယ်”

“ဆို ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မမဟာ နာမည်ကြီး
မင်းသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီဘဝကိုတော့ မမ လွယ်လွယ်
နဲ့ မစွန့်ခွဲနိုင်ဘူး မောင်”

မမ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီးရင် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲနေကြရတော့မှာပဲ”

“ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ခွဲနေကြရမှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ စိတ်မပျက်ပါနဲ့”

မောင်ပျက်နာ ညှိုးကျသွားသဖြင့် မမ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေမိသည်။

သို့သော် မောင်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“မောင်”

“ပြောပါချစ်”

“ချစ်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

“စိတ်မပျက်ပါဘူး၊ ချစ်နေရာမှာ တစ်ခြားမင်းသမီးတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောမှာပါ ချစ်ရယ်”

“မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မမဟာ ဝုထုဇဉ် တစ်ယောက်မို့ မင်းသမီးဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးမောင်”

“မောင် နားလည်ပါတယ်၊ ချစ်ရဲ့၊ ဒါနဲ့ ချစ်မေမေ ရောက်လာပြီလား”

“ဟင့်အင်း သီတင်းကျွတ်မှ ရောက်လာမှာ”

“သီတင်းကျွတ်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး ချစ်၊ ချစ်မေမေ ရောက်လာရင် မောင့်မိဘတွေ လာစေစပ်ပေးကြမယ်၊ မေမေကတော့ ပြောတယ်၊ ချစ်နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ချစ်ကို လေ့လာ အကဲခတ်ချင်လို့တဲ့”

မောင့်စကားကြောင့် မမ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“မောင် ... မမက မင်းသမီးတစ်ယောက်ပဲ မမကို မောင့်မေမေက မြင်ဖူးမှာပါ၊ အကဲခတ်စရာ လိုသေးလို့လား”

“မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်ကို ဇာတ်လမ်းထဲမှာထက် အပြင်မှာ ပိုပြီးသိချင်ကြတာ ဆန်းပါဘူး ချစ်ရဲ့”

ဒါကြောင့် မောင့်မေမေကို ချစ်ဆီ အလည်ခေါ်လာခွင့် ပြုရမယ်နော်”

မမ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ သိပ် မကျေနပ်လှပေ။

စောင်ပေါ်ပြွလေးတွင် သုံးရက်ခန့် ဆက်လက်နေထိုင် ခဲ့ကြပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရ၏။

အခန်း (၄)

နယ်မှ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် မောင့်မိဘများကို ညနေစာ ကျွေးမွေးရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ကြ သည်။

ထိုနေ့က မမ၏ ညီမနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြသည့် နှင်းနှင်း နှင့် ဝင်းဝင်းတို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေကြ၏။

ညနေစာ ကျွေးမွေးရန်အတွက် အားလုံးဝိုင်းဝန်း ပြင်ဆင်နေကြရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ လာသည်။

“မေချစ်သူက မင်းသားဆိုတော့ မမနဲ့ ဝါသနာတူ နော်၊ မမက လိုက်ဖက်ညီတဲ့ စုံတွဲကို ရှာတတ်သားပဲ”

“ကိုမင်းမညားကို အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြ သူ့၊ ချောသလား”

“ရှုပ်ရှင်ထဲက အတိုင်းပဲ”

“ဟင် ဒါဆိုသိပ်ချောတာပေါ့”

“တို့မမကလည်း အချောစားလေးပဲဟာ”

“ဒါပဲနော် မမ၊ မမတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ခွဲမသွားကြ ရဘူး၊ ညီမတို့နဲ့ပဲ နေရမယ်”

“မမရဲ့ ခြံထိပ်မှာ အလှပြင်ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ Container ကြီး တစ်ခုလောက် ဝယ်ပေးရမယ်နော် ဒါပဲ”

“အိုကေ ... အိုကေ၊ ကဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားကြဦး၊ ဧည့်သည်တွေ လာတော့မယ်”

မမ အချို့ပွဲအတွက် သစ်သီးများ လှီးနေရာမှ လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

နှင်းနှင်းက နက်ပြာရောင်စကတ်ရှည် ခြေသလုံးခွဲနှင့် အပြာနုရောင် စပိုရှပ်အင်္ကျီအကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင် ကို ခပ်မြင့်မြင့် ပင့်စည်းထားပြီး နားကွင်းကြီးကြီး ပန်ထား သည်။

ဝင်းဝင်းကလည်း စကတ်နှင့်ပင် ဖြစ်၏။

စကတ်ရှည် နီညိုပြွန်ကို ဇာအင်္ကျီ၊ ပန်းရောင်ရင့်ရင့် ကျပ်ကျပ်ဖြင့် ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်က အတိုလေးမို့ ဝက်ဝံ ရှုပ် ကလစ်လေးနှစ်ဖက် ထိုးထား၏။

နားဆွဲသုံးဆင့်၊ နားပေါက်ကလည်း သုံးပေါက်ဖို့ ခပ်ဟော့ဟော့ ပုံစံပေါက်နေသည်။

မမက နက်ပြာခံပေါ် ရောင်စုံပွင့်များပါရှိသည့် ပါတီတ် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့် စည်းထားသည်။

နားတွင် စိန်ခြယ်နားကပ်ကြီးကြီး၊ လည်တိုင်တွင် စိန်လော့ကက်ကြီးကြီး ဘယ်ဘက်လက်ခလယ်နှင့် လက်သူ ကြွယ်တို့တွင် စိန်ခြယ်လက်စွပ်များနှင့် တန်းကွင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“မမ ... မမ ပြင်ဆင်ထားပုံက တိုက်ဂေါပ၊ ယောက္ခမလောင်းတွေရှေ့မှာ ခပ်ကျော့ဟော့လေး မကောင်း ဘူးလား”

အကြီးမ နင်းနင်းက မမကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ယောက္ခမတွေ ရှေ့မှာမို့ ဣန္ဒြေရာရ ယဉ်ယဉ်လေး ပြင်ဆင်ထားတာ၊ သူ့မေမေက ချေးထူပုံရတယ်၊ မင်းသမီး ဆိုပြီး သိပ်ဟော့ထားဖို့ မသင့်တော်ဘူးလေ”

မမ ခြောပြနေသည်။ မမ စကားဆုံးသည်နှင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဟား ဟား တို့မမက ခုကတည်းက ကြောက်နေချပြီ ဟေ့”

“မင်းသားအမေဆိုတော့ ယောက္ခမမို့သေ အသက် ရှည်နော်”

“တော်ကြစမ်း ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ” ထိုစဉ် ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ကားကွေ့ဝင်လာပြီး အိမ်ကြီး ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဟော ဖမောင်တို့ လာကြပြီထင်တယ်”

မမရင်ထဲ လှုပ်ရှားပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

နင်းနင်းနှင့် ဝင်းဝင်းတို့က အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြေးထွက် သွားကြ၏။

မမရှေ့မှ သူတို့ ထွက်သွားပြီး အိမ်အဝင်ဝမှာ ရပ်၍ ကြိုဆိုနေကြသည်။

မမက အလိုလိုက်ထားကြသူများမို့ မမနောက်မှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နေကြရန် သတိမရကြ။

လူတွင်ကျယ် ဝင်လုပ်ကြသည်။

မင်းသားနှင့် မိဘနှစ်ပါးတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြ တာ မြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ဟော ကိုဗညားတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး၊ မမ မျှော်နေတာ ကြာပြီရှင်”

နှင်းနှင်း သွက်သွက်သက်သက် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်
သည်ို့ ဒေါ်အေးစိန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

နှင်းနှင်း၏ စကတ်ကွဲ့၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများနှင့် ဆံပင်
ပုံစံကို ကြည့်ပြီး မသိမသာ နှာခေါင်း ရှုလိုက်၏။

မင်းသား၏ မိခင်ဒေါ်အေးစိန်က စိတ်ထက်သလို
စိတ်လည်း မြန်သည်။ ဒေါ်သလည်း ကြီး၏။ ရင်ထဲမှာ
တစ်ခုခု ခံစားလိုက်ရတိုင်း မျိုသိပ်ထားဖို့ထက် ဒိုးခနဲ
ဒေါက်ခနဲ ပြောဖို့ စိတ်သန်သူရယ်ပါ။

ဗုခင်ဖြစ်သူ ဦးသိုက်ကောင်းကတော့ ဟန်ဆောင်
ကောင်းသူရယ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိရှိ အပြုံးမပျက် ပြော
ဆိုဆက်ဆံနေတတ်သူ။

“မင်းသား... မင်းသားက အပြင်မှာ ပိုချော့တယ်”
ဝင်းဝင်းကလည်း ဟန်လှုပ်ဖိုပင် သတိမရှု။

မင်းသားကို ကြည့်ပြီး ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေသော
ကြောင့် မမကို မျက်လုံးဝေ့ရှာရင်း မင်းသား အသက်ရှူ
ကျပ်နေမိသည်။

“ကြွပါ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်၊ ကိုမင်းဗညား ဒီမှာ
ထိုင်ကြပါ။ မမ အခုပဲ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

တင်အေးမြင့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ညွှန်ခိုလိုက်မှပင်
ညွှန်ခန်းအလယ်ရှိ ဆိုဖာများပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မမ ထမင်းစားခန်းဘက်မှ ဈေးလာခဲ့၏။

ဒေါ်အေးစိန်၏ မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ
သောကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ မမှားအောင် သတိထားပြီး ထိန်း
လိုက်ရသည်။

“မမ ... ဒီမှာ မောင့်ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

မမ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
မောင့်မိဘတွေကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မမကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြပြီး ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်
နေမိကြသော်လည်း မြန်မာမတွေ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် စကတ်
တွေ ကိုယ်စိတ်ထားကြသည့် မမ၏ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို
ဖြင့် ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ကြ။

အမြင်ကပ်နေမိကြသည်။

သည်ကြားထဲ မရွေ့ချောနှစ်ယောက်က နေရာမှာ ဝင်မထိုင်ကြဘဲ မမထိုင်နေသည့် ဆိုဖာနောက်မှာ အခန်းသား ရပ်နေကြပြီး သွားတဖြိုးဖြိုး လှုပ်နေကြသည် မဟုတ်ပါ လား ...

မမကို အကဲခတ်နေရာမှ ထိုနှစ်ယောက်ကို အမြင်ကပ် နေသည့် မျက်စိများဖြင့် ဒေါ်အေးစိန် စူးခနဲ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ ညနေစာ သုံးဆောင်ကြတော့ မလားရှင်”

မမ ဘာပြောရမှန်း မသိသောကြောင့် မေးလိုက်မိခြင်း ပါ။ ဒါကို ဒေါ်အေးစိန် စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ဒီမှာ မင်းသမီး၊ အန်တီတို့ ရောက်လာတာ ထမင်း စားဖို့ကိစ္စ သက်သက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ သတိရပါဦး”

“ရှင်”

“မင်းသမီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်ဖို့ လှေလာဖို့ ရောက်လာကြတာလေ”

မမ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ” ဟု ပြော နေပီ၏။

နှင်းနှင်းနှင့် ဝင်းဝင်းတို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး မျက်မှောင် ဆက်ကပ် ဖြစ်နေကြသည်။

“ညီအစ်မတွေလား”

နှင်းနှင်းနှင့် ဝင်းဝင်းကို ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“မမရဲ့ ညီမလေးတွေပါရှင်”

“မောင်နှမအားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ မင်းသမီး”

“ငါးယောက်ပါ။ မောင်လေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိပါ သေးတယ် အန်တီ”

“မောင်နှမတွေက အများသားပဲကိုး”

ဒေါ်အေးစိန်ကို မြင်မြင်ချင်း မည်သူမျှ သဘောမတွေ့ ကြပေ။

ဒေါ်အေးစိန်ပုံစံကိုက မှာနကြီးပြီး ဇီဝကြောင်နေ
ပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုစဉ် ညွှန်ဆေးထောင်ရှိ ပြောင်လက်နေသည့်
လှေကားကြီးပေါ်မှ ဒေါ်ညိုညိုနု တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလ

ဒေါ်ညိုညိုနုက ဇင်းမယ်ထမီစိမ်းဝါရောင်၊
လက်ရှည်အဝါနုကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြီးမားသော
ကို ရွှေဘီးဖြင့် ပတ်ထားသည်။

ဒေါ်ညိုညိုနု ပြင်ဆင်ထားပုံက သစ်လွင်တော
နေသောကြောင့် ညွှန်သည်ဒေါ်အေးစိန်နှင့် အပြိုင်အ
ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်အေးစိန် လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွား
ဒေါ်ညိုညိုနု ခန့်ထည်သော အမူအရာဖြင့်
တစ်လှမ်းပေါ်မှာ လာထိုင်လိုက်၏။

“မမရဲ့ ဒေါ်လေး အန်တီညိုညိုနုပါ။ အန်တီနု
မောင့်မိဘတွေလေ”

မမ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းပါ။

ဒေါ်ညိုညိုနုက ပြုံး၍ ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မမ ပြောပြထားလို့
လမ်းကို ကြိုတင်ပြီး သိနေပါတယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လေသည်။

ဒေါ်အေးစိန်က မဖော်ရွေလှသည့် မျက်နှာအမူအရာ
နှင့် ...

“အဒေါ်လည်း ရှိနေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ မိဘတွေကကော”
ပြောလိုက်၏။

“မေမေက နယ်မှာပါ သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ ချောက်လာ
တာ” ဟု မမ ပြောလိုက်သည်။

“မမက အဆိုင်းအဝိုင်းကောင်းတယ် မေမေ၊ မမ
လေးက မမ ရှုတင်တွေကို ကိုယ်တိုင်လိုက်တာလေ၊
ညီမဝမ်းကွဲတွေကလည်း လိုက်ကြစာယ်၊ ဒါကြောင့်
အစို့ မင်းသမီးတွေထဲမှာ နာမည်ပျက် မရှိဘူး”

မင်းသားက မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ပြောနေ
ပါ။

သို့သော် ဒေါ်အေးစိန် ရင်ထဲမှာတော့ မကျေနပ်ဖို့
 ရှာသူတစ်ယောက် စားသူတစ်ရာဆိုတဲ့ စကားလို
 လား ... လူတွေကလည်း များလိုက်တာ ... ဒီလောက
 မောင်နှမများ ... ဆွေမျိုးများတဲ့ မင်းသမီး ... ငါ့သား
 သာ လက်ဆက်ပေးလိုက်ရင် ငါ့သားလေးခမျာ ပလိုင်းပေါ်
 နဲ့ ဖားကောက်သလို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ ... ဟု တွေ့
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတာ အမှန်။

ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း သူမ မျက်နှာက မကြည်
 လင် မလန်းဆန်းနိုင်တော့ပေ။

“ကဲ ညနေစာ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ဒေါ်ညိုညိုနု ဦးဆောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်လာ
 ကြသည်။

မင်းသားမိဘတွေဖို့ အားလုံး အရေးတယူ ဖြစ်နေ
 ပြီး ပျာယာခတ်မျှ ဂရုစိုက်ကြသည်။

“တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား မမ”

မင်းသားက မမကိုပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားရန်
 ခေါ်နေ သောကြောင့် မမ မနေသာတော့ဘဲ မင်းသားနှင့်
 ယှဉ်တွဲ ပြီး ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ညိုညိုနု၊ ဦးသိုက်ကောင်း၊ ဒေါ်အေးစိန်၊ မင်းသား
 နှင့် မမတို့ ငါးယောက်သာ ထမင်းပွဲမှာ ထိုင်ကြပြီး ကျန်လူ
 များက စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်ကြသည်။

ဒေါ်အေးစိန် ပန်းကန်ထဲ ဝက်သားဟင်း ခပ်ထည့်သူ
 ထည့်၊ ငါးသလောက်ဥကြော် ထည့်သူထည့်ပေးနှင့် ဒေါ်အေး
 စိန် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးပြီး ထမင်းပွဲမှ ထပြေးချင် နေမိသည်
 မဟုတ်ပါသေး ...

“မေမေက ခြေလေးချောင်းသား မစားဘူး မမရဲ့
 ကိုယ် ကြိုပြီးမပြောမိဘူး”

“အို အားနာလိုက်တာ အန်တီရယ်၊ နှင်းနှင်း ပန်းကန်
 အသစ်တစ်ချပ် ပေးပါ။ အန်တီအတွက် ထမင်းပန်းကန်
 ပြန်ပြင်ပေးပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ အန်တီ”

နှင်းနှင်းနှင့် ဝင်းဝင်း စားပွဲထိုးလုစီတာ စကောင်းသော
ကြောင့် ဒေါ်အေးစိန် ခပ်မဲ့မဲ့ မျက်နှာဖြင့်ပင် အောင့်သက်
သက် ဆက်ပြီး စားနေရသော်လည်း

...အို ရှုပ်လိုက်ကြတာ၊ တကယ့်ကို ယဉ်ကျေးမှု
မရှိကြတဲ့ အသိုက်အဝိုင်းတွေပဲ ... ဟု ရင်ထဲမှာ ခါးသည်း
စွာ တေးမှတ်ထားလိုက်မိသည်။

ဒေါ်အေးစိန်တို့ သဘောတူနေသည့် ဆရာဝန်မလေး
သက်ငုံဖူးနှင့်သာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ...

ခုလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ မြင်ရမှာ မဟုတ်။
သက်ငုံဖူးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ်၊
အေးလည်းအေးဆေးပြီး ယဉ်ကျေးလှသည်။

“စားမကောင်းလို့လား အန်တီ၊ ထပ်ယူပါဦး”
“လက်ရာဟ စုံတော့ အန်တီ ကြိုက်ပါ့မလား”
“ကိုညည်း စားလို့ မြိန်ရဲ့လား”
“အန်ကယ်ကြီး ရောက်သီးသုပ် ဆုံးဆောင်ပါဦး”
“ငါးသလောက်ပေါင်းက ပြေပဲနဲ့ ပေါင်းထားတာ”

“ကြက်သားဆီပြန်က စပ်စပ်လေးနော်”

မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖော်ရွေ
ပြုကြပုံက အိမ်ရှင်နှင့် မတူတော့ဘဲ ထမင်းဆိုင်နှင့် တူနေ
သည်ဟု ဒေါ်အေးစိန် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။

အချို့ပွဲပင် ကောင်းစွာ မစားဖြစ်တော့ဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေး
ပဲ ညှော်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာရသည်။

ကြာကြာပင် မနေဖြစ်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့
ပြန်သည်။

ဒေါ်အေးစိန် မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းတာကို အားလုံး
စိတ်ရိပ်မိကြသည်။

အပြန်လမ်းတွင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တွေ့တွေ့
စဝေ ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဒေါ်အေးစိန်ကို ကြည့်ပြီး
ငါးသားက ...

“မေမေ ဘယ်လိုလဲ၊ မမကို သဘောကျရဲ့လား”
မေးလေသည်။

“သဘောကျရဲ့လား ဟုတ်စ၊ မင်းမို့ ဒီစကားမျိုး မေးရက်တယ်၊ မင်းရွေးချယ်ထားတဲ့ ဇနီးလောင်းမှာ ဘာမှတ် စရာရှိလို့လဲ ဗညား”

ဒေါ်အေးစိန် စကားကြောင့် သားဖြစ်သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“မမမှာ အပြစ်ပြောစရာ တွေ့လို့လား မေမေ”

ဟု အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်၏။

“အပြစ်ဆိုစရာတွေ နှင်မမြင်ဘူးလားဟဲ့ ... ထမင်း လာစားတဲ့ ဧည့်သည်နားညည်းလောက်အောင် ကျွက်ကျွက် ညံ့နေတာပဲ၊ ရိုင်းလိုက်ကြတာ”

“ဒါတော့ ဧည့်ခံခံကျေမွန်ကြတာပါ မေမေ”

“ဘာ ဧည့်ဝတ်လဲ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဧည့်ခံလဲ ဧည့်ဝတ်ပဲ၊ စိပ်ညံ့နေအောင် ဧည့်ခံမှ ဧည့်ဝတ် မဟုတ်ဘူး”

“မေမေက မမတို့အိမ်မှာ လူများလို့ စိတ်နဲ့မတွေ့ဘူး ထင်တယ်”

“နင့်ကို အဲဒီဟာမဲ့နဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ဘယ်နဲ့ တစ်အိမ်လုံး ရှာသူတစ်ယောက်၊ စားသူတစ်ရာဖြစ်နေလိုက် ကြတာ၊ နှင့် ခယ်မလောင်းနှစ်ယောက် ဝတ်ထားတဲ့ ပုံစံ ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ မြန်မာမိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ဘိုစိတ်ပေါက်နေကြတာ နှလုံးနာစရာ”

ဒေါ်အေးစိန် ဟန်မဆောင်တတ်သူမို့ ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သား၊ မင်းခယ်မတွေ ကြည့်ရတာ ဝတ်စားဆင်ပြင်မှု မယဉ်ကျေးဘူး” ဟု ဖခင်က ဝင်ပြော သည်။

“ဒါတော့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းနဲ့ အညီ ...”

“ဘာခေတ်ရေစီးကြောင်းလဲ၊ မင်းသမီးတောင် စကတ် မဝတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူတို့က အစ်မကို မှီပြီး အသုံး အပြုန်း ကြီးနေပုံရတယ်”

ဒေါ်အေးစိန် သူ့အမြင်ကို ပြောနေသည်။

မင်းသား ဦးနောက်ခြောက်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ခိုင်တွေ နေတော့၏။

“တို့သဘောတူတဲ့ ဆရာဝန်မလေး သက်ငုံဖူးခဲ့ဖူးဟု
ကြည့်စမ်း၊ ယဉ်ကျေးနူးညံ့ပုံက ကွာလိုက်တာ”

“ဒါတော့ မမကိုယ်တိုင် မယဉ်ကျေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ
မေမေ၊ သူ့ညီမတွေက ဖော်ရွေလိုပါ”

“မင်းရဲ့မမက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်များများ မိန်း
ကလေးအုပ်စုကြီး ခေါ်ထားရတာလဲ၊ ဝမ်းကွဲညီမတွေကလဲ
အများကြီး”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ မေမေ၊ သူ့အတွက်အားကိုး
ရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဒေါ်တစ်ယောက်ကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ခန့်ထည်
အောင် ဟန်ကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့၊ တို့က သူ့ကို မော့ကြည့်
ရအောင် ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်ကနေ မျက်နှာကြီးမော့ပြီး
ဆင်းလာတာ”

ဒေါ်အေးစိန် မကျေနပ်တိုင်း ပြောနေသည်မို့ မင်းဗညား
စိတ်ညစ်နေမိ၏။

“ကဲ တော်ပါတော့ မေမေ၊ မမအိမ်ကို ခေါ်သွားမိတာ
မှားပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ညီမတွေကိုလဲ အလိုလိုက်ထားပုံရတယ်၊ ဒီကြား
ထဲ မောင်လေးနှစ်ယောက်က ရှိသေးသတဲ့၊ ပလုင်းပေါက်
နဲ့ ဖားကောက်သလို ဖြစ်နေတော့မှာပဲ ဗညားရယ်”

ရင်ထုမနာသံဖြင့် ဒေါ်အေးစိန် ပြောနေခြင်းပါ။
မိခင်ဖြစ်သူ သဘောမကျမှန်း နားလည်ခဲ့ရပြီမို့
မင်းဗညား ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
မိ၏။

အခန်း (၅)

မင်းသားတို့ မိသားစု ပြန်သွားသောအခါ တစ်အိမ်လုံး
ဝေဖန်သံတွေ ဆူညံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။
“မင်းသားအမေ ကြည့်ရတာ ဟန်ကျပါဘူး မမရယ်၊
ညီမလေးတို့ကို ပြုံးပြန်တောင် ဝန်လေးနေတာ”

“ဟုတ်တယ်မမ၊ အဘွားကြီးကြည့်ရတာ စိတ်ကောင်း
မရှိလှဘူး၊ မာနကြီးကြီး ဘဝင်မြင့်တဲ့ ပုံစံပဲ၊ ပြီးတော့ မမလို
နာမည်ကြီး မင်းသမီးနဲ့ သူ့သား မစာနာဘူးလို့များ ထင်နေ
သလား မသိဘူး”

အကြီးမ နှင်းနှင်း မခံမရပ်နိုင်စွာ ပြောနေခြင်းပါ။
အငယ်မကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် မမ၊ အဘွားကြီး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး
ကြီးပဲ၊ မမကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားမပြောသွားဘူးနော်”
... ဟု ပြောသည်။

ဒေါ်ညိုညိုနုက နှုတ်ခမ်း မဲလိုက်ပြီး ...

“ပြောသွားတယ်လေ၊ ငါ့ကို မြင်တော့ အဒေါ်လဲ
ရှိနေတာကိုး ... တဲ့၊ ကြည့်ရတာ ခုလို သိုင်းသိုင်းပိုင်းပိုင်း
နေကြတာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပုံ မရဘူး”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

“မကြိုက်ရင် လဲသေလိုက်ပေါ့၊ အလကားအဘွားကြီး၊
မင်းသားအမေဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေလိုက်တာ”

အားလုံးပြောသမျှ မှန်နေသည်မို့ မမ ဘာမှမပြောဘဲ ဟု မျက်နှာမထောက်ဘဲ အော်ငေါက်ခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစား ငိုငင်တွေ့နေမိသည်။

ဒေါ်အေးစိန်၏ ခပ်စိမ်းစိမ်း အမူအရာကြောင့် ကိုယ်တိုင် ဘဝင်မကျ ခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ဆောင်၍ မရလောက်အောင် တင်းမာနေသည့် ဒေါ်အေးစိန် မျက်နှာထားကို မမ စိတ်ပျက်နေမိတာ အရှက်ရယ်ပါ။

နှင်းနှင်းနှင့် ဝင်းဝင်းကို အမြင်ကပ်နေသည့် မျက်စိများဖြင့် ဒေါ်အေးစိန် စူးခနဲ ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သောကြောင့် မမ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ...

• “အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ ညနေစာ သုံးဆောင်ပြီး တော့မလားရှင်” ... ဟု မေးခဲ့မိ၏။

ဒါကို ဒေါ်အေးစိန်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ...

• ဒီမှာ မင်းသမီး၊ အန်တီတို့ ရောက်လာတာ ထင်စားဖို့ကိစ္စ သက်သက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ သတိရပါဦး။

ဟု မျက်နှာမထောက်ဘဲ အော်ငေါက်ခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ရင်ထဲမှာ ခါးသည်းနေမိသည်။

• မောင်နမအားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ မင်းသမီး

• ငါးယောက်ပါ၊ မောင်လေးနှစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ် အန်တီ ...

• မောင်နမတွေက အများသားပဲကိုး ... မောင့်မေမေ ပြောသွားသမျှ ဒါအကုန်ပဲ ဖြစ်သည်။

လုံးဝ မျှော်လင့်မထားခဲ့သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် မောင့်မေမေက ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...

ဒေါ်အေးစိန်ကို ယောက္ခမတော်ရမှာပင် တွေးပြီး ကြောက်နေမိသည်။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားနော် မမ၊ မင်းသားအိမ်ကို

ရိုက်သွားဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့၊ ညည်းကို ကောင်းကောင်း စစ်ကပ်ထားမယ့် ပုံစံပဲ”

အဒေါ်ဖြစ်သူက ပူပန်စွာ ပြောနေသည်။

မြင့်မြင့်ဌေးနှင့် တင်အေးမြင့်ကလည်း မမအတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟုတ်တယ် မမ၊ လုံးဝလိုက်မသွားနဲ့၊ မမကို နိုင်မယ့် ပုံပဲ”

“ဒီအတွေးကြီးပုံစံနဲ့ မမ စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်”

“မမ နားလည်ပါတယ်၊ သူတို့အိမ်ကို လိုက်သွားနဲ့ များ စိတ်မကူးဝံ့ပါဘူး”

ဟု မမ ပြောပြီး ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်မိသည်။ သည်တော့မှပင် အားလုံးပြုံးနိုင်၊ ရယ်နိုင်ကြလေသည်။

အခန်း (၉)

“သား”

“ဗျာ ဖေဖေ”

“သားနဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ရှိတယ်၊ သား ဆေးရုံ သွားတော့မလား”

မင်းဗညား လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပြောသည်။

“အချိန် စောပါသေးတယ် ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် လာကွာ၊ ပြောစရာလေးတွေ ပြောရအောင်”

ညှော်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာထိုင်ခုံများပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“မင်းမေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သား သိတယ် နော်၊ မေမေအတွက် ဖေဖေ စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“မေမေ နေကောင်းသွားမှာပါ ဖေဖေ”

“မင်းမေမေမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းအသိ သားပဲ၊ ခုစိတ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေရပြီ”

မင်းဗညား ငိုငိုတွေ့နေမိပြီ။

မမတို့အိမ်သို့ ညနေစာစားရန် ခေါ်သွားပြီး ပြန်လာ သည့်နေ့မှစ၍ သူ့မေမေ အိပ်ရာထဲ ဘုံးဘုံးလဲခဲ့ရသည်။

ဒေါ်အေးစိန်က စိတ်လည်းကြီးသူမို့ မင်းသမီးနှင့် လက်မထပ်ရဟု ယတိပြတ်တားဆီးခဲ့ပြီး မင်းသားထံမှ ကထိ

မရမချင်း စိတ်မကျနိုင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား ...

“မိဘ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်သင့်ဘူး သား၊ အထူး သဖြင့် မွေးသမိခင်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ်၊ မိဘသဘော မတူတဲ့ ကိစ္စ ရှေ့မတိုးမှ သားအလိမ္မာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဦးသိုက်ကောင်းစကားကြောင့် မင်းဗညား သက်ပြင်း ရှိုက်နေမိသည်။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“မမမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလောက် တားမြစ်နေရတာ လဲ ဖေဖေ၊ မမဟာ နာမည်ကြီး မင်းသမီး တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီအဆင့်ရောက်အောင် မမ အတော်ကြိုးစားခဲ့ရမှာပါ ဖေဖေ”

“ဘယ်အဆင့်ပဲရောက်ရောက် သူ့မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိတယ် သား၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို မင်းမေမေကမှ လက်မခံနိုင်တာ”

“ခက်တယ် ဖေဖေ၊ မမနဲ့ သား ဘာမှလဲ ကတောက် ကဆ မဖြစ်ကြဘဲနဲ့ လမ်းခွဲရမှာ တစ်ဖက်သတ် မဆန်လွန်း ဘူးလား”

မင်းဗညား စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မင်းမေမေရဲ့စိတ်ကို မင်းသိမိတယ်ကွာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဖို့ မိဘအသက်နဲ့လဲပြီး ယူဝံ့တယ်ဆိုရင် မင်းသဘောပဲလေ”

ဦးသိုက်ကောင်း ပြောရင်း မျက်နှာကြီး တင်းမာလာ လေသည်။ မင်းဗညား သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပြီး ...

“မေမေ့ကို တောင်းပန်ပေးပါလား ဖေဖေ ကျွန်တော့် ဘာဖုန် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရည်းစားတောင် မထားခဲ့ဖူးတာ ဖေဖေသိပါတယ်၊ မမကိုတော့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်ပါတယ် ဖေဖေ”

မိခင်ဖြစ်သူအား ဖျောင်းဖျေပြောဆိုပေးရန် ဖခင်ဖြစ်သူ ကို အကူအညီ တောင်းနေမိခြင်းပါ ...

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူက သဘောမတူပေ။

“အချစ်ဆိုတာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလတစ်ခုတည်း အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ အရာပါကွာ၊ ဘဝအဖော်မှန်ဆိုတာက အသက်တွေ ကြီးရင့်အိုမင်းလာတဲ့အချိန်အထိ အဖိုးတန်တဲ့

အရာပဲ၊ သက်ရုံးနဲ့သက်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားမှာ”

“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပါပြီ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ပါရစေ”

သူ တောင်းပန်နေမိ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက နည်းနည်းမှ ခေါင်းညိတ်ချင်ပုံ မပေါ် ပေ။

“သားကို ဒီတစ်ခါပဲ လိုက်လျှောပေးပါ ဖေဖေ ခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး နယ်သွားရရင် မမ ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားနိုင်သလား”

ဖခင်အမေးကြောင့် သူတွေဝေနေမိသည်။

မမ ခြောခဲသည် စကားကို သူသတိရနေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...

- မမ ရုပ်ရှင်မရိုက်တဲ့ ရက်တွေဆို မောင့်အနားမှာပဲ နေမယ်
- မမဟာ နာမည်ကြီးမင်းသမီး တစ်ယောက်ပါ။ ဒီဘဝကိုတော့ မမ လွယ်လွယ်နဲ့ မစွန့်နိုင်ဘူး မောင် ...

“ဖေဖေမေးတာ ဖြေစမ်းပါ သား။ မင်းဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး နယ်သွားရတဲ့နေ့မှာ မင်းသမီးကို ခေါ်သွားနိုင်မလား”
သူ ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ ဝိုင်တွေဝေနေပြီးမှ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“မခေါ်သွားနိုင်ဘူး ဖေဖေ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမဟာ မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ မမဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမဟာ ပုထုဇဉ် တစ်ယောက်မို့ မင်းသမီးဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ပြောနေတာပေါ့ သား။ မင်းသမီး

ကို လက်မထပ်သင့်ဘူးလို့၊ မင်းနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်မယ့်၊ မင်းသွားရာနောက်ကို အတူ ယှဉ်တွဲပြီး လိုက်ခဲ့နိုင်မယ့် ဇနီးလောင်းကိုပဲ လက်ထပ်သင့်တယ်လို့။”

“မမနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်တူကိုယ်တူပါပဲ ဖေဖေ၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလေ”

“တို့က မင်းကို မင်းသားလုပ်ဖို့ တစ်ခါမှ မတိုက်တွန်းခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းဘာသာ ဝါသနာအရ မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

မင်းဗညား ဆက်လက်မပြောလိုတော့အပြင်

“ဒီကိစ္စအတွက် ဖေဖေတို့ စဉ်းစားပေးပါ။ သားလဲ စဉ်းစားမယ် ဖေဖေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မမကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိနေသော်လည်း မမ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မိန်းကလေးတွေ များလွန်းနေတာကိုတော့ သူလည်း မနှစ်ခြိုက်လှပေ။

သူတစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ရင်း ကားကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာခဲ့မိ၏။

“တီ .. တီ .. တီ .. တီ”

သူ့ဆယ်လူလာစုန်း မြည်လာသောကြောင့် နားမှာ ကပ်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“ဪ မမ”

“မောင်က မမအသံကို မှတ်မိသားပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမ မောင် ချက်ချင်းပဲ မှတ်မိတယ် လေ”

“မောင်နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“မောင်အသံ တစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်လား မမ ထင်လို့ပါ။”

“မောင်”

“မမ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီကနေ ညနေ ... မောင်ရယ် ချစ်ရယ် တွေ့ကြ

ရအောင်နော်”

“အိုကေ ... အိုကေ ညနေစာ ဘယ်မှာ စားမလဲ”
ပြောချစ်၊ စိဒိုးနားမှာလား”

“စိဒိုးနားမှာ ညနေစာ စားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြမယ်နော် မောင်”

မမ အသံက ကြည်လင်လန်းဆန်းပြီး သူ့ရင်ထဲ ကြည့်နူးနေရသည်။

“ဒင်နာစားပြီး မမကို မောင်ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မမအိမ်မှာပဲ စောင့်နေ၊ ဒင်နာစားဖို့ မောင်လာ ခေါ်မယ်”

“ကောင်းပြီမောင် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

မမ ဖုန်းပိတ်သွားသည်။

ဆေးရုံထဲသို့ ကားကို ကျွေဝင်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ စားရပ်ပြီး သော့ပိတ်လိုက်သည်။

... မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒင်နာစောစောစားပြီး ရှုတင် ရောက်အောင် သွားရမှာပဲ ... ဟု တွေးနေမိ၏။

“ကျွန်တော် သွားစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လာဖြစ်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ပရိုဂျူဆာက သိပ်သဘောမကျပေ။

သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေပြီး ဝေဖန်သည်။

“မင်းသား ခုတလော ရှုတင်အချိန်တွေ လွဲလွဲနေ တယ်။ ဘာကိစ္စ သွားရမှာလဲ မင်းသား။ ကျွန် မင်းသမီး နဲ့ ချိန်းထားတာ ထင်တယ်”

ပရိုဂျူဆာ စကားက မှန်နေသောကြောင့် မင်းဗညား မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။

ညှပ်ခန်းထဲတွင် အခန့်သား ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ သည့် ဒေါ်အေးစိန်က မျက်နှာကို မော့လိုက်ပြီး မနစ်မြိုက် ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား သား ဒီ မင်းသမီးကြောင့် ငါ့သား အလုပ် ကိုပါ ထိခိုက်လာပြီ”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

အခန်း (၇)

ဗညား ဆေးရုံမှအပြန်တွင် အိမ်ဝင်ပြီး ရေခဲချိုးနေစဉ် ပရိုဂျူဆာ ရောက်လာပြီး စောင့်နေ၍ မနည်းပြောဆို တောင်းပန်နေရခြင်းပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ သား၊ မင်းသမီးကိုပဲ ဦးစားပေးနေတော့ သားလုပ်ငန်းတွေ ကြာရင် အဖတ်ဆယ် လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မိခင်ဖြစ်သူက လေသံမာမာဖြင့် ဝင်ဟောက်နေသော ကြောင့် ပရိဂျူဆာအပေါ် သူ အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွား မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ရှောင် မလာဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာစောင့်ပြီး ခေါ်ရတာပါ။ အခု မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

ပရိဂျူဆာလည်း စိတ်တိုနေသည်။

သည့်ဇာတ်ကားက မင်းသား မင်းသမီးနှင့် ဇာတ်ပို့ များအားလုံး အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ချိန်းတိုင်းလွှဲနေသော ကြောင့် ဝိုချင်နေလေသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲသား၊ လိုက်မအွားဘူးလား”

ဒေါ်အေးစိန်က သားဖြစ်သူအပေါ် ဩဇာညောင်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပရိဂျူဆာနှင့် လိုက်သွားရန် တိုက်တွန်း နေခြင်းပါ။

“ခင်ဗျားတို့ကလဲဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆန်းဒေးတုန်းက ကျွန်တော်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းသမီးက ရောက် မလာတာတော့ အပြစ်မပြောကြဘဲနဲ့ ခု ကျွန်တော်ခဏလေး အပြင်သွားပြီး ခင်ဗျားဆီ ခုနစ်နာရီ အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ပရိဂျူဆာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်သွားသည်။

“မင်းကလဲ ဆေးရုံက ပြန်လာချိန်လေးကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်ပြီး ရိုက်တဲ့ ပရိဂျူဆာတွေ စိတ်ညစ်အောင် ဘာကြောင့်လုပ်ရက်ရတာလဲ၊ မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုတွေ ကျဆင်းတော့မှာပဲ”

ထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေသော ကြောင့် သူ နားမထောင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းရောက်မှ ဖုန်းဆက်ရန် သတိရပြီ မမထံ ဖုန်း ဆက်လိုက်မိ၏။

မမ ဖုန်းပိတ်ထားသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ် ပူပန်သွားရသည်။

မမတော့ စောင့်ရတာ ကြာလို့ ဒေါသဖြစ်နေပြီ
ထင်တယ် ...

ပရိဂျူဆာတွေကလဲဗျာ ... သူတို့ကိစ္စပဲ ရှေ့ထန်း
တင်တတ်ကြတာ ...

မမကို ချစ်လွန်း၍ မမစိတ်ကောက်မှာ၊ စိတ်ဆိုးမှာ
သေမလောက် ကြောက်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား ...

မမနဲ့ သူ တွဲပြီး ရိုက်နေကြရသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကားကြီးကလည်း မပြီးသေးပေ။

ဇာတ်ဝင်ခန်း အနည်းငယ်မျှ ကျန်သေးသည်။

သည်ကြားထဲ ဟိုမှသည်မှ ပရိဂျူဆာများ၏ ဇာတ်
ကားများကိုလည်း လက်မလည်အောင် ရိုက်ပေးနေရ ၏။

ပထမတန်းစား အောင်မြင်မှု ရနေသည့် မင်းသားမို့
အောင်မြင်မှုအားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ဆရာဝန်ဘဝထဲ

နှစ်မြှုပ်ပစ်ရမှာ နှမေ့စရာပင်။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝကို
ချစ်ခင်လေးစားသလို အထင်လည်းကြီးခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား ...

အခန်း (၈)

မမအိမ်သို့ သူရောက်လာသည့်အချိန်တွင် မမကားကို

မတွေ့ရပေ။

မမတစ်ယောက် ရှုတင်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ဒေါ်ယဉ်ယဉ်နုက ပြောလေသည်။

“မင်းသားနဲ့ ညနေစာ စားဖို့ ချိန်းထားတယ်ဆို၊

မင်းသားက နောက်ကျတာကိုး။ သူ ထိုင်စောင့်နေတာ
အကြာကြီးပဲကွယ်”

“ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ် အန်တီ”

“မင်းသား ဖုန်းဆက်လဲ ရသားနဲ့”

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တယ် ခင်ဗျ။ မမ ဖုန်းပြော
နေလို့ပါ”

“ဟုတ်လား။ အားနာစရာပဲ။ မမအကြောင်းလဲ သိသား
နဲ့ မင်းသားရယ်။ မမက စိတ်ဆတ်တယ်။ စိတ်တိုတာလဲ
အရမ်းပဲ။ မင်းသား ဖုန်းကို မျှော်နေတုန်း ပရိဂျူဆာ
ဒေါ်ခင်မနိုင် ဖုန်းက ဝင်လာတာ”

“ဪ ဒါဖြင့် မမ ရှုတင်သွားတာ သေချာပြီပေါ့”

“ဒေါ်ခင်မနိုင်က ဆန်းမစ်ပတ်ဗျူးကို ခေါ်တာလေ၊
အဲဒီနားက ခြံမှာတဲ့”

“မမနဲ့အတူ ဘယ်သူ ပါသွားသလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း မြင့်မြင့်ဌေးပေါ့”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားဦးမယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ”

ဆန်းမစ်ပတ်ဗျူး ဟိုတယ်အနီးရှိ ခြံက ဒေါ်ခင်မနိုင် တို့ ခြံပင် ဖြစ်သည်။

ခြံက အတော် ကျယ်ဝန်းလှသောကြောင့် ဗီဒီယို ဇာတ်ကား အတော်များများကို ထိုခြံကျယ်ကြီးထဲမှာပင် ရိုက်ခဲ့ ကြသည်။

သူ ကားမောင်းလာရင်း မမ စိတ်ဆိုးနေတာကို တွေးပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိ၏။

ဒေါ်ခင်မနိုင်၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲ ရောက်တော့ မမတို့ ကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။

မမသည် အနက်ရောင် ပြောင်ထမီ အင်္ကျီကြည့်ပြာ ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖိနပ်ကလည်း ကြည့်ပြာရောင် ကို စီးထားသည်။

ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်ချည်၍ ကြည့်ပြာရောင် ပဝါဖြင့် ဖဲပြားပွင့်ဖော်ထား၏။ နားဆွဲကလည်း အပြာရောင်လေးဆီ မမမျက်နှာလေးက ပိုပြီး နုပျိုနေသည်။

မမမိတ်ကပ်ရိုက်အပြီး ဆံပင်ကို သေချာပြန်ကြည့်နေ စဉ် သူ အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မမ”

မမက မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့် ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

မမ စိတ်ကောက်နေတာ သေချာပြီ ...

“မမ”

“သွား ... လာမခေါ်နေနဲ့၊ ရှင်ပြန်ပါ”

မမအသံက ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် မမအနီးမှာ ရှိနေသည့် မြင့်မြင့်ဌေးနှင့် မိတ်ကပ်မာဖီတို့ ကောင်းစွာ ကြားနိုင်ကြသည်။

“မောင်လဲ ပရိုဂျူဆာနဲ့ တွေ့နေတာ မမရဲ့၊ မမဆီ ထွက်လာခါနီး ဦးဟုတ်စိန် ရောက်လာပြီး ရိုက်ကွင်း လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပါ”

သူ ရှင်းပြနေသော်လည်း မမက လှည့်မကြည့်ပေ။

“ကဲ ... စမယ် မင်းသမီး”

ဒါရိုက်တာက လှမ်းပြောလိုက်၏။

မင်းသားဘိုကေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်မင်းသားလေးက တက်သစ်စ ဗီဒီယိုမင်းသား

ဖြစ်ပေမယ့် လေကတော့ ကြီးလှ၏။

မင်းဗညားမျက်စိထဲမှာ သည်မင်းသားပေါက်စကို ကြည့်မရသလို အထင်လည်း မကြီးပေ။

မှန်တာပြောရလျှင် ကိုယ့်ချစ်သူလို နာမည်ကြီး မင်းသမီးနှင့် မတွဲစေချင်ပါ။

“ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း ရိုက်ရမှာ မင်းသားရဲ့ ကြည့်ပြီး စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်”

မိတ်ကပ်မာမိက မင်းဗညားအနီးကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုး ဖြင့် နောက်ပြောင်လိုက်သောကြောင့် ထောင်းခနဲ ဒေါသ ဖြစ်သွားရသည့် မဟုတ်ပါလား ...

ပြီးတော့ မခံချိုမခံသာ ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ကျွပ်လည်း မင်းသားတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ သည် လောက် မသေ့သိပ်ပါဘူး”

သို့သော် မမနှင့် မင်းသားပေါက်စတို့နှစ်ဦး တွဲ၍ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း ရိုက်ကာနီး မင်းသားဘိုကေးက သူ့ကို ခပ်ထွေထွေ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲ လုမဟုတ် ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။

ဇာတ်ဝင်ခန်းက သိပ်တော့ မထူးဆန်းပါ။

မမနှင့်ဘိုကေးတို့နှစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်သွားကြပြီး သီချင်းနောက်ခံဖြင့် လျှောက်လည်ကြသည့် အခန်းပင် ဖြစ်၏။

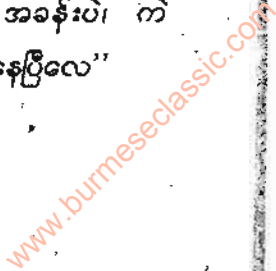
မင်းသားဘိုကေးက မင်းဗညား မခံချင်အောင် ပိုပို သာသာလေး သရုပ်ဆောင်နေပြီး မမကလည်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လိုတာထက်ပိုပြီး သရုပ်ဆောင်နေလေသည်။

မင်းသားပေါက်စက မင်းသမီးကို ဖက်ရုံသာမက မျက်နှာချင်း ထိကပ်လှနီးနီး ရိုက်ကွက်များကြောင့် မင်းဗညား သည်းမခံနိုင်တော့လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ဒေါသမှန်တိုင်း ထန်နေရသည် မဟုတ်ပါလား ...

မင်းသားပေါက်စက တကယ်နမ်းရုံနဲ့ ဟန်ပြင်လိုက်မှ ပင် မင်းသမီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ဟန့်တားလိုက်ရ၏။

“ကတ်”
ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ခင်မနိုင်အသံ ကို ကြားရသည်။

“ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းက ကျန်နေတဲ့ အခန်းပဲ၊ ကဲ မင်းသမီး သွားနိုင်ပါပြီ၊ မင်းသား စောင့်နေပြီလေ”

မင်းသားပေါက်စ၏ လက်ရဲဇက်ရဲ အပြုအမူကို ထိတ်လန့် ရှက်ရွံ့နေမိသလို ချစ်သူမင်းသားကို အားနာ နေမိသောကြောင့် မင်းသားကားဖြင့်ပင် လိုက်ပါသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မင်းဗညားက ရှုတင်ပြီးအော်င် မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်တွင် ဝူဝူခိုင်ခိုင် ထိုင်နေသည်။

သူ့အနီးသို့ မမ ရောက်လာသည်နှင့် မမကို မျက်နှာ တင်းတင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းသမီး၊ အတော် ကြည်နူးခဲ့လား” ဟု မမျိုးသိပ်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

“အခု ရှင်ကားနဲ့ မမလိုက်ခဲ့ရမှာလား၊ မလိုအပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ မမကားနဲ့ပဲ ပြန်တော့မယ်”

မမသည်လို ပြောလိုက်မှပင် သူ့မျက်နှာအနည်းငယ် လျော့သွားပြီး မမတက်ရန် ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

မြင့်မြင့်ဌေးနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ ပြန်သွားကြသည်။ သူနှင့် မမတို့နှစ်ဦး စီဒိုးနားဟိုတယ်သို့ ရောက်လာခဲ့

ကြသည်။

“မောင်”

“မမ”

“မောင် ညနေစာ စားခဲ့ပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး၊ မမနဲ့ အတူတူစားဖို့ ချိန်းထားတာပဲ။ မောင်တစ်ယောက်တည်း စားပါ့မလား”

“မမလဲ မောင့်လိုပဲပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်စား ပါ့မလဲ”

မမ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောနေသော်လည်း သူ မပြုံးဘဲ ကားကို စက်သတ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ မမ”

“မောင့် မျက်နှာကြီးကလဲ မှန်နေလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ် နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟုတ်လား၊ မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းမသိဘူးဆိုရင် အတော်အတာပဲ မမ၊ မင်းရဲ့ ရှုတင် ကို ကြည့်ပြီး မောင်စိတ်သိပ်တိုနေတယ် နားလည်လား”

“ကဲပါ စားစရာမှာဖို့ နောက်ကျနေပြီ၊ မောင် ပြောချင်တာ နောက်မှပြော”

ကားတံခါးပိတ်ပြီး မင်းဗညားရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။
ခါတိုင်းလို့ သူမ လက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ပြီး
ယှဉ်တွဲသွားကြရန် မေ့လျော့နေ၏။

အခန်း (၉)

စီဒိုးနား ဟိုတယ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြပြီး ဒင်နာခန်းမမှာ
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မမ ဘာစားမလဲ ပြော”

သူ့အသံ အနည်းငယ် ပျော့သွားသော်လည်း မျက်နှာ
တင်းနေဆဲမို့ မမ စိတ်တိုနေမိသည်။

“မမ မောင် မေးနေတယ်လေ”

“ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး၊ မောင့် မျက်နှာ ကြည့်ပြီး ဝနေပြီ”

မမစကားကြောင့် သူ စိတ်ပိုပြီး တိုသွားသည်။

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင် ဗိုက်ဆာလှပြီကွာ၊ မမ ဘာစားမလဲ မောင် မေးနေတာဖြေ”

“မောင် မှာချင်တာမှာ၊ အားလုံးစားမယ်”

မမကို ဆက်ပြီးမေးနေလည်း အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ် သောကြောင့် သူ့စိတ်ကြိုက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုပင် မှာယူလိုက်သည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာပြီး အအေးသောက်နေကြ စဉ် မမကို သူ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေ၏။

မမ စိတ်ဆိုးလာပြီး ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“မောင် ... မမကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိုက်ကြည့် နေရတာလဲ၊ ဘာမကျေနပ်လို့လဲ ပြောပါ”

မမအသံက ဒေါသဖြင့် တုန်နေသည်။

သူက ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ရှုတင်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ”

“ရှုတင်ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းသားပေါက်စနဲ့ ဒီလောက်ပဲ လိုက်လိုက် လျော့လျော့ သရုပ်ဆောင်ရသလား မမ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ကိုယ် သိပ်ဒေါသ ဖြစ်ရတယ်”

သူ့အမူအရာ အပြောအဆိုများကြောင့် မမ အံ့သြနေ သည်။

“မင်းသားပေါက်စဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့နာမည် ဘိုကေးပါရှင့်”

“သူ့နာမည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုမှပေါ်ကာစ မင်းသား မို့လို့ ပေါက်စခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကား မမ နားမလည်ဘူးလား”

“ပြောလေ ရှင် ဘာဖြစ်နေသလဲ”

“အဲဒီလောက် အကဲပါပါ ချစ်ခန်းဖွင့်နေကြတဲ့ ရိုက်ကွင်းကို မကျေနပ်ဘူးကွာ နားလည်လား”

မမ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ရှင်လဲ မင်းသားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ကိုမင်းဗညားရယ်၊ အလုပ်သဘောကို နားလည်မှပေါ့၊ ဒီလောက် သဝန်မကြောင်သင့်ဘူး”

မမစကားကြောင့် သူ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းသွားလေသည်။

“ဒီမှာ မမ၊ ကိုယ်သဝန်ကြောင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်လို မင်းသားနဲ့ တွဲရှိက်ခဲ့ကြတဲ့ ရှပ်ရှပ် ဇာတ်ကားကြီးမှာတောင် မမ ဒီလောက် သရုပ်ပါခဲ့လို့လား၊ လိုက်လျောခဲ့သလား”

မမ ဆက်လက်နားမထောင်နိုင်တော့သလို ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ကိုဗညား ရှင်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ပေတော့ ရှင်ရဲ့ အတ္တဗြဓိစွန်းတဲ့ ပေါကြောင်ကြောင် စကားတွေကို နားထောင်ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူးရှင်”

မမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောကြောင့် မမလက်တစ်ဖက်ကို သူ ဆွဲထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖျောင်းဖျောင်းပန်သည်။

“မမ ... ဒီလောက် စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မမတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် မောင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူး မမ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“စားစရာတွေ မှာထားပြီးမှ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာလဲ”

“ရည်းစားနဲ့ စိတ်ဆိုးလို့ ထွက်သွားတာလို့ပဲ ပြောကြမှာပေါ့”

“မမ သည်လို မလုပ်ပါနဲ့၊ လူတွေကဲ့ရဲ့လောက်အောင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ လူတွေ ကဲ့ရဲ့လောက်အောင် စိတ်ဆိုးနေတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပါ”

“ကဲ ... ကဲ ထိုင်ပါ မမရယ်၊ လူတွေ မြင်ရင် မကောင်းပါဘူးကွာ”

မမ မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်က စိုးရိမ်လို့ သဝန်ကြောင်မိတာပါ မမရယ်”

“ဘာအတွက် စိုးရိမ်ရမှာလဲ”

“သေချာမသိပါဘူးကွာ”

“မသိရင် မပြောနဲ့ပေါ့”

ထိုစဉ် မှာယူထားသည့် စားစရာများ ရောက်လာ၏။

“ကဲ မမ သုံးဆောင်ပါဦး”

“ဗိုက်ပြည့်နေပြီ”

“မမရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းသားနဲ့ စကားများနေရတာနဲ့ ဗိုက်ပြည့်သွားပြီ”

မင်းဗညား မျက်နှာတည်သွားပြီး ...

“ကဲ မမ စားမှ မောင်လဲစားမယ်” ဟုပြောလိုက်သော

ကြောင့် မမ စိတ်မပါသော်လည်း စားလိုက်ရ၏။

“မမ”

“ပြော”

“ဒီနေ့ ရှုတင်က ဘယ်နှစ်ခန်းကျန်သေးလဲ”

“ပြီးပြီလေ... ဒါအပြီးပဲ၊ ရှင်ကော”

မမ မေးလိုက်မှပင် သူ သတိရသွားပြီး မျက်လုံးတွေ

မြူးကျယ်သွားသည်။

“ဟာ မမ ပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်၊ ကိုယ်လဲ ရှုတင်ရှိတယ် မမရဲ့၊ မမနောက်လိုက်လာရတာနဲ့ ကိုယ် ရှုတင် ပျက်ပြီကွာ”

ထမင်းစားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ဘဲ လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ည ... (၈) နာရီကျော်နေပေပြီ။

“ရှုတင်က ဘယ်မှာလဲ”

မမ မေးနေသည်။

“အင်းလျားလမ်းက ကိုဇော်တို့ခြံမှာလေ၊ ညဘက် ဇာတ်ဝင်ခန်းပဲ မမ၊ မိချင်မိဦးမှာ၊ ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်ဦး မယ်”

ဆယ်လူလီဖုန်းလေးကို ဖွင့်ပြီး ပရိဂျူဆာထံ ဆက် လိုက်၏။

“ဆောရီးပဲ ဦးဟုတ်စိန်၊ ကျွန်တော် နာရီဝက်အတွင်း ရောက်မယ်၊ ဖြစ်သလား”

“အိုကေ... အားလုံး စောင့်နေကြတုန်းပဲ၊ မင်းသား သာ ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ”

ဦးဟုတ်စိန်အသံကို ကြားလိုက်ရမှပင် ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားရသည်။

“ဘာပြောသလဲ မောင်”

“ဦးဟုတ်စိန်တို့ စောင့်နေတုန်းပဲတဲ့”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန် သွားလိုက်ပါ။ မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပေး မှာလား”

“မဖြစ်ဘူး မမ၊ မမက အေးရိပ်မွန်လမ်းမှာဆိုတော့ ဘုရင့်နောင်အထိ ဆက်သွားရမှာ၊ ဦးဟုတ်စိန်တို့ စောင့်နေ တာက အင်းလျားလမ်းမှာဆိုတော့ နီးတယ်၊ အဲဒီက အပြန်မှ မမကို ပြန်ပို့မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“မောင့်အစီအစဉ်အတိုင်းပဲပေါ့”

မင်းဗညား အမှန်တကယ် အခက်အခဲ တွေ့နေသော ကြောင့် မမ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပါ။

အိမ်အပြန် အနည်းငယ်နောက်ကျမည့်အကြောင်း အဒေါ်ဖြစ်သူထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

မီးခိုးနားမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး အင်းလျားလမ်းရှိ ကိုဇော် တို့ ခြံရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၀)

အင်းလျားလမ်း ဦးဟုတ်စိန် စောင့်နေသည့် ခြံထဲ
ရောက်တော့ မင်းသားကို စောင့်နေကြသည့်အဖွဲ့ကို တွေ့
လိုက်ကြရသည်။

မင်းသားနှင့် မင်းသမီး တွဲလာတာ မြင်လိုက်ရသည်
နှင့် အားလုံး မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်သူပျက်၊ ပြုံးသူပြုံး
နှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းသားက မင်းသမီး ခင်မမရှင်
နဲ့ တွဲခဲ့လားတာကိုး”

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

သူတို့နှစ်ဦး ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ စဉ်းစားနေကြစဉ်မှာ
ပင် တစ်ယောက်က ...

“သည်ကနေ မင်းသမီး ရှုတင်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊
ဒေါ်ခင်မနိုင် ခြံထဲမှာလေ” ဟု သိနှင့်ပြီးသလို ဝင်ပြောနေ
၏။

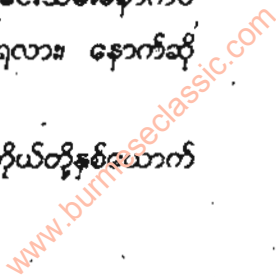
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာတာ”

ဟု ခင်မမရှင် ခပ်ငြောင်ပြောင်ပင် ပြောလိုက်သော
ကြောင့် မင်းသားကို စောင့်နေရသည့် နာမည်ကြီးမင်းသမီး
နှင်ဦးသီတာ စိတ်တိုသွားသည်။

မမျှိုသိပ်နိုင်ဘဲ ရန်တွေ့လိုက်၏။

“ကိုဗညား၊ ဒါတော့ မတရားဘူးနော်၊ သီတာတို့
ဒီလောက်စောင့်နေရတာ သိလျက်နဲ့ မင်းသမီးနောက်ပဲ
တစ်ကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေရလား၊ နောက်ဆို
သီတာ မစောင့်တော့ဘူးနော် ဒါပဲ”

“ဆောရီး... ဆောရီး ဒီကနေ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်

အရေးကြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မလို့ပါ”
မင်းသား အားနာနာဖြင့် ထင်ရာစွတ်ပြောနေမိသည်။
မင်းသမီး နှင်းဦးသီတာ၏ မိတ်ကပ်မာမီ ပစ္စိက နှင်းဦး
သီတာ စောင့်နေရသည့် ကိစ္စမတွေ့က မင်းသားအပေါ်
မကျေနပ်နိုင်ပေ။

မျက်စောင်းတခဲခဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ... ကဲ Master Bedroom ထဲမှာ ရိုက်ရမယ့်
ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် စမယ်”

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့က ဇာတ်လမ်းအရ ဇနီး
မောင်နှံတွေ ဖြစ်ကြပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီး စကားများ ရန်ဖြစ်ကြ
သည့် ရိုက်ကွက်ရယ်ပါ။

နှင်းဦးသီတာက နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး ဓာရာဝန် မင်းသား မင်းဗညားကို မျက်စိကျနေသည့်
မမကို လုံးဝ မနာလို့နိုင်ပေ။ ဝတ္တရားကျေသာ ပြုံးရုံပြုံးပြခွဲ
၏။

မမကလည်း နာမည်အရှိန်အတက်ဆုံးကာလမို့ နှင်းဦး
သီတာ ထက်တော့မည့်။

မမမျက်နှာက ခပ်တင်းတင်းပင် ...

“မမ လာလေ၊ မောင့်ရှုတင် လာကြည့်ပါဦး”

မမ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်၏။

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ကြည့်ချင်သော်လည်း ပြိုင်ဘက်
မင်းသမီးကိုတော့ အချိန်ကုန်ခံပြီး မကြည့်ချင်ပါ ...

“ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေတော့မယ်နော် မောင်၊
မမကို ဘယ်သူမှ မကြည်ကြဘူး”

“ဒါဖြင့်လဲ မောင်ပြီးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့မယ်၊ ကားတံခါး
တွေ လော့ချထားနော် ချစ်၊ အဲယားကွန်း ဖွင့်ထား”

မောင်က စိတ်မချသလို မှာနေပြီးမှ အိမ်ထဲဝင်သွား
လေသည်။

မင်းသမီး ခင်မမရှင် စောင့်နေမှန်းသိ၍ မင်းသမီး
နှင်းဦးသီတာ ပညာပြနေတော့၏။

ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ဒါရိုက်တာ မကြိုက်အောင် အမျိုးမျိုး
လျှော်ပြီး သရုပ်ဆောင်ပြနေသည်။

ဒါရိုက်တာကလည်း စိတ်ကြိုက်မတွေ့သမျှ ပြန်ပြီး
ထပ်ခါတလဲလဲ ရိုက်နေသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်နှစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသွားခဲ့ရသည်။
ကားရှိရာသို့ သူ ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် မင်းသမီး

အိပ်ပျော်နေပေပြီ။

“မမ ... မမ”

ကားတံခါးအထဲမှ ပိတ်ထားသောကြောင့် တံခါးခေါက်ပြီး ခေါ်နေရသည်။

“မမ”

အတန်ကြာ ခေါ်မှပင် မမ လန့်နိုးသွားပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟွန်း မမတောင် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ကြာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ဆောရီးပဲကွာ၊ မင်းသမီးသိတာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး၊ သူ့ကြောင့် ခဏ ခဏ ပြန်ရိုက်နေရတာ မမရဲ့”

“ဒေါ်လေးစိတ်ပျံ့ပြီး ဖုန်းနှစ်ခါတောင် ဆက်တယ် မောင်၊ မမတို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ကြရအောင်”

“ဆောရီးပဲ မမ .. မောင့်ကြောင့် အတော်မိုးချုပ် သွားတယ်၊ မမကို မောင်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

အင်းလျားလမ်းပေါ်သို့ ကားကို ကွေ့တက်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

“တီ .. တီ .. တီ”

အင်းလျားလမ်းထဲမှ မောင်းထွက်လာစဉ် သူ့တယ်လီဖုန်း မြည်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ဖုန်းနားထောင်ရင်း သူ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ပြီး ပျာယာခတ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့ ပါမယ် မေမေ”

သူ့ဖခင် ‘သွေးတိုးပြီး ရုတ်တရက် မူးလဲသွားကြောင်း သူ့မေမေထံမှ ဖုန်းဝင်လာခြင်းပါ။

“အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါသား။ ဒေါက်တာသက်ငုံမူးလဲ ရောက်နေတယ်။ သူက အိမ်ချင်းနီးတော့ ချက်ချင်းရောက် လာနိုင်တာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားလီဇာကို ဖိနင်းပစ်လိုက် သည်။

“မောင်၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင့်ဖေဖေ သွေးတိုးပြီး မူးလဲသွားလို့”

“ဟုတ်လား စိုးရိမ်ရသလား မောင်”

သူ့ဖေဖေအတွက် မမပါ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

“မောင် ... မမကို ပြန်ပို့ရင် ဘုရင့်နောင်အထိ သွားရမှာ အဝေးကြီးပဲ၊ မောင့်အိမ်က သည်နားတင်ဆိုတော့ မောင့်ဖေဖေဆီ အရင်ပြန်ပါ။ မောင်တို့အိမ်ရောက်မှပဲ ကားလှမ်းမှာတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ မမ၊ မောင့်ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကားသည် မင်းဗညားတို့ မြို့ကျယ်ကြီး ရိရာသို့ ဦးတည် ပြီး မောင်းနှင်လာလေသည်။

မြို့ထဲ ကားဝင်ပြီး တိုက်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်နှင့် ပျာယာခတ်ပြီး စောင့်ကြိုနေသည့် မင်းသားမိခင်ဒေါ်အေးစိန် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမလေး ကြာလိုက်တာ သားရယ်၊ မင်းအဖေ အတွက် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ”

သားဖြစ်သူ အနီးမှာ လာရပ်ပြီး ပျာပျာသလဲ ပြောနေ ပြီးမှ မမကို မြင်တွေ့သွားသည်။

“ဪ မင်းသမီးပါလား။ ညကြီးအချိန်မတော် မင်းသားနဲ့ ပါလာတာ အံ့သြစရာပဲ”

အားမနာ ဖါးမနာ ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် မမမျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မင်းဗညားလည်း အားနာသွားရသည်။

“မေမေ... မမက သားရှုတင်လိုက်ကြည့်ပြီး အပြန်မှာ ပါလာခဲ့တာ၊ မေမေဖုန်းဝင်လာလို့ ကမန်းကတန်း ပြန်လာခဲ့

ရတာ မေမေရဲ့၊ မမကို အပြစ်ပြောမနေပါနဲ့ မေမေ”
မမကို တစ်လှည့်၊ မိခင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ပြီး
မင်းဗညား ပြောနေခြင်းပါ။

မမမျက်နှာက ဟန်ဆောင်မရလောက်အောင် စိတ်ဆိုး
နေပြီး သူ့ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင် ဝေဝေဝါးဝါး
ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ အိမ်ထဲမြန်မြန်ဝင်လေ သား၊ မင်းအဖေကို
ကြည့်ပါဦး၊ ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူးလဲ ရောက်နေတယ်”
မမကြားအောင် တမင်ပြောလိုက်ခြင်းရယ်ပါ။
ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူးဆိုတာ “မောင်” နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့
သူများလား ...

မမတွေးပြီး မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်နေမိ၏။
“လာမမ ... အိမ်ထဲဝင်ပါ၊ မမအိမ်က ကားကို
ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တာပေါ့”

တိုက်အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရန်
လည်း မသင့်တော်သောကြောင့် အိမ်ထဲသို့ မဝင်ချင်ဘဲ
လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ညှော်ခန်းထဲ ရောက်တော့ မောင်က မမကို ဆိုဖာ
တစ်လုံးပေါ် ထိုင်စေသည်။

“မမထိုင် ...၊ ဖေဖေကို သွားကြည့်ပြီး မောင်ပြန်
လာခဲ့မယ်နော်”

ဆိုဖာပေါ်မှာ မမ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ညှော်ခန်းတစ်ခုလုံး
ကို မျက်လုံးဝေကြည့်နေမိ၏။

မောင်နှင့် သူ့မိခင်တို့ အတွင်းခန်းဘက် ဝင်သွား
ကြသည်။

မမထိုင်နေရာမှ အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်ရန် သတိရပြီး ဖုန်း
ခေါ်လိုက်သည်။

“မြင့်မြင့်ဌေးလား”
“ဟုတ်တယ် မမ၊ မမ ပြန်မရောက်သေးလို့ တစ်အိမ်
လုံး စိုးရိမ်နေကြတယ် မမ၊ ခုဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”
“အခု ကိုမင်းဗညားအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်”
“ဟင်”

“သူ့အဖေ ရုတ်တရက် သွေးတိုးပြီး မူးလဲသွားလို့
ရှုထင်က အပြန် အိမ်အထိ လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီကို
အရင်ရောက်လာတာ”

“မမဖုန်းကို ခေါ်နေတာ ခဏ ခဏပဲ၊ မမဖုန်း ပိတ်ထားသေးလား”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်၊ အခု ပြည်လမ်းခြံနံပါတ်() ကို လာခေါ်ပါ”

“ကျွန်မနဲ့ တင်အေးမြင့် ဒီဂိုင်ဘာခေါ်ပြီး ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်နော် မမ”

“အိုကေ”

မမ ဖုန်းပိတ်ပြီး သက်ပြင်းရွိုက်နေမိသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာတော့ ဒေါ်အေးစိန် ညှော်ခန်းထဲ ထွက်လာသည်။

“သည်လောက် ညည့်နက်နေပြီ၊ မင်းသမီးအိမ်က စိတ်မပူကြဘူးလား၊ အိမ်မှာဆို သားကယောက်ျားလေးသာ ဆိုတယ် နည်းနည်းနောက်ကျတာနဲ့ မိဘတွေ ပျာယာခတ် နေကြတာ”

ခန်းခနဲ အမူအရာဖြင့် ပြောနေသည့် သူမကို မမ ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေမိပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

ဒေါ်အေးစိန်ကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာကြီး စုပုတ်၍ မမရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်နေသောကြောင့်

မမ ဆက်လက်ထိုင်နေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ် ပြီး ထပြေးချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်နေမိသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ မင်းသားနှင့် ဒေါ်ကဲတာ သက်ဝံ့ဖူးတို့ ညှော်ခန်းထဲ ရောက်လာကြသည်။

“ဆောရီးပဲ မမ ... ဖေဖေ သတိရလာအောင် ပြုစုနေရလို့ပါ၊ ဖေဖေ သတိမရရင် ဆေးရုံတင်ရမယ်လေ ... ခုတော့ သတိရပါပြီ”

မောင့်စကား ကြားလိုက်မှပင် မမ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်း သွားမိသည်။

“အန်ကယ်ကို ဝင်ကြည့်လို့ ရမလား”

“ဝင်ကြည့်နိုင်ပါတယ် မမ လာလေ”

မမ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်အေးစိန် တားဆီးလိုက်သည်။

“အို ... အနားယူပါစေ၊ ညှော်သည် ဝင်ကြည့်ရင် စကားပြောနေရမှာပေါ့”

“မေမေ ...”

မင်းသား အားနာနာဖြင့် ဟန့်တားလိုက်၏။ သို့သော် မမက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုဗညား၊ ကျွန်မ ဝင်မကြည့်တော့ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နာမည်ကြီး မင်းသမီး မမကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူး အံ့အားသင့်နေမိသည်။

မင်းသား မင်းဗညားနှင့် မင်းသမီးတို့ နှစ်ဦး ချစ်နေကြသည့်အကြောင်းကို သက်ငုံဖူး ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မကြာခဏ ဖတ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုလို စိတ်မလှုပ်ရှားမိခဲ့ပေ။

သည်ကနေမှာတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရသည်မို့ သက်ငုံဖူး စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

မိမိနှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့် ဆရာဝန် မင်းဗညားကို သက်ငုံဖူး တစ်ဘက်သတ် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေမိတာ အမှန်ရယ်ပါ။

မင်းသားဆိုတော့လည်း မျက်နှာများပေမပေါ့ ... ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်မှာ မင်းသားလက်ထပ်မည့်သူမှာ ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူးဆိုတဲ့ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ သူမက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဟု တထစ်ချ စွဲမှတ်ယုံကြည်ထားခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား ...

ခုတော့ အသည်းကွဲနေရပြီ ...

သူမနှင့် ယှဉ်လျှင် အဆပေါင်းများစွာ လှပသော မင်းသမီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီမို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဝေဝါးသွားတော့၏။

“မိသက် ... ဒါ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်မမရှင်လေ သိတယ်မဟုတ်လား”

မင်းသားက မိတ်ဆက်ပေးနေသည်။

“သိပါတယ် ကိုကို”

သက်ငုံဖူးအသံက မင်းသားအပေါ် ဂရုတစိုက် ရှိလွန်းလှသည် ...၊ ခေါ်ပုံကလည်း ကိုကိုတဲ့ ...

မေ အသည်းထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားရပြီ ...

“မမ သူက ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူး”

မမဘက်လှည့်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်၏။

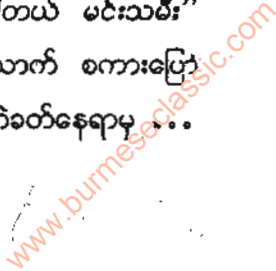
မမက ဟန်ဆောင်ပြုံးဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ် မင်းသမီး”

ဒေါ်အေးစိန်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက် စကားပြော

နေကြပုံကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေရာမှ ...

“မင်းသမီးသိအောင် ပြောပြရဦးမယ်၊ သက်ငုံဖူးက မင်းသားနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ သေချာနေပြီလေ”

“ရှင်”

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုပြောရတာလဲ”

မိခင်ဖြစ်သူ အပြုအမူကြောင့် မမအပေါ် အားနာမဆုံး ဖြစ်သွားမိ၏။

ဒေါ်အေးစိန်က ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မှန်တာပြောတာပဲ သား၊ ဘာဖြစ်လဲ ... ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူးဆိုတာ မေမေတို့ မိဘချင်း သဘောတူထားကြတဲ့ ချွေးမလောင်းပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သောကြောင့် မမ ပို၍ အနေခက်သွားရသည်။

မင်းသားလည်း ထိုင်ခိုချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ ပြီး မမ မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲတင်းတင်း မကြည့်ဝံ့တော့ပေ။

ထိုစဉ် ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မမ ရင်ထဲ အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားမိသည်။

“မမအိမ်က ကားရောက်လာပြီ ကိုဗညား”

“လာ မမ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မမ ... ညီနန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်အေးစိန်ကို နှုတ်မဆက်ခဲ့တော့ပေ။

“မမ ... မောင်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဒီမှာ သား”

ဒေါ်အေးစိန်က မင်းဗညားရှေ့မှ ပိတ်ဆီးရပ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ တားဆီးလိုက်၏။

“ဒီမှာ သား၊ ဖအေတစ်ယောက်လုံး သေမလို့ ရှင်မလို ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သား လိုက်မသွားသင့်ဘူး”

“မမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီ နေမေ”

“ဖြစ်ပါစေ”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ့်၊ မေမေ မတားပါ နဲ့၊ မိသက် ဖေဖေကို ကြည့်ထားပေးပါလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် မင်းဗညား ပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။ မမက သူမကားပေါ် အပြေးအလွှား တက်ပြီး ပြန်သွား ပေပြီ။

“မမ ... မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် အကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ရစ်ဝဲ

နေသည် မမကို ကြည့်ပြီး မြင်မြင်ငွေနှင့် တင်အေးမြင်တို့
မေးလိုက်၏။

“ငါ ... ငါ သိပ်စိတ်နာတယ်၊ သေချင်တယ်”

မမအသံတွေ တုန်နေပြီး စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေ
မှန်း သိသာလှသည် မဟုတ်ပါလား ...

“မမ”

“မမ သတိထားပါ။ စိတ်ကို လျော့၊ ကျွန်မမပါဘဲ
ဘယ်မှ မသွားဖူးတဲ့ မမ ခုတော့ ဘယ်လိုအခက်အခဲ
တွေကြုံတွေ့လာတာလဲ”

“ဘာမှ မမေးကြနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

မမ အော်ပစ်လိုက်သောကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သက်
သွားကြသည်။

အခန်း (၁၂)

မမဇွိုကားနောက်မှ မင်းဗညား၏ Land Cruiser
အားကြီး ပါလာခဲ့လေသည်။

မမကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
သည်။

“မမ ဟို ... မင်းသားကားလဲ ရောက်လာပြီ”

“ဘာ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး ဒေါသထွက်နေသည်မို့ သူမကား နောက်မှ မင်းသား၏ကား ပါလာတာကို သတိမပြုခဲ့ပေ။

ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ တန်းဝင်ခဲ့ သည်။

“မမ”

မင်းသားတ နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာ၏။

မမ၊ လုံးဝလှည့်မကြည့်သောကြောင့် မမ ရှေ့မှာ ကာဆီးရပ်လိုက်သည်။

“မမ ... မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မောင် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင့်မျက်နှာ လုံးဝ မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ မမ ဘဝထဲ မှာ မင်းဗညား မရှိတော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“မမ မောင့်မေမေ ပြောတာတွေ လွန်ပါတယ်။ ဒီ ကိစ္စတွေကို မောင်နားလည်ပါတယ် မမရယ်”

“ရှင့်အမေ မလွန်ပါဘူး။ မှားတာက ကျွန်မပဲ။ ရှင့် မိဘတွေ လာဘောမတူမှန်း သိလျက်နဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်ခဲ့ ပီတယ်။ ခု သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ

မေ့ဖို့ ပြီးစားတော့မယ် ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘဝချင်း မနီးကြ တော့ဘူး”

မမ ပြောရင်း မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။ အသံတွေက အက်ကွဲတုန်ရင်နေ၏။

မမ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညိုန အံ့ဩထိတ်လန့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မမ၊ ပြဿနာဖြစ်လာပုံရတယ်၊ မင်းသား အမေက ဘာပြောလို့လဲ”

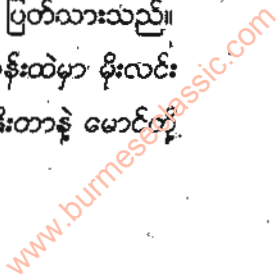
ဒေါ်ညိုညိုနအမေးကို မမ-မဖြေသော်လည်း ပြဿနာ ဖြစ်လာမှန်း နားလည်နေမိကြသည် မဟုတ်ပါလား ...

“မမ ... မောင် စိတ်မကောင်းပါဘူး မမရယ်” မင်းဗညား အသံက စိတ်ထိခိုက်မှုတွေ ပြည့်ပြီး

အက်ကွဲတုန်ရင်နေသည်။ “ရှင် ပြန်ပါ ... ခုချက်ချင်း သွားပါ ကိုဗညား”

မမ အသံက တုန်ရင် အက်ကွဲပြီး ပြတ်သားသည်။ “မောင် မပြန်တော့ဘူး မမ၊ ဒီညှော်ခန်းထဲမှာ မိုးလင်း

တဲ့အထိ ထိုင်နေမယ်၊ မနက်စောစော မမနီးတာနဲ့ မောင်တု လက်ထပ်ကြမယ်”

သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး ပြောနေခြင်းပါ။
သို့သော် မမက လုံးဝ လက်မခံနိုင်တော့ပေ။

“ရှင် အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။
ရှင် လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မက လုံးဝလက်မထပ်နိုင်
တော့ဘူး သိလား။ ရှင့်အမေလို မိန်းမကြီးမျိုးကို ယောက္ခမ
မတော်နိုင်ဘူး”

မမ အတော် နဒါသဖြစ် ပေါက်ကွဲနေမှန်းသိ၍ သူ
လက်လျှော့ပြီး ထိုင်ခိုင်းနေမိသည်။

“ရှင့်အမေလို ရိုင်းပျတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို
ယောက္ခမတော်ပြီး နေ့စဉ်ပြောဆို ဆက်ဆံနေရမှာ ကြောက်
ပါတယ်”

မမ စကားဆုံးသည်နှင့် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပြေး
ထွက်သွားတော့၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးငယ်သုန်မှုန်ပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်
ပိုင်နေသည့် သူ့ကို ဒေါ်ညိုညိုနုက သဘောမကျသလို
ကြည့်ပြီး မေးနေသည်။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ရှေ့မင်းသားရယ်၊ တူမတော်လေး
ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ”

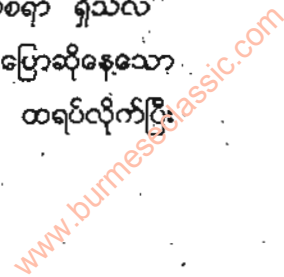
“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်”
“မင်းအဖေ သွေးတိုးလို့ ကမန်းကတန်း အိမ်ပြန်သွားရ
တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”
“မင်းက ဒီအိမ်အထိ လိုက်မပို့နိုင်လို့ တူမလေးက
မင်းတို့အိမ်ကို ပါသွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စ
မင်းမေမေက မကျေနပ်ဘူးလား”

“မမကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်
ကို မမ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်မိတယ်”
ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည့် အမှုအရာဖြင့် သူ
ပြောနေမိ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းမေမေက ဒီအိမ်မှာ ညနေ
စာ လာစားတဲ့နေ့ကတည်းက မမနဲ့ သဘောမတူကြောင်း
အမှုအရာ လုပ်ပြသွားတာပဲ၊ တို့နားလည်ပါတယ်၊ မမက
နာမည်ကြီး မင်းသမီးပဲ၊ ဘာသဘောမတူစရာ ရှိသလဲ”

ဒေါ်ညိုညိုနု စိတ်ဆိုးပြီး အပြစ်တင်ပြောဆိုနေသော
ကြောင့် သူ မနေသာဝံ့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး
နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းအမေကို ပြောပြလိုက်ပါ။ မမရဲ့ အန်တီ ဒေါ်ညိုညိုနကလည်း ခေသူမဟုတ်ဘူးလို့”

မင်းဗညား ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကားရိုရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့မိ၏။

ကားတံခါး ခွဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ် တက်၍ မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မမအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလား ...

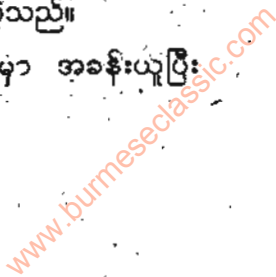

အခန်း (၁၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မမအိမ်သို့ မင်နာညား ရောက်လာချိန်၌ မမတစ်ယောက် မရှိတော့ပေ။

မနက်စောစောထပြီး ရှောင်သွားခဲ့သည်။

နာမည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီးထစ်ခုမှာ အခန်းယူပြီး သွားရောက်တည်းခိုနေခြင်းပါ။

သည်တစ်ခါတော့ မမနှင့်အတူ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညိုညိုနုကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

အဒေါ်ဖြစ်သူ မေးလွန်း၍ ညကဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို အစအဆုံး ပြန်လည်ပြောပြနေမိသည်။

“တောက် ရိုင်းလိုက်တာ၊ မမရှေ့မှာ ဆရာဝန်မနဲ့ သူ့သားကို စေ့စပ်ပေးဖို့ သူမို့ ပြောရက်တယ်နော်၊ အာဂ အဖွားကြီးပါလား”

ဒေါ်ညိုညိုနု ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးနိုင်ပါ။

မမအတွက် နာကြည်းနေမိသည်။

“မမလဲ သိပ်အံ့သြမိတယ် အန်တီ၊ ယုံတောင် မယုံ ချင်ဘူး”

“ခု ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ပြီပဲ၊ ယုံလိုက်ပါတော့”

“ယုံပါပြီ အန်တီရယ်၊ ယုံပါပြီ”

“မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ကြိုက်တာများ အဆန်းလုပ်လို့ အေ၊ သူတို့ကပဲ သဘောမတူဘူးတဲ့၊ ဘာတွေမို့ သည် လောက်ဘဝင်မြင့်နေကြတာလဲ၊ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“စိတ်ချအန်တီ စိတ်ချ၊ မမတဲ့၊ ဒီဇောက် ဘယ်ပျော့

လိမ့်မလဲ၊ အဲဒီလူ ခြံထဲအဝင်မခံဖို့ တင်အေးမြင့်ကို သေချာ မှာထားခဲ့တယ်”

မြင့်မြင့်ဌေးက အတူပါလာခဲ့ပြီး တင်အေးမြင့်က အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သောကြောင့် မင်းဗညားရောက်လာပါက အိမ်ရိပ်မနင်း စေရန် မှာထားခဲ့ခြင်းပင်။

အမှန်တော့ ချစ်သူအပေါ် မမှန်းရက်ဘဲ မှန်းခဲ့ရခြင်း ရယ်ပါ။

သူ့မေမေ ပြောခဲ့သည့် စကားသံတွေက နားထဲမှာ ဖျောက်မရအောင် စွဲနေ၏။

• မင်းသမီးသီအောင် ပြောရဦးမယ်၊ သက်ငုံဖူးက မင်းသားနဲ့ စေ့စပ်ဖို့သေချာနေပြီလေ ...

• မှန်တာပြောတာပဲ သား၊ ဘာဖြစ်လဲ ... ဒေါက်တာ သက်ငုံဖူးဆိုတာ မေမေတို့ မိဘချင်း သဘောတူထားကြတဲ့ ချွေးမလောင်းပဲ၊ မဟုတ်လား ...

မမရှေ့မှာ ပြောင်ကျကျ ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် မမနှင့် လုံးဝ သဘောမတူကြောင်း ပြသလိုက်ခြင်းပင်။

မမ သတိရတိုင်း နာကြည်းနေမိသည်။

သူ့မိခင်ကို နာကြည်းတော့ သူ့သားကိုလည်း မုန်းမေ့
ပစ်ရန် ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့ ...

လောကမှာ ယောက်ျားတွေ အများကြီး ...

သည်လောက်များလှတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲကမှ
သည်လောက် အပေါက်ဆိုး၊ ရိုင်းပျာတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
၏ သားကိုမှ ရွေးပြီး ချစ်ခဲ့မိသည့် အဖြစ်ပါပဲ ...

မောင် ...

မောင် ...

ရှင်ကို မမုန်းချင်ပေမယ့် ရှင်ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်း
အဝိုင်းကို မုန်းတယ်မောင် ...

မမ ... အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ချင်လောက်အောင်

နာကြည်းသွားခဲ့မိပြီ ...

မောင်မေမေကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အလှအပ ကျွန်မရဲ့
တန်ဖိုး၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အားလုံး ကျဆင်းခဲ့ရတယ် ...

“မမ ... ဒီသီချင်းခွေလေး ဖွင့်မယ်နော်”

မြင့်မြင့်ဌေးက "Hello darling" သီချင်းခွေလေးကို
ကက်စက်ထဲ ထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်၏။

တကယ်တော့ သည်သီချင်းသံလေး မမအိမ်တွင်
နေ့စဉ် နံနက်၊ ညနေတိုင်း ပျံ့လွင့်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ခုတော့ မကြားချင်ပါ ...

အချစ်ကို စိတ်နာကြည်းနေမိစဉ် ချစ်သူ့ အကြောင်း
တွေ့ကိုလည်း နားမဆင်လိုပါ ...

ကက်စက်ခလုတ်ကို မမ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

လောလောဆယ်တော့ မင်းဗညားဆိုသည် လူ
တစ်ယောက်ကို မမ မေ့ပစ်ထားချင်သည် မဟုတ်ပါ
လား ...

အခန်း (၁၄)

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် မမ ရှောင်နေပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို ပရိုဂျူဆာ ဦးကိုကိုရှိပါသလား”

ပရိုဂျူဆာ ဦးကိုကိုထံ ဖုန်းဆက်လိုက်ခြင်းပါ။

“ဟဲလို မင်းသမီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမပါပဲ ဦးကိုကို”

“ကိစ္စရှိလား မင်းသမီး ပြော”

“မင်းသား မင်းဇညားနဲ့ ကျွန်မ တွဲရိုက်လက်စ ရှစ်ရှင် ကို ကျွန်မ ဆက်မရိုက်နိုင်တော့ဘူး ဦးကိုကို”

မမ စကားကြောင့် ဦးကိုကို မျက်ခုံးမွှေးတွေ ထောင် သွားသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသမီး”

“ကျွန်မ ဆက်မရိုက်ချင်တော့လို့”

“ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ ဇာတ်ကားက သုံးပုံတစ်ပုံ ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသမီးရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ခုလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် စာချုပ်မဖျက်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် က မင်းသမီးအတွက် ပြောနေတာပါ”

ဦးကိုကိုက စိတ်ရှည်သည်းခံသူရယ်ပါ။

မင်းသမီး စိတ်မပြောင်းရန် ဖျောင်းဖျနေလေသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်မရိုက်ပါရစေနဲ့တော့ ခရီးရက်ရှည်ထွက်ဖို့ ကိစ္စလဲရှိတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဖုန်းချလိုက်၏။

မဘောက်မှ ဇာတ်ကားဆက်မရိုက်နိုင်တော့ကြောင်း

www.burmeseclassic.com

စာချုပ်ဖျက်သွားတာကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မင်းသား မင်းဗညား မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရ၏။

မမထံ ချက်ချင်း ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မမလား ... မောင်ပါ”

မမ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်မို့ သူ့ အခါခါ ထပ်ခေါ်နေ ရသည်။

သို့သော် ဖုန်းပိတ်ထားသောကြောင့် ခေါ်၍မရတော့ ပေ။

သူ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မမထံ ကားဖြင့် ရောက်လာခဲ့ သည်။

မမက သူငယ်ချင်း မင်းသမီးတစ်ဦး၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ သွားခါနီး ကားပေါ်တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်နေစဉ် မင်းသား ကားက ခြံကျယ်ကြီးထဲ ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်မှ သူ ပြေးဆင်းခဲ့ပြီး မမကို အတင်းအကြပ် ဆွဲခေါ်လိုက်၏။

“မမ ... မောင်ပြောတာတွေ နားထောင်ပါ”

ကားပေါ်တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသည့် မမ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ ကသောမမြော ပြောနေခြင်းပါ။

“ရှင် ရှိုင်းလှူချည်လား လွတ်ပါ”

မမ သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မမ၏ ခြံစောင့်နှင့် ဒရိုင်ဘာက မမတို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ရှင် ခုထွက်သွားပါ။ ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ၊ ရှင် ဆက်ပြီး လူပါးဝရင် ကျွန်မအဆိုးမဆိုပါနဲ့”

“မမ မောင့်ကို မုန်းတိုင်း အနုပညာကို မစော်ကားပါ

နဲ့”

“ကျွန်မ ဘာစော်ကားလို့လဲ”

“မောင်နဲ့ တွဲရှိက်လက်စ ရှပ်ရှင်ကို စာချုပ် ဖျက်ပစ် တာက ဘာသဘောလဲ၊ ဒါ အနုပညာလေ မမ၊ မမ ဘာကြောင့် အနုပညာကို စော်ကားတာလဲ”

“အနုပညာကို ကျွန်မ ချစ်တယ်၊ မစော်ကားဘူး၊ အစော်ကားခံရတာက ကျွန်မပါ။ မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို စော်ကားမော်ကား ပြောလိုက်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့

သားဖြစ်တဲ့ မင်းသားနဲ့ ကျွန်မ ရှပ်ရှပ် တွဲမရှိကံနိုင်တော့တာပါပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ သူ မမရှေ့မှာ ကားဆီးနေသောကြောင့် မမ ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ ရှင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်နေပြီဆိုတာ နားလည်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဆွဲလားရမ်းလားနဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မဆုံးမရမလား။ ကဲ ဒီလူကို ဆွဲခေါ်သွားကြစမ်း”

မမ၏ ကျယ်လောင်သော အသံအဆုံးမှာ မခြံစောင့် မောင်သိန်းနှင့် ဒရိုင်ဘာ ဂျော်နီတို့ နှစ်ဦး သူ့ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။

“ခင်ဗျား ခုထွက်သွားပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်နှောင် အယ်တော့မှ လာစမ်းနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲကွာ”

သူ မခံမရပ်နိုင် ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး နှစ်ယောက်ထဲ

ကို စွပ်၍ ထိုးလိုက်သောကြောင့် သူ့ကို နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပြန်ထိုးလိုက်ကြသည်။

မမ သွေးအေးအေးဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ မင် မမ၏ ကားလေး ခြံထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မင်းသား။ မမ အလိုမရှိမှန်း သိလျက်နဲ့ လာအနှောင့်အယှက်ပေးရင် ခင်ဗျား နာမှာပဲ”

ဂျော်နီစကားကို သူ ဂရုမထားနိုင်ပါ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်ပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ်မောင့်အပေါ် ဒီလောက် ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ မောင်

လုံးဝ မထင်ခဲ့မိဘူး ... ရတော့ ...

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်စူးရှစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

မမရဲ့ ရက်စက်မှုတွေက မယုံနိုင်လောက်အောင်

ပါပဲ ...

အခန်း (၁၅)

သုံးရက်ခန့်အကြာ ...

မမတစ်ယောက်တည်း မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေစဉ် တင်အေး

မြင့် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“မမ”

မမ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခြံရှေ့မှာ ကားတစ်စီး လာရပ်တယ် မမ၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ၊ မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး မမ စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ပရိုဂျူဆာတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ မျက်နှာ စိမ်းတစ်ယောက်ပဲ”

“အကျိုးအကြောင်း မေးပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

မင်သွားနှင့် အဆင့်မပြေကြက်တည်းက ခြံတံခါး ပိတ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...

မမအိမ်မှာ ရှိနေလျှင် မမခွင့်ပြုချက် ယူပြီးမှသာ တံခါး ဖွင့်ပေးကြရသည်။

တင်အေးမြင့် ခြံတံခါးထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး အကျိုး အကြောင်း မေးနေသည်။ ပြီးတော့ မမအနီးသို့ ပြန်ရောက် လာ၏။

“ညော်သည်က ဒေါက်တာသက်ဝံ့ဖူးတဲ့ မမ”

“ဘာ”

မမ အံ့ဩလှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဒေါက်တာ သက်ငဲ့ဖူးတဲ့လား”

ထိုအမျိုးသမီးက ဘာကြောင့်များ မမကို လာရောက် တွေ့ဆုံရတာပါလိမ့် ...

မမစိတ်ထဲမှာ စဉ်းစား၍ ဖုရနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩ ထူးဆန်းနေမိတာ အမှန်။

“ခြံထဲ ဝင်ခွင့်ပြုရမလား မမ”

“အိုကေ ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ခြံထဲက စားပွဲစိုင်းမှာပဲ စောင့်နေပါစေ။ မမ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မမ ကျေးကျော့နှစ်နှစ် ပြုံးနေမိသည်။

ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရိရာ လာခဲ့ပြီး အလှဆုံး မြင်ဆင် လျှို့ဝှက်သည်။

“မြင့်”

“ဘာလဲ မမ”

မမ လေးဖွင့်လှည့်လှည့်လှည့်လှည့် လာပြန်သည်။

“ညှပ်သည်အတွက် အချပ်ဆုံး သံပုရာရည် တစ်ခွက် သွားဖျော်ပြီး ခြံထဲပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ကော့ငယ်ပါပြီ မမ”

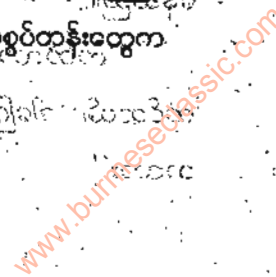
နာရီဝက်ခန့် စောင့်နေစေပြီးမှပင် သူမအနီးသို့ မမ ရောက်လာလေသည်။

ဒေါက်တာ သက်ငဲ့ဖူးသည် ဖိတ်တိတ်ဝမ်းဆက် အညှို့ ရောင်လေးဖြင့် ဆံပင် ခပ်တိုတိုကို ဖြန့်ချထား၏။

ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ် သည်။

မမက ပိုးပျောထဘီနီညှိခံပွင့်၊ ကစွဲပါ အင်္ကျီ မီးခိုး ရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့် စည်းထား သည်။

နားတွင် စိန်နားဆွဲ ခပ်ကြီးကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လည်တိုင်တွင် စိန်လော့ကက် ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို ရွှေကြိုး တွတ်တွတ်ဖြင့် ထွဲဝတ်ထားသည်။ စိန်လက်စွပ်တန်းထွေက လည်ခေါင်းဝတ်ခဲခဲ ချွတ် ချွတ် မလှလှ လည် လည်း ဖျိုးဖျိုး ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

သက်ဝံ့ဖူးရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်ဝိုင်းလေးတွင် မမ ခြေချိတ် ပြီး ထိုင်လိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ ဘာကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့လဲ”

မမ ခပ်မာမာ မေးလိုက်၏။ မမအသံက မချိုဘဲ အက်ရှုမာကြောနေသည်။

“ကျွန်မ အခုရောက်လာတာ ကိုမင်းဗညားအကြောင်း ပြောချင်လို့ပဲ မင်းသမီး”

“သည်လိုဆို ရှင် အမြန်ဆုံး ပြန်ပါတော့”

“ရှင်”

သက်ဝံ့ဖူး အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးတော့ မမ မျက်နှာကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ငေးကြည်နေ၏။

“ကိုမင်းဗညား သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်”

သက်ဝံ့ဖူး အသံက မဝံ့မရဲဖြစ်ပြီး အနည်းငယ် တုန်နေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့ သူက မျှဝေခံစားနေရတယ် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်လာပြောပြနေရတာပေါ့ ဟုတ်သလား”

“ကျွန်မ စေတနာထားပြီး လာခဲ့တာပါ။ မင်းသမီးကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေသလိုပဲ”

သက်ဝံ့ဖူး ပြောရင်း သက်ပြင်းရှိုက်နေသည်။

“မင်းဗညားအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိချင်ဘူး” မမစကားကြောင့် သက်ဝံ့ဖူး လန့်သွားသည်။

“တကယ်ပြောနေတာလား မင်းသမီး”

“မင်းသားနဲ့ ကျွန်မ လမ်းခွဲခဲ့ပြီးပြီ”

မမ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကြောင့် လမ်းခွဲလိုက်သလား မင်းသမီး၊ အဲဒီကိစ္စ ရှင်းပြခွင့်ပြုပါ”

သက်ဝံ့ဖူး စကားကြောင့် မမ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားသည်။

“ရှင်ကြောင့် ဟုတ်လား၊ ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ဒီမှာ မင်းသားအပေါ် ကျွန်မ သံယောဇဉ် ရှိသေးရင် ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ လမ်းမခွဲဘူး နားလည်လား”

“ဒါဖြင့် မင်းသားအပေါ် စိတ်ပြတ်နေပြီ ထင်တယ်၊ သေချာသလား မင်းသမီး”

“ရှင် ပြန်ပါတော့”

“ပြန်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းသားစိတ်သောက် ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းတော့ ပြောပြခဲ့ပါရစေ၊ မင်းသားကို မင်းသမီးတို့ အိမ်က ထိုးနှက်လွှတ်လိုက်ကြတဲ့နေ့က မင်းသား အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မင်းသား ဖြစ်လာပုံကို ကြည့်ပြီး မင်းသားမေမေ နှလုံးသွေးတိုးရောဂါနဲ့ သတိမေ့သွားခဲ့တယ်”

“ဪ”

သက်ငုံဖူးစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ အတော်ကျေနပ် သွားမိသည်။ သို့သော် မိဘချင်းစာနာပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

“သူ့မေမေ အသက်ရှင်ဖို့ မင်းသားအတော် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ သူ့မေမေကို သျှင်ပါဂူ ဆေးခန်းတင်လိုက်ရပြီး သူ့ ကိုယ်တိုင် လာစားစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်လေ”

“ခုကော အယ်ဒီနေသေးလဲ”

“ခုကော သက်သာသွားပါပြီ၊ နေ့ညကပဲ ဆေးခန်းက ပြန်ဆင်းတယ်”

မမ ဆက်လက်နားမထောင်ချင်တော့သလို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ရှင် ခုလို လာရောက် ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသက်ငုံဖူး”

“မင်းသားကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလေ၊ သူ့ မေမေနားမှာ နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြည့်နေရလို့ မင်းသမီးဆီ မလာနိုင်ရှာဘူး။ သူ့ ဖုန်းဆက်တော့လဲ မင်းသမီးက ဖုန်းပိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

သက်ငုံဖူး စကားကြောင့် အံ့သြနေမိ၏။

သက်ငုံဖူး မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ မင်းသားအကြောင်း အစအဆုံး သိနေတာကိုးနော်၊ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နားမလည်နိုင်တာတော့ ရှိတယ်”

“ဘာကို နားမလည်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့ စေ့စပ်တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူ ဟောင်းကျွန်မဆီ ရှင်ကိုယ်တိုင် အချိန်ကုန်ခံပြီး လာတွေ့ ခဲ့လို့ပဲ”

သက်ငုံဖူး အေးချမ်းစွာ ပြုံးနေသည်။

သူမအပြုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား ...

“ဒါတော့ ကိုမင်းဗညားအတွက် အရေးကြီးတယ် ထင်လို့ပါ။ သူနစ်နာမှာ စိုးတယ်”

မမ ရဲလှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်၏။

“ရှင် တကယ်ပဲ မင်းသားကို ချစ်နေသလား။ ရှင် ချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မနဲ့ ပြန်ပြီး ပြေလည်စေချင်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

သက်ငုံဖူး ဒေါင်းဖောင်းသွားသည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်ရင်ထဲမှာ အညှိုးအမှန်းတွေ ပြည့်နေတယ်။ လှောင်ပြောင် သရော်မှုတွေနဲ့အတူ ကျွန်မ စေတနာကို

စော်ကားနေမှန်း ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ မင်းသမီး။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ပြန်သင့်တာကြာပြီ”

မမ စိတ်နာနာဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။

သက်ငုံဖူး အံ့ကြိတ်ပြီး သူငှားလာသည့် “ကက”

ဖြင့်ပင် ပြန်သွားလေသည်။

မြင့်မြင့်ဌေးက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေရာမှ

“မမ ... သူက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းသားနဲ့ ဘာတော် သလဲ”

“မိဘချင်း သဘောတူထားတာတဲ့၊ ရယ်ရတယ်နော်၊ ဒီမင်းသား ဘာမှို သူက ဒီလောက် အမြင်သည်းပြီး လာပြော နေရတာလဲ ... ငါ အတော်သည်းခံပြီး နားထောင်နေ ရတာ”

စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် ပန်းအိုးနှင့် အအေးခွက် အချို့ကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ရင်း မမ ပြောလိုက် မိခြင်းပါ။

မောင်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်ဆုံးလေးတွေ မမအသည်း
နှလုံးထဲမှာ စူးနစ်နေပြီ မောင် ...

မမ စိတ်ကောက်သည့် အခါတိုင်း မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့်
မမိတ်မသန် ကြည့်နေတတ်ပြီး ယုန်သူငယ်လေးလို ငြိမ်သက်
နေတတ်သည် မောင် ...

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း မမထံ ဖုန်းဆက်လေ့ရှိပြီး အိပ်ရာ
ဝင်ချိန်တိုင်းလည်း ဖုန်းဆက်တတ်သည် မောင် ...

မမပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ မိတ်ကပ်ထူထူလိမ်းထားသည့်
အခါ မောင်ပါးပြင်နှင့် ခြားနေတတ်သည်ဟု ယူဆသည်
တဲ့ ...

မမကို စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့် အိပ်မနေမျှင်နိုင်တဲ့
မောင် ...

မမအိပ်ရှေ့သို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရောက်လာတတ်
သူ မောင် ...

မောင်ကို မမ ချစ်ခဲ့ပါသည် ...

အရာအားလုံးထက် ကျော်လွန်ပြီး မမ ချစ်ခဲ့မိ
သည် ... မြတ်နိုးခဲ့မိသည် ...

မောင်နှင့် လွဲရမှာစိုး၍ မောင်နှင့်နှစ်ယောက်အတူ
တွဲသွားကြတဲ့ အခါတိုင်း အသည်းကွဲရောင် ဝတ်စုံတွေကို
မမ မဝတ်မိအောင် အမြဲရှောင်ခဲ့မိသည် ...

ခုတော့ သည်အကြောင်းတွေ အားလုံး ပုံပြင်တစ်ခု
အဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာလား ...

မမ ... မဝေခွဲနိုင်ပါ ...

စာဖတ်ပရိသတ်များအား လေးစား
ချစ်ခင်ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ...

စာရေးတဲ့
ရတနာ

